

DEVİRİM YOLUNDA

iŒçi-köylü

www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-21 39 * Yıl:2 * 25 Ekim-7 Kasım 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Boycot çağrısına kulak ver

Sandık başına gitme!

**Boycotla isyanı büyütelim,
devrim ateşini
körükleylim!**

Egemen sınıfların çürüme-ye yüz tutmuş sistemlerini, halk kitleleri nezdinde güvenilirliği zayıflamış parlamen-tolarını tazelemek için birkez daha başvurdukları “SE-ÇİM” oyununu bozalım. On-lara bugüne kadar halkları-mıza çektiydikleri acı ve göz-yaşlarının sürdürülmesi ola-nağını vermeyelim. Unutma-yalım ki sandığa gidilerek atılacak her oy sömürü, iş-kence ve katliamların daha pervasız uygulanmasına onay vermek anlamına gele-cektir. Buna oylarımızla des-tek sunmayalım. Gücümüzü, binbir türlü yalan ve aldat-maca ile bizden istedikleri oyu vermeyerek gösterelim. Verilmeyen her oy faşizme bir tokattır. Her tokat faşiz-min yüzünde patlayarak is-yanı büyütecek, devrim ate-şini körükleyecektir. Sesimi-zi ve gücümüzü “BOY-KOT” taktiğini her alanda uygulamaya çalışarak gös-terelim.

iŒçi-köylü'den

3 Kasım seçimleri, Irak operasyonu ve devrimci tavır

Sayfa 30

Açlığın içinden insan manzaraları...

Bu sözler 21. yy'ın ilk yıllarında artık sık sık duymaya alıştığımız, hatta kanıksadığımız sözler haline geldi.

"Komşun açken sen tok yatamazsın" sözü de kâr etmiyor artık. Çevrede tok yatan komşu kalmadı çünkü. "İşim var, her ay düzenli maaşım var, evim var" diyenler dahi artık yoksullukla yüzyüze. Onlardan da "çocuğumu okutamıyorum", "Hastaneye gidecek param yok", "eve ekmek götüremiyorum" çığlıkları yükseliyor.

Ülkedeki yoksulluğu tespit etmek için öyle çok uzaklara gitmeye ya da istatistiklere boğulmaya hiç gerek yok. Bunu görebilmek için aşevlerine, yardım çadırlarına ya da halk ekmek kuyruklarına gitmek yeterli. Sabahın erken saatlerinden itibaren başlayan kuyruklarda kimler yok ki... Parasızlıktan okuyamayan ve küçücük yaşta çalışmak zorunda kalan çocuklar; emekli maaşıyla artık eve ekmek dahi götüremez hale gelenler; işsizler; haftada bir ya da iki gün çalışan inşaat işçileri; T. Kürdistanı'ndan göç etmiş ayrı ayrı kira vermemek için 3 aile birarada yaşamak zorunda kalanlar; objektiflerden sürekli kaçan, "kocam

duyarsa beni mahveder" diyen, içinde bulunduğu durumdan utanan kadınlar; çöpten topladıklarıyla geçinenler, evi olmayanlar... Bunlar saymakla bitmiyor, tıpkı aşevinde uzayıp giden ve sürekli artan sıralar gibi.

Utaniyoruz bu hali-mizden diyen bu insanların utanacak neleri vardı? Kim getirmişti onları bu hale ve asıl utanması gerekenler acaba utaniyorlar mıydı? Yüzlerini kızartarak aşevinden yardım alan bu insanların çığlıkları acaba asıl utanması gereken yüz-süzlerin kulağını tırmalıyor muydu?

Fazla yoruma gerek duyulmayacak kadar açık olan ülkenin içinde bulunduğu durumu aktarabilmek, aşevlerine hücum edenlerin sayısının bu yıl ikiye katlandığını bizzat yerinde gözlemlenmek ve halkın duygularının dili olabilmek için aşevlerine gittik. Yanımıza usulca yanaşıp iş isteyenler, yardım için geldiğimizi sanıp, ne dağıttığımızı soranlar çeviriyor etrafımızı.

Zeytinburnu ve Gaziosmanpaşa Belediyelerine bağlı aşevlerinde gördüğümüz manzara neyle karşılaşacağımızı bildiğimiz halde bize bir kez daha insanlığımızı sorgulatmaya yetti. Zeytinburnu Aşevinden yararlananların sayısı 2500 kişi.

Yemekler iki mahalleye gezici aşevleriyle dağıtılıyor. Diğerleri direkt gelip aşevinden alıyor. Gaziosmanpaşa aşevinde ise yardım alanların sayısı 13-14 bine yükselmiş. Burada da aşevinin yemekhanesinin yanında 28 mahalleye dağıtım yapıyor.

Bizi farkeder etmez utanıp kaçan bu insanlar, bir kap yemek alabilmek için öncelikle muhtarlıktan fakirlik belgesi alıyor, ardından bunları belediyeye onaylatıyor. Bu belgede ailesinde kaç kişi olduğunu da belirtmesi, onların da kimliklerini belediyeye vermesi gerekiyor. Belediyeler de evdeki kişi sayısına göre günde bir öğün yemek ve ekmek dağıtıyor.

Halkı bir kap yemeğe muhtaç eden, yoksulluğa sürükleyen bu çürümüş sistem şimdi de onların karşısında bir sürü seçim vaadiyle çıkıyor. Halkla adeta alay edencesine "herkese ev veriyoruz, araba veriyoruz" diyen onların oyunu aldıktan sonra, onları bir göz odada ya da sokaklarda açlığa terkeden de yine aynı kişiler değil miydi?...

10 yaşındaki Ş.H'nin "parasızlıktan hiç okula gidemedim, çalışıyorum" sözleri Türkiye'nin içinde bulunduğu tabloyu özetlemeye yetiyor diye düşünüyoruz.

GOP Belediyesi Aşevi

Tülay Solak: Dört kişiyiz. Çalışan yok. Yardım toplayarak geçiniyoruz. Buradan eve yemek götürüyorum. Karşılığında da burada gönüllü olarak çalışıyorum. Mecburum yardım toplamaya. Beyim çalışacak durumda değil. Evim su içinde. Kış geliyor, sobamız bile yok. Açıktayız ne yapacağımızı bilmiyorum.

Cemil Delegöz: Bir seneden beri benim bir çocuğum kayıp. 18 yaşındaydı. Sağır ve dilsiz. Bilmiyorum çocuğumu buldular mı, kestiler mi. Her yere gittim. Karakollara başvurdum bulamadım çocuğumu. Ben Kıbrıs gazisiyim. İnşaatlarda çalışıyorum. Her zaman iş bulamıyorum. 8 çocuğum var, biri kayıp. Evimi bir gelip görseniz. Su içindeyiz. Geçen gün bir dilsiz buldum. Aynı benim çocuğuma benziyor. Sigarayla arkalarını yakmışlar. Yıkadım, pakladım, çocuk yuvasına götürdüm almadılar. Biz bunla uğraşamayız dedi-ler. Ben gene onu evime aldım. Oğlumu bulun ne oldu? Kestiler mi? Atıldılar mı? Bilmiyorum. İsmi Samet, aynı bana benziyor.

Kirada oturuyorum. Bazısını veriyorum, bazısını veremiyorum. Aşevine sadece ben geliyorum. Ailem gelmiyor. Dışarı çıkmalarını istemiyorum. Bir tanesi zaten kayboldu, bir de onları kaybolsun.

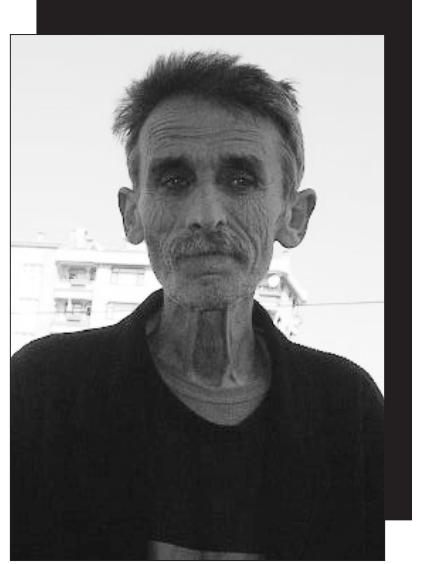
Hasan Pulaş: Biz yedi kişiyiz. Bir tek oğlum var çalışan. Afedersin çöp topluyor, onla geçiniyoruz. Evimiz kira. Şimdilik 60 milyon kira veriyoruz.

Ali Gönül: Ben Lüleburgaz'dan geldim. Dergahta yatarım. Camide yatarım. Yalnız yaşıyorum. Ufak tefek inşaat işleri yapıyorum. Haftada bir ya da iki tane. Geçen kış Çağrı Camisinde yattım. Sadece öğlenleri geliyorum. Ne yeşil kartım var, ne de başka bir yardım.

İbrahim Gülen: 74 yaşındayım. Boyacılık yapıyorum. Emekliliğim yok. Ben Avrupa'ya da gittim. İsviçre'ye, Marsilya'ya, İtalya'ya. Ben de yalnızım. Ameliyat oldum. Ne yapalım mecburum buraya gelip yemek yemeye. Acınacak halimiz var. Ama ne yapalım biz yüz kızartıcı birşey yapmadık ki.

Vecdi Kiprikoğlu: Kötü bir gece konduda oturu-yorum. Fareler cirit atıyor. Kira parasını zor biriktiriyorum. Sinemada çalışıyordum, çıkartıldılar. Şimdi uzun süredir işsizim. Kardeşlerim var, gelen yok. Çocuğum yok. Hanıma da bakamıyorum. Köye akrabalarının yanına gönderdim. Ben de öğlenleri haftada bir kere burada yemek yiyorum. Hastayım, doktora gidecek param yok.

Hüseyin Çelik: İşte vaziyetimiz budur. 5 kişiyiz. Evde çalışan yok. Hepsi küçük. 200 milyon emekli aylığı alıyorum. Elektrik parası, su parası, ayakkabı parası, çocukların okul masrafları... İdare edemiyoruz. Seçimler geliyor. Daha oy kullanıp kullanmayacağımız kesin değil. Çünkü hepsi birbirinin aynı. Kullanırsam ufak partilere vereceğim, sizin gibi partilere vereceğim. Öbürleri birşey yapmıyor.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

ABONELİK ŞARTLARI

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Savaş hükümetine oy vermeyelim!

Yıllardır sömürdükleri ve sadece seçim dönemlerinde hatırladıkları halkın karşısına, kendileri için bir gömlek değiştirmek kadar kolay olan yüzlerini değiştirerek çıkan egemen sınıf temsilcileri son günlerde hazırlıkları hızlanan olası Irak saldırısı karşısında takındıkları tutum ile de gerçek yüzlerini ortaya koyuyorlar.

3 Kasım seçimlerine az bir zaman kala seçimi ertelemek için bin bir oyuna başvuran partilerden, barajı indirmek için uğraşanlara; emperyalizm tarafından şişirilerek tekrar tekrar önümüze koyulanlardan, yeri geldiğinde ırkçı, yeri geldiğinde "solcu" olduğunu iddia eden tüm burjuva parti temsilcilerine kadar hepsini seçim ve bu yolla elde etmeyi planladıkları meşruiyet telaşı sarmış durumda. Yıllardır sömürdükleri ve sadece seçim dönemlerinde hatırladıkları halkın karşısına, kendileri için bir gömlek değiştirmek kadar kolay olan yüzlerini değiştirerek çıkan egemen sınıf temsilcileri son günlerde hazırlıkları hızlanan olası Irak saldırısı karşısında takındıkları tutum ile de gerçek yüzlerini ortaya koyuyorlar. Nasıl ki bugün yaptıkları yarın yapacaklarının teminatı ise tersinden ele alındığında bugün yapamadıkları yarın da yapamayacaklarıdır. Yani efendilerinin istekleri ve dayatmaları dışına çıkamayacak ve halkı Ortadoğu'da yaratılan ateşten gömleğin içine atıvereceklerdir.

Söz konusu bu partilerin gelişmekte olan Irak saldırısı karşısındaki tutumlarına baktığımızda da ANAP ve DYP başta olmak üzere hepsinin halk düşmanı yüzünü rahatça görebiliyoruz. Hatta DYP Genel Başkanı Tansu Çiller'in bu saldırganlık karşısında aldığı tavır dudak ısırtacak cinsten. **Tansu Çiller daha önceki saldırı dönemlerinden deneyimli oldu-**

ğunu ileri sürerek kendini emperyalistlere beğendirme çabasıdadır. Bu bir yandan da kan dökmedeki ve halka zulüm etmedeki ustalığın belgelenmesi ve de katliamlar üzerinden dahi oy simsarlığı yapabilmenin kanıtı durumundadır.

kendisinde sürekli hale gelen Kürt devleti paronoyasını öne sürerek **ABD'nin saldırganlığının baş savunucusu görevini üstlenmektedir.** Ecevit ise DSP'nin düzenlediği Kars mitinginde insanların "Kahrolsun ABD", "Savaşa hayır" sloganla-

dukuları ve parlamentoya meşruluk kazandıran politikalarıdır. Bu pratikler, içinden geçtiğimiz süreç açısından daha da büyük bir önem arz etmektedir. AB'ye üye olma, çağdaşlaşma, demokratikleşme şiarlarının havada uçtuğu bö-

parlamentodan umudunu kesmiş insanlara aynı yolla umut aşılacak gericiylik ve egemenlerin değirmenine su taşımak anlamına gelmektedir. Çünkü zaten kitlelerin kendinden gelen bir oy kullanmama potansiyeli mevcuttur. Öyleyse bugün egemenlerce sandığın "halkın irade kullanması, söz sahibi olması" gibi gösterilmesine çanak tutmak, insanların kafasında oluşan kırık, dökük, yıpranmış parlamento yargısını onarmaktan başka bir anlam içermemektedir. Bu ise süreci, kitlelerin ve devrimin ihtiyaçlarını kavrayamamak anlamına gelmektedir. Özellikle DEHAP açısından bakıldığında görülecektir ki vaat edilen şeylerin yapılabilmesi faşizm koşullarında parlamento içerisinde kesinlikle mümkün değildir. Bu sorunların çözümü asla parlamentodan geçmemektedir.

Örneğin emperyalist saldırganlık karşısında bir tavır geliştirmenin ya da engel olmanın yolu ülkemiz koşullarında parlamentoda yer almak değildir. Bunun ve benzeri sorunların çözümü sadece ve sadece alanlardan ve halkın öfkesinin doğru yerlerde örgütlenmesinden geçmektedir. Bu koşullar içinde bakıldığında DEHAP'ın vaatlerinin de diğer partilerinkinden bir farkı yoktur. Çünkü hiçbirisi faşizm koşullarında parlamentodan kazanılacak haklar değildir.

Savaş hükümetine, IMF programlarının devamına, AB'ye üyelik aldatmacasına onay vermeyelim!

SANDIK BAŞINA GİTMEYELİM. OYUNA GELMEYELİM!

EZİLENLER, YOKSULLAR, EMERÇİLER;

Emperyalizmin uşağı egemen sınıflar, 50 yıldır kullandıkları kirlili silahı bir daha halkın eline vermeye çalışıyorlar. 50 yıldır oynadıkları "demokrasi"nin bozulmasından korkuyorlar. Bu nedenle seçmen adı verdikleri b... 'un seniiz verin, ama mutlaka sandık başına gidin" mesaj... mişliklerini, kaybolmaya yüz tutmuş meşruluklarını... mek istiyorlar. Emekçi halkımızı oyunlarının b... 'ıyorlar. Bu kez **FİĞÜRAN** olmayalım!
Emperyalistlerin kendi elleriyle... 'anlı koalisyon hükümeti olarak gösterilen DSP... 'ın aşamada ABD ve AE emperyalizminin çıkar... 'ı için düğmeye basılarak yeni bir seçim sta... 'at önüne seçim sandığı dayatıldı. Bu sandık da... 'atlıamların aracıdır. Bu kirlili aracın elimiz kirl...

ER, KÖYLÜLER, GENÇLER;
...clis ne de hükümet yönetiyor. Bu gerçeği görelim! Emperyalistler ke... 'ları doğrultusunda uşakları aracılığıyla ülkemizi yönetiyorlar. Gelinen aşamad... 'taha kapsamlı sömürü plan ve programlarını uygulamak için ülkemizi ekonomik ve siyasal olarak 'yeni den yapılandırma' ya çalışıyorlar. Başrol oyuncusu ABD emperyalizmi Afganistan işgalinden sonra hedef tahtasına koyduğu Irak operasyonu için TC devletini savaş arabasına almak istiyor. 3 Kasım seçimleri bu arabaya binecek düzen partilerinin hangisi olacağını belirlemesinin tarihidir. **SAVAŞ HÜKÜMETİNE OYLARIMIZLA ONAY VERMEYELİM!**

ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz'ın da Tansu Çiller'den altta kalır bir yanı yoktur. Katıldığı bir seçim mitinginde "**Türkiye bu hareketin içinde mutlaka yer almalıdır**" diyen Yılmaz ileride **yapacaklarının da garantisini vermektedir.** Aynı şekilde MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli de

rını atmasına karşılık "**Hayır, hayır. ABD bizim gerçek dostumuz**" diyecek kadar düşünleşmiş ve satılmıştır.

SEÇİM "TAKTİKLERİ"

Bu konuda irdelenmesi gereken bir diğer noktada da çeşitli devrimci çevrelerin ve DEHAP'ın taktik adı altında başvur-

Seçimleri boykot için, semtlerde, okullarda kısacası kitlelerin bulunduğu her yerde ve her fırsatta ajitasyon/propagandaya önem verelim. Birleşilebilecek bütün güçlerle birleşip yaygın bir şekilde sınıf, kahve, işyeri vb. konuşmaları gerçekleştirilelim, seçimleri düzenin teşhirinin bir aracı haline getirelim ve halk kitlelerini devrimci saflara yönelteyim, devrimcilerin ve komünistlerin, ilerici, aydın ve demokratların seçim tavrı böylelikle yaşam bulsun (doğru tavır, taktik budur) Bunu hayata geçirelim.

le bir süreçte egemenlerin seçimden bekledikleri de tam olarak budur. Yani **sistemlerini meşrulaştırmaktır.** Asıl demek istedikleri "bizi, sistemimizi, parlamentomuzu onaylayın. Sakın ha umudunuzu yitirmeyin"dir. **Böyle bir ortamda adına taktik ya da herhangi başka bir şey de dense**

AB emperyalistleri Türkiye'yi yine eşikte tutuyor

Son bir haftadır her kesimden insanlarda yankısını bulan ve herkesin kendine göre bir yorum getirdiği tartışma konularından birisi de Avrupa Birliği ilerleme raporunda Türkiye'nin sınıfta kalmış olması ve de üyelik görüşmeleri için kendi-

tematik olup olmadığı, azınlık milliyetlere nasıl davranıldığı konuları en beklenmedik gazetelerin en beklenmedik köşelerinde yayınlanır oldu. Bu bekletmenin amacı elbette ki uyum adı verilen yasaların yürürlüğe sokulması ve Türkiye'nin de-

tutarak "belki düzelir" umudunu canlı tutarak düzen içine hapsedemektir. İlerleme raporunda tamamen kötü yönlerin verilmeyip "Şunlar, şunlar iyi. Ancak diğerlerini de yapmak lazım. Önemli olan pratiğe yansımadır" diyerek yapılmak iste-

nin haklarını almak için yaptıkları yürüyüşe kimi illerde yasak konmasıdır.

İŞKENCE SİSTEMLİ DEĞİLMİŞ

Ancak bir yanda tüm bunlar olurken bir yandan da egemenler harıl harıl AB'nin dayattığı yasaları çıkarmakla meşguller. AB raporunda yer alan, Türkiye'ye eksi puan kazandıran ve en güncel olan konulardan bir tanesi de Manisa davasıdır. Bu dava örnek gösterilerek Türkiye'de işkencenin varlığı ve de sorumluların cezalandırılmaması raporda yer almıştır. Bu iddialar karşısında hemen kameraların karşısına geçen Emniyet Müdürü ve Adalet Bakanı'nın sözleri ise adeta bir itiraf niteliğindedir. Emniyet Müdürü her zamanki gibi "Türkiye'de işkence yoktur. Bu yaşananlar ise sadece münferit olaylardır" derken Adalet Bakanı ise "evet Türkiye'de işkence vardır. Ama sistematik değildir" diyerek durumu kurtarmaya çalışmaktadır. Tüm bunlar yetkili ağızlardan yetersiz itiraflar olması açısından oldukça önemlidir. Ancak Türkiye'de her gün yeni Manisa olaylarının yaşandığı da bir gerçektir. Ve her ne kadar işkencenin önlenmesi AB raporunda belli bir yer kaplasa da şu an Türkiye'de en büyük işkence-

lerin yaşandığı F tiplerinin de Avrupa'dan ithal olduğu unutulmamalıdır. Tüm bunlar başta da söylediğimiz gibi bir tek şeyi göstermektedir. O da birincisi AB emperyalizminin bu yasaları Türkiye'nin demokratikleşmesi için dayatmadığı; ikincisi de zaten emperyalizmi dayatmaları ile dünyanın hiçbir yerinde ilerleme sağlanamayacağıdır.

Bu arada AB emperyalizminin beklemesine yol açan olaylardan biri de Türkiye'nin bir seçim sürecine girmiş olması ve seçim sürecinden çıkacak hükümetin tavırları olacaktır. Yeni hükümetin uyum yasalarına ne derece bir önem vereceği AB emperyalizmini düşündüren bir diğer etkidir. Özellikle AKP konusunda kaygıları bulunan AB emperyalizminin bu kaygısını Tayyip Erdoğan seçim bildirgesinde "AB uyum yasaları yerine getirilecektir" diyerek biraz da olsa hafifletmiştir. Ancak yine de ilerleme raporlarının en önemli yerlerinden biri olan ve strateji paragrafı denilen paragraf her ihtimale karşı boş bırakılmıştır. Yani AB emperyalizmi de seçimlerden çıkan sonuca göre Türkiye üzerindeki politikalarına bir yön verecektir. Yaklaşan seçimler bu anlamı ile de oldukça önemlidir.

Bu "mutlu aile" tablosu daha uzun bir süre sadece fotoğraflarda kalacak....

sine net bir tarihin verilmemesi oldu. Demokratikleşme, işkencenin önlenmesi, DGM'lerin işlevi ve daha birçok konuda Türkiye'nin ilerlemelerini yetersiz bulan AB, Türkiye'yi yine kapının dışına itti. Ve birden bire işkencenin varlığı, sis-

mokratikleşmesi değildir. Zaten AB emperyalizminin dayattığı yasalar ile demokrasi geleceğini düşünmek tamamen hayal olurdu. Birincisi emperyalizmin kendi ihtiyaçları için gerekli ortamı kollaması iken ikincisi de Türkiye'yi kapının eşikinde

nen de budur.

Zaten Türkiye'de yaşanan katliamların, işkencelerin, gözaltıların tüm bu söylemlere rağmen sürekli bir artışta olduğunu görmek için sadece kuşbakışı bakmak dahi yeterli olacaktır. En son örnek yüzlerce KESK üyesi-

Sınıfsal yaklaşım

BOYKOT, HİDDET ve ŞİDDET

Seçimlere doğru son düzlüğe girilirken, kampanyaların yoğunlaşmasıyla beraber faşist partilerin baraj korkusuyla birbirlerine karşı daha saldırganlaştığı ve **vaat vaazi** verme işinin dozunun arttığı koşullarda; emperyalistlerin gerek **IMF** politikalarına itaat, gerek **AB** hayallerine yatırım, gerekse de **Irak**'a saldırı(1) konusunda istikrarlı bir parlamento ve hükümet oluşturma amaçlarına yönelik hamleleri yoğunlaşmış bulunuyor.

AB Komisyonu Genişleme Strateji (İlerleme) Raporu(2), **ABD** heyetlerinin birbiri ardına turları(3), **TÜSİAD** deklarasyonu(4) ve **Barzani-Talabani** meclisinin açılışıyla(5) yaşanan gelişmeler, faşist diktatörlüğün parlamento/hükümet düzeneğinin elverişli biçimde şekillendirilmesi, yönlendirilmesi adına **ABD** ve **AB** emperyalistlerinin müdahalesi olarak da değerlendirilmelidir.

Organik açıdan zaten **tek tip** olan, programatik düzeyde **tekleşen(6)**, söylem düzeyinde büyük ölçüde **aynılaşan** hakim sınıf partileri; farklılıklarını göstermek adına **vaat** çılgınlığına girmekte, **işportacı** liderleri aracılığıyla **palavra** meydanlarında nutuk çekmektedirler. **Kemik (oyları) erimesi** hastalığı (toplamda yüzde 20'ye inmesi), tümünün bünyesini sarmış bulunmaktadır. Aralarındaki görünüşteki çizgilerin büyük oranda silikleşmesi, mitingleri **sirk tiyatrosuna** çevirmiş, heybesinde hiçbir malı kalmayanlar, kendilerinde pazarlanacak bir şey de olmayınca, tipik/klasik **"boş vaat"** yöntemini benimsemek durumunda kalmışlardır.

Meydanların, sokakların ve hatta envai çeşit anketlerin ortaklaştığı **en önemli** husus; halkın ezici bir bölümünün mevcut rejimle/düzenle, dolaşısıyla bu sistemin kurumları, ürünleri olan partilerle ekonomik, sosyal, siyasal hiçbir sorunun çözülemeyeceğine olan kanaatleridir(7). **Çekirdek** diye tabir edilen kemik oyla-

rın büyük oranda erimesi, patron-ağa partilerinin **1-2'si** hariç kendi kurdukları barajın altında kalacağına neredeyse kesinleşmesi, kısa süreye rağmen mevcut koalisyon partilerinin yüzde **53'den** yüzde **10-15'lere** doğru rekor bir düşüş trendine girmesi, kısmen daha fazla oy alacakları tahmin edilen partilerin tümünün **"tepki"** yönelimiyle **şişirilmiş birer balon** oldukları gerçeği, bu durumu doğrulamaktadır.

Açlığa, sefalete, işsizliğe itilen kitlelerin devletle olan bağı ciddi bir biçimde zayıflamış, düzenle ilişkisi büyük oranda bozulmuş durumdadır. Ancak ezilenler, bununla **ters orantılı** biçimde, kurtuluşlarının devrimle ve kendi elleriyle gerçekleşeceği bilincinde değillerdir. Bu nesnel durumun komünistlerin kitleler içerisinde kökleşmemesi, ilerleme kaydedememesi olgusuyla birleştiği ve etkileştiği oranda kurtuluşa giden yol uzamaktadır. Tam da bu noktada, **dipten gelen bir dalga**nın varlığı, geçici parlamalarla da olsa kendini hissettirmektedir. Kaldı ki bu gelişme ve ilerleme **mutlaktır** ve daha fazla gecikmemesi de, buna sınıf bilinçli işçilerin önderlik etmesi de **kaçınılmazdır**.

Bu düzenden yakasını kurtarmak isteyen kitleleri, parlamentoya sırt çevirme arzusunundaki ezilenleri, komprador patron-ağa partilerinin yalanlarına, ikiyüzlülüklerine tahammülü kalmayan emekçileri, faşizmin demokrasi maskeli sahtekarlığına ateş püsküren gençleri, emperyalizme uşaklık yarışında aşağılık bir tablo sergileyen faşizmin bütün temsilcilerine öfke dolu halkımızı; pespaye bir aldatmaca olan seçim tuzağına gelmemeleri, bu tuzağa düşmemelerini söyleyerek, faşizmin varlık koşullarını reddetmek adına **"seçtirme"** faaliyetini protesto etmeye çağırarak, günümüzün **biricik doğru** taktiğidir.

Faşist parti temsilcileri-

nin(8) ve faşist rejimi çeşitli çıkarlar uğruna korumak isteyenlerin(9) ısrarla seçimi, sandığı, oy kullanmayı **kutması** boşuna değildir. Aslında seçimlerde iki seçenek bulunmakta, birisi her ne niyetle olursa olsun sandık başına gitmek, diğeri de bir büyük aldatmacaya alet olmamak, sistemin işletilmesine hizmet etmemek ve bu oyuna meşruiyet kazandırmamak için oy kullanmaya gitmemek olarak şekillenmektedir. Faşist düzen partilerinin **"cennet"** vaatlerinden farklı olmayan bir tarzda, parlamentoya girmekle, **"bağımsız demokratik Türkiye"** yolunda ilerleme sağlanacağı hayallerini yayanlar, büyük bir **vebal** altındadırlar(10) (11).

"Devrim"in seçenek olmaktan çıkarılması, **"hayal"** derekesine indirilmesi için yürütülen emperyalist ideolojik saldırının bulunduğu topraklarda da canlı tutulması için bu güncellikte yürütülen **parlamentarizmi kutsama** kampanyasına; seçimlere ilişkin tavır konusunda halka **"basit ve berrak bir karar yerine karışık ve muğlak bir şey önerenler"**(Lenin), ciddi katkılar sunmaktadırlar(12).

Faşizmin ülkemizde bir devlet biçimi olduğu, yıkılması ve demokratik halk iktidarı kurulmasının ancak ve ancak **şiddet** yoluyla, **devrimle** mümkün bulunduğu, bunun yolunun da silahlı mücadele biçiminin esas alınacağı **halk savaşı** olarak şekillendiği gerçeğinin karartıldığı, çarpıtıldığı, sulandırıldığı, revize edildiği, dahası inkar edildiği teorik zeminlerde şekillenen bütün yapılanmalar, **kaçınılmaz biçimde** düzenin içinde kalmaya, ona kan vermeye mahkum ve mecburdurlar. Halkın aldatılması, oyalanması, sisteme yedeklenmesi için faşizmin kullandığı en önemli argümanlardan birisi olan **"seçim"** oyunu bu çerçevede kavranmalıdır.

Taktik, somut şartlardan doğar, masa başında türetilmez. **Taktik**, sınıf mücadelesinin ürünüdür, niyetlere göre belirlenmez. **Taktik**, yöneten ve yönetilenlerin gerçekliğiyle şekillenir, değişiklik olsun diye üretilmez. Ülkemiz yakın tarihindeki bütün parlamento seçimlerinde (77, 83, 87, 91, 95, 99), komünistle-

rin, farklı nedenlerle ağırlıkları değişen etmenlerle birlikte geliştirdikleri, aktif veya pasif biçimde seçimleri **boykot** tavrının; bir takım akli evvellerin **"apolitik seyircilik"**, **"gettolaşmak"**, **"kendine ve kitlelere güvensizlik"**, **"politikadan kaçış"**, **"taktiksizlik"**, **"lafazanlık"** gibi parlamentarizme bulaşmanın çaresizliği, **utancı**, **azabı** ve **hırçınlığıyla** yaptıkları nitelendirmelerin aksine, bugün de demokratik halk devrimi mücadelesini ilerletecek **ye-gane taktik** olduğu gerçeğini değiştirmez(13).

Hiçbir taktik tavrı veya eylem biçimi anlık sonuçlar doğurmaz. Uzun süreli bir mücadelenin, bir stratejinin araçları olarak bu sürece azami düzeyde katkı sundukları, **ilerletici** rol oynadıkları oranda anlam kazanırlar.

"Boykot şiarını ileri sürmeliyiz, çünkü o başlamakta olan yükselişi destekliyor, geliştiriyor ve genişletiyor."(14)

Boykot çağrısı, halkın hiddetini şiddete dönüştürmenin çıkış noktası olarak görülmelidir.

1 Robert Pearson, ABD Ankara Büyükelçisi, 15.10.2002, "Gazete haberlerine bakmayın, Irak konusunda Türkiye ile uzlaşıyoruz."

2 Erol Manisalı, 11.10.2002, "AB Türkiye'ye sadece umut pazarlamıştır...AB'nin Türkiye'yi alacağı inancının canlı tutulabilmesi."

3 En son, ABD Merkez Karargah Komutanı, Irak valisi/paşası olarak adlandırılan Orgeneral Tommy Franks ile NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı Orgeneral Joseph Ralston 20.10.2002'de Ankara'ya geldi. İlk verdikleri demeç "Türkiye gibi bir müttefike sahip olmak çok güzel." oldu.

4 TÜSİAD, 12.10.2002'de, bütün siyasi partilere, "seçimden sonra da IMF programına devam edilmesi, ekonomik ve siyasal reform sürecinde somut adımlar atılması" çağrısını içeren bir bildiri yayınladı.

5 Colin Powell, 04.10.2002, Meclis açılışında okunan mesajı, "Irak'ın geleceğiyle ilgili görüşlerimizi paylaşmanız-

dan ve zulme, adaletsizliğe karşı savaşta ABD'nin ortakları arasında olmanızdan onur duyuyorum."

6 Rahmi Koç, 25.09.2002, "Artık memleketin gideceği bir yol vardır. Onun alt tarafı, üst tarafı var. Yani yolun iki çizgisi var. Onun arasında gitmek mecburiyetinde. Hangi hükümet gelirse gelsin onun dışına kolay kolay çıkabileceğini düşünmüyorum."

7 S.Demirel, 11.08.2002, "Halkın yüzde 85'i bu parlamentodan memnun değil."

8 D.Baykal, 17.10.2002, "Oy ırzdır, namustur, şeref-tir, şahsiyettir."

9 Geleceğe Notlar, Özgür Halk, 15 Eylül 2002, sayı 130, sf.10 "Oy vermek kutsal bir görevdir. Her oy bir güldür de diyebiliriz, böyle bir slogan bile olabilir. Herkesi buna katılmaya çağırıyoruz. Bir oy bir demokrasi güldür."

10 Mahmut Boran, ESP Malatya Bağımsız Milletvekili Adayı, 12.10.2002, "Ezilenlerden yana politikaları savunan ve yaşama geçirecek olan ESP'nin bağımsız, devrimci, sosyalist adaylarıdır."

11 Figen Yüksekdağ, ESP Adana Bağımsız Milletvekili Adayı, 19.10.2002, "Ezilenleri hayallerine ve umutlarına yeniden kavuşturacağız."

12 Bir dizi devrimci, ilerici çevre; "düzen partilerine oy yok" dedikten sonra, "bağımsız aday" göstererek, "yine de oy vermek isteyenler varsa DEHAP'a versinler" diyerek, "reformistlere oy verilmemesi yönünde etkinlik geliştirmemeyi" önererek, seçim "taktik"leri oluşturmuş bulunuyorlar.

13 Lenin, Komünizmin Çocukluk Hastalığı "Sol" Komünizm, Sol Yayınları, sf.58

"Kuşku yok ki, yağınlar da bir devrimci duygunun yokluğu halinde, böyle bir duygunun gelişmesine elverişli koşullar da olmayınca, devrimci taktik, hiçbir zaman eyleme dönüşmez."

14 Lenin, Seçme Eserler, İnter Yayınları, Cilt 3, sf. 397

Gökçesu Maden işçileri: "Biz bunlara oy vermeyeceğiz"

Ankara: 7 Aralık 2001 tarihinde ücretsiz olarak izne çıkarılan ve işlerine geri alınmayan Gökçesu maden işçileri 4 Nisan 2002 tarihinde greve çıkmıştı. On aydır kararlı bir şekilde direnişlerini sürdüren maden işçileri jandarmanın ve patronun birçok saldırısına karşı direnişlerini sürdürüyorlar. Kararlılıklarını her seferinde dile getiren işçiler bunun bir ispatı olarak geçtiğimiz hafta Ankara'ya bir yürüyüş düzenlediler.

Dev Maden-Sen'e üye olan 25 maden işçisi 6 Ekim'de Gökçesu'dan yürüyerek Ankara'ya gelirken diğer işçiler de 8 Ekim 2002 tarihinde eşleri ve

çocukları ile Ankara'ya geldiler. Ankara girişinde bir süre jandarma tarafından engellenen işçiler saat 10:30 civarında Enerji Bakanlığı'na doğru harekete geçti. Burada DİSK yöneticileri tarafından karşılanan madenciler bakanla görüşmek istediler. Sık sık "Bakanlık seyretme, görevini yap" sloganını atan madenciler maden ocaklarının yeniden açılmasını talep ettikleri dilekçelerini bakanlığa vermek istediler. Bakanla görüşemeyen işçiler DİSK Genel Sekreteri **Musa Çam** ile birlikte dilekçelerini bakanlık özel kalem müdürlüğüne vererek buradan ayrıldılar. Buradan sloganlarla geldikleri Olgunlar sokaktaki madenciler anıtı önünde Genel-İş, İHD, BES, DEHAP, Halkevleri, TMMOB, Tüm-Tis ve üniversite öğrencileri tarafından "Gökçesu işçisi yalnız değildir" sloganı ile karşılanan işçiler adına basın metnini Musa Çam okudu. Musa Çam işçilerin haklı mücadelesine değinerek "madencilerin bir gelenekleri vardır. Madencilik babadan oğula geçer. Burada bulunan çocuklar 10-15 yıl sonra babalarının yerine geçecekler" dedi ve herkesi Gökçesu maden işçilerinin yanında olma-

ya çağırıldı.

Bu konuşmaların ardından işçiler arabalara binerek patron Nurullah Ercan'ın şirketi Ercanlar Şirketler Topuluğu'nun önüne gittiler. Burada tekerrar bir açıklama yapan Musa Çam işçilerin haklılığına değinirken "İş cinayetlerine son", "Babalar işsiz çocuklar aç" vb. sloganlar atıldı. Sendikacıların eylemin bittiğini söylemesine rağmen iş yeri önünden ayrılmayan

işçiler ve eşleri belirterek oturma eylemi yapmaya başladılar. Kadınlar adına konuşan bir madenci eşi "aylardır eşlerimiz işsiz. Bizi bu hale getiren yarın bizden oy istemesinler. **Biz bunlara oy vermeyeceğiz**" dedi. Daha sonra "Ekim ayı sonuna kadar taleplerimiz kabul edilmezse Kasım ayında **dönmemek üzere Ankara'dayız**" diyen madenciler alkışlar ve sloganlarla eylemi bitirdiler.

Bilinç

1999 süreciyle başlayan saldırı hükümeti görevini 4 Kasım günü savaşa hükümetine devretmeye hazırlanıyor. Emperyalizmin yeminli sadık uşağı TC devleti, birkez daha emekçi halkımızı emperyalist efendilerinin çıkarları doğrultusunda geçmişte Kore'de, Bosna'da, Afrika'da, Afganistan'da olduğu gibi bugün de Irak üzerine sürmek istiyor. Bu doğrultuda hızla savaş hazırlıklarını sürdürüyor. Bağımsız kaynaklara göre 15 bine yakın askeri güç Irak topraklarında konuşlanmış durumda. 3 Kasım seçimleri olası operasyona ABD emperyalizminin yanında katılabilecek partilerin kimler olacağına karar verecek. (1946-2002) Her yıla bir hükümet düşen süreçte hakim sınıflar yaşadığı ekonomik siyasi krizi aşma çirpinişıyla 58. "hükümet"i 3 Kasım seçim komedisiyle çı-

karmaya çalışıyor. Savaş ve seçim süreci iç içe geçmiş durumda. Bu durum emekçilere giydirilen ateşten gömleğin kollarının daha da sıkılacağını göstermektedir. Çıkaracak sözde hükümetin savaşa hükümeti olduğunu da hesaba katarsak -ki MGK şimdiden kalkacağını ilan ettiği olağanüstü hal uygulamalarını uzatma ve yeni illeri de-siz bunu tüm ülkeyi anlayın; kapsama alma hazırlığında. Savaş gerekçe gösterilerek kısıntı demokratik hakların da kullanımını engellenecek, her alanda sıkı yönetim uygulanacak. Son günlerde bunun en çıplak örneği Tuzla Organize Deri Sanayi Havzası'dır. Burası toplama kampına çevrilmek isteniyor. Sendika yöneticileri havzaya, işyerlerine sokulmuyor. Şube başkanı açıktan işkence yapılıyor. Direnişteki işçiler kaymakam em-

Seçimi boykot et emperyalist savaşa karşı sınıf savaşını yükselt

riyle coplanarak sanayiden çıkarılıyor. Tüm işçilerin onurlu direnişle devletin saldırısı püskürtüldü. Devlet tehdit, şantaj, işkenceyle saldırılarını sürdürüyor. Böylesi bir süreçte kanla besledikleri sistemlerini seçim makyajı ile tazelemek istiyorlar. Bu oyunu bozacak olan işçi sınıfı ve emekçilerdir. İşçi sınıfı ve tüm emekçiler Proletarya Partisi'nin sesine kulak vererek taktik boykot kararını alanlarına canlılıkla uygulamalı, eş zamanlı savaşa karşı propagandaya, ajitasyona hız vermeli. Bu görevi yaparken bazı dostlarımızın yanlış anlayışlarıyla da mücadele edilmelidir. Bu süreçte en sinsi, kıvrak, ilkesiz, parlamento çağı politikaları-

nı "emek, barış demokrası" blokunun yanısıra "sosyalist-komünist" olduğunu iddia eden gruplar yapmaktadırlar. Düzen partilerinin ipliği pazara çıkmışken bu küçük burjuva baylarımız kendilerini bile ikna edemezken sistemden umudunu koparmış kitlelere parlamento ahırını göstererek çürüyeni yeşertmeye çalışıyorlar. Kendilerine yer açma gayretine giriyorlar. Bu duruşla tipik tatlı su devrimciliği örneği sergiliyorlar. Gazetelerinde ibretle izliyorlar; bloka yamanmak için çirpınan **Ezilenlerin Sosyalist Platformu** burjuva pazarlıklarını yazmayı da ihmal etmiyor. Anlaşmada tıkanan konu; 2 kişinin seçilecek yerler-

den aday gösterilmesi. Pes doğrusu; bu dostlarımızın en büyük açmazı şudur: çıkardıkları her gazete sayfalarında hükümetin kukla olduğu, iplerinin MGK'nın elinde olduğu yazılmaktadır. Peki seçildiklerinde ne olacaklarını söylememize gerek var mı? "Bitmeyen senfoni BOYKOT" eleştirisi olsa olsa emperyalizmin yeni liberal politikalarına karşı devrimci zeminde belli noktalarda yaşadıkları kırılmayı kamuflej içindir. Bizler sınıf bilinçli işçiler, mücadele tarihi tecrübelerinden biliyoruz ki her sınıf kendi tavrını koyar. Nasıl ki küçük burjuvaziden proleter tavır beklenmezse Proletarya Partisi'nden de küçük burjuva tavır beklenmez. Bu durum sınıfsal karakteristik özellikleridir. Proletaryayı proleterya yapan erdemler vardır. Tek devrimci sınıf olması,

ideolojisinin bilimsel olması, sapma akımlar karşısında yalpalamadan karşı durması ve eşitlikçi olması. Bugün başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkın geçtiği çetin ve zorlu tarihsel süreç yaşanmaktadır. İşçiler, emekçiler bu süreci örgütlü olarak kendi lehlerine çevirebilirler, yeter ki Proletarya Partisi'nin stratejik, taktik politikalarını alanlarına canlılıkla uygulayabilsinler. Bu anlamda aktif boykot kararıyla savaşa karşı eylemlerle çarşıda, okulda semtte, fabrikada, ev, kahve toplantılarıyla örgütlenebiliriz. Hakim sınıfların korkusunu büyütelim. Sandığa değil örgütlenmeye, hesap sormaya yönelim. Emperyalizmin talan savaşına hayır! Sınıf savaşını geliştir, kurtuluş kendi ellerimizdedir.

Tuzla havzası ısınıyor

Yaklaşmakta olan seçimler vesilesiyle tüm parti liderlerinin meydanlarda, ekranlarda demokrasi vaatleri havada uçuşurken, ve özellikle AB'ye Uyum Yasaları'nın çıkartılmasıyla "demokrasinin" geldiğine hatta daha da ileriye gidilerek kendisine "solcuyum", "ilericiyim" diyen bazı çevrelerin "Emeğin Avrupası" söylemini dillendirdiği bu dönemde Tuzla'daki deri işçileri ve Deri-İş Sendikası'nın maruz kaldığı saldırılar, aslında tüm bu söylemlerin bir aldatmacadan ibaret olduğunu ve bu oyunun 3 Kasım'dan sonra da süreceğini gösteriyor.

Kartal: Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi yönetimi göreve başladıktan bu yana yaptıkları ve yapmaya çalıştıkları öncelikli olarak deri patronlarının ve ardına aldığı jandarmanın dikkatlerini üzerine çekiyor ve saldırıların hedefi durumuna getiriyor. 20 Eylül'de **Kampana**, 30 Eylül'de **Tabaksan** ve 5 Ekim 2002'de **Güven Karaca** işçilerinin sendikaya üye oldukları için işten atılmalarıyla başlayan direnişlere tahammül edemeyen patron ve jandarma saldırılarını artırdı. Bunun için de bu işin öncülerini yıldırma-

alınanlar 12 Ekim günü Tuzla Adliyesi'ne getirilirlerken Deri-İş Genel Merkez yönetimi, Deri-İş Tuzla yönetimi ve sanayi işçileri, gözaltına alınanları yalnız bırakmadılar. Savcı, şube başkanı ve işçileri tutuklama istemiyle nöbetçi hakimliğe sevk ederken hakim, şube başkanı Hasan Sonkaya'nın işçileri direniş yerine götürmemesi halinde herkesi serbest bırakacağını, aksi takdirde tutuklayacağını belirtmesi üzerine Sonkaya işçilere daima her koşulda sahip çıkacağını söyledi. Bunun üzerine hakim, başkanı ve

yerden devam edeceklerini belirtti.

Patronların emrinde çalışan jandarma sanayinin içine hiçbir basını sokmuyor. Neden olarak kaymakamın emri gösterilirken sendikanın aracı da sanayiye sokulmuyor. Direnişlerin sesi patron ve jandarma tarafından boğulmak isteniyor. Buna karşılık Kazlıçeşme'lerden direniş ruhunu alan Tuzla deri işçileri gelecek saldırıları dayanışma ile bertaraf edeceklerini tüm dosta düşmana bir kez daha gösterdiler. Tüm bu yaşanan olaylar yaklaşmakta

'Yılgınlık yok direniş var' vb sloganlarıyla sanayide birleştiler. Jandarmanın yoğun yığınak yaptığı sanayide işçilere hitaben Türk-İş 1. bölge başkanı Faruk BÜYÜKKUCAK, Deri-İş Genel Başkanı Yener KAYA, Deri İş Genel Başkan Vekili Musa SERVİ, Tuzla Deri İş Sekreteri Musa AVYÜZEN ve Tuzla Deri İş Şube Başkanı Hasan SONKAYA birer konuşma yaptılar.

HİÇBİR BASKI BİZİ

DİRENİŞİMİZDEN ALIKOYAMAYACAK

Şaban Okur (Güven Karaca Deri İşçisi): 9 aydır Karaca Deride çalışıyorum. Bizi inşaat işçisi gibi gösteriyordu. 5 Ekim 2002 Cumartesi günü maaşlarımızı alırken patron çıkışlarımızı verdi. Sendikaya üye olduğumuz için bizi çıkardı. Jandarmaya inşaatın bittiğini söylüyor. Biz deri işçisiyiz. Bizi işten atınca sendikaya haber verdik. Sendikayla bir araya gelip durum değerlendirmesi yaparak direnişe başladık. Direnişe başladığımız günden itibaren patronun ve jandarmanın baskısı altındayız. Jandarma bizi direniş yerinden alıyor, sanayi çıkışında bırakarak bir daha buraya girmeyin yoksa kötü olur diyor. Biz bu baskılara alıştık artık. Baskılar bizi yıldırılmaz. Biz sendikalı olarak işe geri dönmek istiyoruz. Bunun için de sonuna kadar direneceğiz.

BİZ DAVAMIZDA

HAKLIYIZ, SONUNA KADAR DİRENECEĞİZ

Burhan Boztaş (Kampana Deri işçisi) Ben 8 aydır bu iş yerinde çalışıyorum. 19-20 Eylül'de sendikaya üye olduk. Taşeronun akrabaları aracılığıyla patron sendikaya üye olduğumuzu duydu. Hiçbir neden göstermeden bizi işten attı. Patron bizim sendikadan istifa etme-

mizi istedi. Biz istifa etmeyeceğimizi belirtince bizi tehdit ve fazla maaşla kandırmaya çalıştı. Biz patronun bu oyunlarına karşı sendikayla bir araya gelerek 20 Eylül'de direnişe başladık. 11 Ekim'de haksız nedenlerle sendika başkanımızı ve 8 arkadaşımızı gözaltına aldılar. Sendika başkanımız işkence gördü. Patron fabrikada 15 kaçak işçi çalıştırıyor. Bu işçiler fabrikada yatıyorlar. Jandarma bize hukuk dışı davranırken patronun kaçak işçi çalıştırmasına göz yumuyor. Biz davamızda haklıyız. Haklılığımızdan aldığımız güçle sonuna kadar direneceğiz.

HAKSIZ UYGULAMALARIN SON BULMASINI İSTİYORUZ

Nuran Sarıbaş (Tabak San Deri işçisi): Ben 3 senedir Tabaksan'da çalışıyorum. 3 aylık sigortam var. Biz işe girerken patron bize 10 bin dolarlık senet imzalattı. Bize tüm sosyal haklarımızı vereceğini söyledi. Ama işyerimizde asgari ücretin altında çalışan işçiler vardı. Bizze verdiği sözleri tutmayınca biz de sendikaya üye olduk. Sendikaya üye olunca 30 Eylül 2002 tarihinde işten atıldık. 14 işçi direnişe başladık. Patron imzaladığımız senetlerle bizi tehdit ediyor, gözümüzü korkutmaya çalışıyor. Jandarma da patronun tarafını tutuyor. Bu haksız uygulamaların son bulmasını istiyoruz. İşimizi geri istiyoruz. Sendika yetkisi tanıncaya kadar direnişimizi sürdüreceğiz.

İHD'DE AÇIKLAMA

17 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde Tuzla'da yaşanan gözaltı ve işkenceyle ilgili basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya Nakliyat-İş, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Limter-İş Genel Sekreteri ve gazete çalışanlarımız da destek verdi.

ları, ortadan kaldırmaları gerekiyordu. **Jandarma patronların emriyle direniş yerlerinde bulunan 8 işçi ve Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya'yı 11 Ekim 2002 Cuma günü nedensiz yere gözaltına aldı.** Gözaltına alınanlardan Hasan Sonkaya fiziki ve psikolojik işkence görürken diğer işçiler de psikolojik baskıya uğradılar. Bu saldırı üzerine sendika üyeleri 12 Ekim Cumartesi günü üretimden gelen güçlerini kullanarak üretimi durdurdular. Gözaltına

işçileri tutukladığını belirtti. Adliye önündeki işçilerin tutuklamadan haberdar olması üzerine arkadaşlarını sahiplenen işçiler, "arkadaşlarımız bırakılmadan buradan ayrılmıyoruz. Pazartesi günü (14 Ekim) üretimden gelen gücümüzle üretimi durduruyoruz hadi bizi de tutuklayın" diyerek kararlı bir duruş sergilediler. Bu kararlı duruş karşısında, hakim verdiği kararı geri almak zorunda kalarak tutuklanan işçileri serbest bıraktı. Serbest kalan işçiler direnişlerine kaldıkları

olan (Mart 2003) toplu sözleşme sürecinin de ne kadar çetin ve direnişlerle dolu geçeceğini göstergesidir.

Tuzla Deri İş sendikası yöneticilerinin ve direnişteki işçilerin sanayi alanına alınmaması ve Cuma günü yaşanan gözaltıları protesto amacı ile 15 Ekim 2002 pazartesi günü yaklaşık 2000 deri işçisi iş bırakarak basın açıklaması düzenlediler. Aydın ve Şifa girişlerinde sabah saat 07.00'de toplanmaya başlayan deri işçileri buralardan 'Birlik-Mücadele-Zafer',

Partilerden çiftçiye boş vaatler

Yıllardır uygulanan politikalarla bitişin eşğine getirilen köylülere düzen partileri, şimdi bir kez daha boş vaatlerde bulunuyorlar. Tarımın tasfiyesine yönelik uygulanan politikalara bizzat kendileri öncülük ederken şimdi bunları unutmuşçasına seçim bildirgelerinde uygulanan ve öncülük ettikleri bu politikaları uygulamayacaklarının sözü veriliyor.

Yaklaşan seçim süreciyle birlikte düzen partilerinin halktan oy toplama telaşı da başladı. Seçim meydanlarında başlayan vaatleri bugüne kadar halkı aldatma oyununun bir devamı olarak izliyoruz, dinliyoruz. Sanki hiçbirisi daha önce iktidara gelmemiş, hiçbirisi bu halkı daha önce sömürmemiş, hiçbirisi daha önce bu yalanları bir kez daha sıralamamış gibi eskiyen, çürüyen maskelerini yenileme telaşındalar.

Yıllardır uygulanan politikalarla bitişin eşğine getirilen köylülere düzen partileri, şimdi bir kez daha boş vaatlerde bulunuyorlar. Tarımın tasfiyesine yönelik uygulanan politikalara bizzat kendileri öncülük ederken şimdi bunları unutmuşçasına seçim bildirgelerinde uygulanan ve öncülük ettikleri bu politikaları uygulamayacaklarının sözü veriliyor. Ülkede üretilen ürünlerle konulan kotalarla, faizlerle hapishanelere konulan köylüler, bankalara olan kredi borçları yü-

zünden satılığa çıkarılan köyler, ürettiği ürünü elinde kalan köylüler, topraklarda üretilemez durumda olan sebzelerin üretimine zorlanması, çiftçiye hiçbir desteğin sunulmaması ve ürettiği ürünü tefeci tüccara yok pahasına satan köylüler bugün devletin uyguladığı bu politikalarından kaynaklı büyük bir sefalet yaşamaktalar.

Üretilmez duruma getirilen köylülere düzen partileri hangi vaatlerde mi bulunuyor? "Uygulanan kotalar kaldırılacak. Vergi alınmayacak. Destekleme gelirleri artırılacak. Tarıma daha fazla yatırım yapılacak. Her köylüye bir traktör verilecek. Üretim olanakları sağlanacak ve geliştirilecek" vb. vb. Daha buna benzer bir dizi boş vaat. Boş vaat diyoruz. Çünkü köylüyü bu duruma getiren IMF politikalarını var olan mevcut durumda hangi parti iktidara gelirse gelsin uygulamak zorunda. Birikmiş borç baskılığında boğulmaktan da öte bir durum yaşayan Türk hakim

sınıfları bugün bu yardımlara muhtaç bir durumda. Girilen ekonomik ve siyasi kriz egemenleri her geçen gün biraz daha korkutmakta. Kriz tüm uğraşlara rağmen derinleşerek devam etmekte. İçinde bulunulan bu gerçeklikle bugün köylüye yapılan vaatlerin nasıl uygulanacağı, nasıl hayata geçirileceği sorulan soru. Köylünün sırtındaki borçlar hangi ekonomiyle sıfırlanacak? IMF'ye bağlı uygulanan ekonomik politikalarla mı? Borçlar ve faizleri hergün biraz daha artan bir ekonomiyle mi? Krizin faturasını en ağır biçimde ödeyen emekçi ve yoksul kesime yapılan bu vaatlerin birer yalan olduğu gün gibi ortadadır. Çünkü dün yaptıkları yarın yapacaklarının da teminatıdır. Onlar değil miydi dün köylüyü bitişin eşğine getiren? Milletten efendisi köylüyü bırakalım efendiliği dilenci durumuna düşüren, onlar değil mi borçları yüzünden bunalıma giren köylüyü intihara sürükleyip altmış yaşındaki yaş-

larımızı hapishanelere gönderen? Onlar değil miydi yine seçim meydanlarında utanmadan halkımızı kandıran, onlar değil miydi üretilen ürünleri yok pahasına satan, onlar değil miydi ülkemizin verimli topraklarını emperyalistlerin çıkarlarına peşkeş çeken? Ve şimdi utanmadan bir kez daha aynı yalanlara başvurarak köylüden oy istiyorlar. Ülkemizin her karış toprağını emperyalistlere peşkeş çekenlere, bizi yoksulluğumuzla vergi krizine sokanlara, ürettiğimiz ürünü yine patronların çıkarları için üretimimize yasak getirenlere, her türlü desteği çekerek bizden durmadan para isteyenlere, soframızdaki ekmeği dahi bize çok görenlere, bırakalım bize traktör vermelerini elimizdeki malları faiz borçlarından dolayı elimizden alanlara **verilecek tek bir oyumuzun olmadığını onlara haykırmak durumundayız.** Onların bizi sadece oy pusularındaki damga olarak gördüklerini, sadece seçim zama-

nında hatırladığımızı hatırlayarak **emperyalist uşaklara verecek oyumuz olmadığını söylemek durumundayız.** Bugün cılız da olsa ülkenin birçok yerinde dile getirdiğimiz öfkemizi daha da büyütürken yüzyıllardır ezilmişliğimize ve sömürülüşümüze neden olan bu partilerin seçim meydanlarında bizi kandırmalarına daha fazla izin veremeyerek üretenin biz, yönetenin de biz olmamız gerektiği bilinci ile hareket ederek **seçimleri boykot edelim.** Onların boş vaatlerine kanmayarak yıpranmış ve kirlenmiş maskelerini seçimleri boykot ederek daha fazla yırtalım. İşçiyi, köylüyü, öğrenciyi, esnafı, memuru sefil bir yaşama sürüklemek kimsenin hakkı olmadığı kadar bu yaşamı kabul etmeyerek karşı çıkmak da bizim en doğal ve meşru hakkımız. Şimdi bu hakkımızı sınırsız kullanmanın zamanı.

Pamuk üreticileri yol kesti

Türkiye'deki pamuk üretiminin beşteği Çukurova'da üreticiler ülkenin diğer bölgelerinde olduğu gibi tepkililer. Pamuk taban fiyatının henüz netleştirilmesine ve bu konudaki muğlaklığın hala devam etmesine yaptıkları eylemle tepkilerini dile getirdiler. Çukobirlik geçtiğimiz yıl pamuğa 565 bin lira fiyat verirken, taban fiyatın 2002 yılı için 40 bin lira artış görerek 605 bin lira olması bekleniyor. Bu duruma tepki gösteren çiftçiler 10 Ekim günü Çukobirlik Mihmandar Kooperatifi önündeki caddeyi trafiğe kapatarak eylem yaptılar. Toplanan pamukları yok pahasına tefeciye satmak yerine Çukobirlik'e teslim etmek için gelen çiftçiler taban fiyatın 605 bin lira olarak açıklanacağı duyularını almaları üzerine **Adana-Karataş yolunu traktör ve kamyonlarla trafiğe kestiler.** Oturma eylemi başlatan çiftçiler yaşanan duruma tepkilerini ifade ettiler. Eylem, Emniyet Müdürlüğü'nün ve Karataş Ziraat Odası Başkanı Mustafa Yeşilyaprak'ın araya girmesiyle bitirildi.

Konuyla ilgili yaptığımız görüşmede pamuk taban fiyatının 605 bin lira olarak açıklanması durumunda kendilerinin çok zor duruma gireceğini belirterek "bizi üretim yapamaz duruma getirmek istiyorlar" dedikten sonra "Pamuk hasadı baş-

lamadan taban fiyatı belirlenerek açıklanmalıdır. Pamuk toplama işi kısa bir zaman sonra bitecek. Açıklanan taban fiyatla üretici bitişe sürükleniyor. Bu durum en çok tüccarın işine yarıyor. Pamuğu onlara satmak zorunda kalınca biz da-

ha fazla zarar ediyoruz onlar kazanıyor" diyor.

Adana'da yapılan eylemin ardından açıklama yapan Karataş Ziraat Odası Başkanı Mustafa Yeşilyaprak pamuk alım fiyatının 875 bin liradan az olmaması gerektiğini belirterek fiyatın beklenen düzeyde açıklanmaması durumunda benzer eylemleri tekrarlayacaklarını belirtti.

Ayrıca yine soruna ilişkin Ziraat Odası Şube Başkanı Ayhan Barut da "AB'nin birikmiş ve elde kalmış stoklarının Türkiye pazarına girmesinin engellenmesi gerekir" diyerek "Çukobirlik ve diğer alıcı firmaların pamuk taban fiyatını hesaplarken bu stok malların Türkiye'ye girişini bekliyor. Bu sayede firmalar pamuğa vermeleri gereken gerçek tabanı düşük tutuyor" açıklamasında bulundu.

Pamuk üreticilerinin benzer bir eylemi de **Adıyaman'da** oldu. Üreticiler Adıyaman'da yaptıkları eylemde Çukobirlik'in camlarını kırarak yolu trafiğe kapattılar. Şimdi ülkenin birçok yerinde pamuk üreticileri gergin bir bekleyişin içindedir.

“Bu yaşam kaderimiz değil”

Çukurova'nın altını pamuk, bu yıl da binbir çile ile toplandı ırgatlar tarafından. Kamyonlara yüklenerek götürülen binlerce ton pamuk yüzlerce ırgatın alinteri ve el emeği idi. T. Kürdistanı'ndan her yıl pamuk toplamak için gelen pamuk işçileri ile görüştük. Pamuk tarlasına yaklaştığımızda tarlanın içine yayılmış işçiler görünüyordu hemen. Kadın, erkek, çocuk, yaşlı ve

yor sonra biz yiyoruz. Pişirip tarlaya getirdiğimiz yemekler havanın çok sıcak olmasından dolayı hemen ekşiyor. Saklayacak yerimiz olmadığı için tarlada bir kenara bıraktığımız yemekleri önce sıçanlar yiyor, sonra biz yiyoruz” diyor.

Bir diğer ırgat, arkadaşından sözü alarak içtikleri suyu anlatıyor. “Biz gene bu konuda şanslıyız” diyerek söze başlıyor. “İçtiğimiz su diğerlerine

değil. Bölgemize yatırım yapılsa, iş olanakları sunulsa hiçbirimiz buralara gelip bu perişanlığı yaşamayız. Ama yapmıyorlar” diyerek sisteme olan tepkilerini ifade ediyorlar.

Sohbeti bir kenarda sıkılan bakışlarla konuşulanları dinleyen kadınlarla devam ettiriyoruz. Yaşamın zorluklarını en fazla göğüsleyenler olarak burada da kendilerini gös-

gelip bir de kızıyorlar bize niye temiz toplamıyorsunuz diye. İnsanlar hakkını arayınca da hemen terörist oldu diyorlar. Haklarımızı vermezlerse tabi ki savaşıyoruz. Terörist diyorlarsa da desinler.”

Sohbete küçük Pınar'ı ve Mustafa'yı alıyoruz sonra. Onlar da diğerleri gibi öğrenci. Okulların açıldığını hatırlatınca “Mecburuz” diyor ve ekliyor; “Anamız, babamız burada. Biz de burada olmak zorundayız. Okulumuzu arkadaşlarımızı özliyoruz. Ama burada çalışmasak okula da gidemeyiz. Okul harçlığımızı çıkarıyoruz burada. Yazılılar başlamazsa dert değil. Biz gince arkadaşlarımızı yakalarız.”

Sohbeti tamamlamadan eklemek istedikleri bir şeyin olduğunu söylüyorlar. “Biz Kürdüz diye bizi çok eziyorlar. Hakarete maruz kalıyoruz. Biz

bu ayrımlar yaşansın istemiyoruz. Biz kardeşlik istiyoruz. Günde 50 kilo pamuk toplayıp 3.5 milyon para alıyorsun. Bununla karnımızı mı doyuralım yoksa yol parası mı yapalım. Ya da para biriktirip memleketimize mi dönelim. Tek isteğimiz hakkımızı alinterimizi versinler, ayrımcılık yapmasınlar. Geçen sene grev yapıp hakkımızı aldık. Basın geldi yazın dedik doğru düzgün yazmadılar ama siz bizim sesimizi mutlaka duyurun” diyorlar.

Yanlarından ayrılırken boynunu büküp, dolu gözlerle bakan çocuklar ve ellerinde topladıkları pamukla el sallayan ırgatlar arkamızdaydı. Kirlenmiş üstleri, yara dolu yüzleri ve hüznü dolu o gözlerle bakarken umut dolu güzel yarınları yaşamak en çok onların hakkı diye düşünüyoruz.

genç, hepsi Adıyaman'dan evlerini bırakarak aileleriyle gelmişler bu ekmek kapısına. 70'lik nene gençlere taş çıkarıncasına büyük bir ustalık ve el becerisi göstererek topluyor pamuğu. Bu çabukluğunu çocuk yaşta başlayan ırgatlığına bağlıyor. “Şimdi torunlarım var, ben çocukluğumdan beridir el kapılarında ırgatlık yapmışım, böyle büyüdük biz, şimdi bizim torunlarımız da bizim gibi, bu çilemiz daha ne kadar sürecektir bilmiyorum” diyor.

Adana'nın Yüreğir ilçesindeki pamuk tarlalarında görüştüğümüz ırgatlara yaşam koşullarını, beslenme, barınma, sağlık gibi konularda yaşadıkları sıkıntıları sorduk. “Bizim yaşamımız büyük bir çile. Bu çilemiz her yerde devam ediyor. Küçük çadırlarda 11, 12 kişi kalıyoruz. Kadın, çocuk, erkek hep bir aradayız aynı istif haldeyiz. Yediğimiz yemekler mi? Önce sıçanlar yi-

göre biraz daha temiz. Aşağı tarlalarda çalışan ırgatlar tankerlerle gelen suyu içmek zorundalar. Aynı sularla çamaşırlarını yıkayıp yapabilirlerse banyo yapıyorlar ve yine bu pis suyla yemek pişiriyorlar. Çocuklar ve yaşlılar çok çabuk hastalanıyorlar. Hiçbir sosyal güvencemiz de olmadığı için insanlarımızı kendi olanaklarımızla tedavi ediyoruz” diyor ve sözü bir diğeri alıyor.

“Buralara getirmek zorunda olduğumuz çocuklarımız sıtma ve dizanteri hastalıklarına yakalanıyor. Bazen bu hastalıklar için kontrole geliyorlar. O da herkesi kontrol etmiyorlar. Kaldığımız yerlerde sinekten, böcekten geçilmiyor. Ama dönüp kimsenin baktığı yok. Sağlam geldiğimiz memleketlerimize hasta ve perişan dönüyoruz. Bizi buralara gelmeye mecbur edenler bu halimizi bilmezler. Çocuklarımız yalınayak dolaşır buralarda ama onların umrunda

teriyorlar. “Akşam 8'de eve gidebiliyoruz. Yemek, aş olmadığı için hemen onlarla uğraşıyoruz. Tarlada yaptığımız ırgatlığın yanında çocuklarımızın ve erkeklerin karnını doyurmak zorundayız. Sonra gece yarısına kadar ekmek yapıyoruz. Sabaha karşı kalkıp ırgatlığa hazırlanıyoruz. Güneş doğmadan tarlada çapa vuruyoruz. Çiğ düşmüş pamuğu toplamak zordur. Üşüyoruz tarlada ta ki güneş doğana kadar. Sonra kavurucu sıcakın altında bütün gün çalışıyoruz. Çoğu zaman 13, 14 saat çalışıyoruz.”

Kızgın ve öfkeli yüz ifadesi ile genç kız ortak oluyor konuşmaya. “Ben yabancı dil ve bilgisayar kursunu bitirdim. Ama ailemle gelip burada çalışmak zorunda olduğum için çalışmıyorum. Bizi sömürüyorlar ama hakkımızı vermiyorlar. Bir sürü çile çekiyoruz burada. Onca emek veriyoruz, bu pamuğu topluyoruz. Sonra

Bir aileden dört mevsimlik işçi yaşamını yitirdi

Haber Merkezi: Mevsimlik tarım işçileri...Yaşamlarını idame ettirmek için memleketlerinden çıkar, Ordu'da fındık toplar, Çukurova'da pamuk, Konya'da pancar...Yaşadıkları koşullara, maruz kaldıkları hakaretlere aldırmadan alacakları yevmiyeyle kışı geçirebilmenin hesabı içerisinde hepsi, tabi tüm bunlara rağmen onca insanın sıkışarak bindiği römork devrilmez, Çukurova'da sıtmaya tutulmaz, Konya'da kaldıkları çadırda tüpten zehirlenmezlerse...

Pancar sökümlerinin yapıldığı ekim ayı da bu gerçeklikle yoksul emekçi bir ailenin asla kanıksayamayacağı bir cinayetle yaşamlarını yitirmesine tarih oldu.

Ailelerinin geçimini sağlamak için Konya Akburun köyüne pancar sökmeye giden dört kardeş, 15 Ekim günü kaldıkları çadırda ölü bulundu. Günde on-oniki saat ve beş-on milyonluk yevmiye karşılığında insanlıkları unutturulan Uğur (22), Dudu (20), Ferhat (19) ve Emine Sürer (17) tarlaların kenarına kurdukları çadırda kalmaktaydı. Kaldıkları daracık çadırda aydınlanmak için kullandıkları tüpten zehirlenen dört kardeşin yaşamlarını yitirmeden önceki gece ancak birinin hastaneye kaldırıldığı ve soğuk algınlığı teşhisi ile geri gönderildiği hastane kayıtlarında görünmekte. Oysa ertesi sabah cesetleri bulunan kardeşlerin hepsinin ölüm nedeni tüpten sızan gaz zehirlenmesi olarak açıklandı. Üç gün boyunca çocuklarından haber alamayan İskender Sürer çocuklarının çalıştığı Akburun köyünde onların cesediyle karşılaştı. Böylesine adaletsiz bir düzenin gençlere sunduğu geleceksizlik Sürer, ailesinin dört gencini önce işsizlik-açlık-yoksullukla kuşattı ve ardından da geleceksizliğin erken konulan noktası ölümle.

Tam anlamıyla cinayet diyeceğimiz bu olayın tek sorumlusu devlettir. Ülkeyi emperyalistlere peşkeş çeken, üç karış toprağı olanı canından bezdiren, olmayanı pamuktan-fındığa, pancardan-zeytine sürgün ederek süründüren DEVLET.

Direnişin 2. yıldönümünde eylem

F-Hücre tipi hapisanelerde tecrit ve izolasyona yönelik içerde tutsakların, dışarda tutsak yakınları ve devrimci-demokrat kamuoyunun sürdürdüğü mücadele ikinci yılını doldurdu. Bu iki yıl içinde 19 Aralık operasyonunda ve Ölüm Oruçlarında 100'e yakın şehit verilip, yüzlercesi de sakat bırakılırken; dışarıdaki tecrit karşıtı eylemlerde ise kolluk güçlerinin saldırısıyla insanlar yerlerde sürüklendi, yaralandı, gözaltına alındı, yaşları 60'lara varanlar da dahil tutuklanarak hapisanelere konuldu. Ama ne içerideki direniş kırılabilirdi ne de dışarıda onların sesi olmaya çalışanların sesi susturulabilirdi. Bu süreçte özellikle Cumartesi Eylemlerinde Galatasaray Lisesi'nin önü tutsak yakınlarının ve tecrit karşıtlarının en başta gelen eylem merkezi oldu. En yoğun saldırılar da yine burada yaşandı.

F Tipi Hapishanelere karşı üç yapının başlattığı Ölüm Orucu direnişinin 2. yıldönümü olan 20 Ekim'de **TUYAB**, **TAYAD**, **Halkevleri 1. Bölge**, **SDP İstanbul İl Örgütü'nün** düzenlediği eylemin mekanı da yine Galatasaray Lisesi'nin önüydü. Saat

13:00'den önce lisenin 100 metre ilerisindeki Çiçek Pasajı'nın önünde toplanan yaklaşık 150 kişi, polis dağıtmak istemesine rağmen kararlılıkla ellerinde karanfil ve şehit fotoğraflarıyla, slogan ve alkışlarla eylem yerine yürüdüler. Burada ellerindeki karanfilleri atarak protestolarını sürdüren tutsak yakınları ve tecrit karşıtları basın açıklaması yapmak isteyince azgınca bir saldırıya maruz kaldılar. İnsanları duvara sıkıştıran polis, tutsak yakınlarını biber gazı kullanarak ve döverek gözaltına aldı. 100'ün üzerinde tecrit karşıtı gözaltına alınarak Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Gözaltına alınanlardan 8'i Siyasi Şubeye götürülürken diğerleri aynı gün Beyoğlu Adliyesi'nden gece geç saatlere kadar süren sorgulamanın sonucunda serbest bırakıldı.

İstanbul, Ankara ve İzmir Barosu Genel Kurulları yapıldı

19-20 Ekim 2002'de yapılan genel kurullarda İstanbul'da Önce İlke Grubu, Ankara'da Demokratik Sol Avukatlar Grubu, İzmir'de Çağdaş Avukatlar Grubu yönetime geldi.

19-20 Ekim 2002 tarihinde yapılan seçimleri İstanbul'da Önce İlke Grubu'ndan **Kazım Kolcuoğlu**, Ankara'da Demokratik Sol Avukatlar Grubu'ndan **Semih Güner**, İzmir'de Çağdaş Avukatlar Grubu'ndan **Bahattin Özcan Acar** kazandı.

İstanbul Barosu Genel Kurulu'nda; 7200 avukat oy kullandı. Çağdaş Avukatlar Grubu 2885, Önce İlke Grubu 3177, Çağrı Grubu 1064 oy aldı.

Genel Kurul sırasında Önce İlke Grubu avukatları tarafından Türk bayrağı yerinden alınarak kürsünün üzerine konuldu. Ardından İstiklal Marşı okundu. Oysa kürsünün üzerinde zaten bir bayrak vardı. Amaç sadece şov yapmaktı. Toplantının başlangıcında gerginliği tırmandırmak amacıyla yapılan bu olaydan sonra da toplantı boyunca gerginlik sürdü.

Hiçbir avukatın Türklere, Türklüğe, bayrağa yönelik bir eleştirisi olmadığı halde sürekli bu temaları işleyerek oy toplamaya çalışmışlardır. Kendileri dışındaki gruplara özellikle de yönetimde olan Çağdaş Avukatlar Grubu'na saldırıları hiç bitmemiştir. Önce İlke Grubu, avukatların var olan sorunlarını tespit etmenin ötesinde somut çözüm önerileri sunamamıştır. Avukatlar tepkilerini "biz sorunlarımızı bilebilecek durumdayız. Esas çözüm önerilerinizi dinlemek istiyoruz" şeklinde ifade ettiler.

Ayrıca İstanbul Barosu'nda kurulan Bilim Araştırma Enstitüsü ve çeşitli çalışma merkezlerine Önce İlke Grubu tarafından tepkiler geldi. Çağdaş Avukatlar Grubu da bu tepkiye karşılık; "Baroyu 10 kişi yönetmez. Merkezler ve enstitüler sayesinde katılımcı bir yönetim gerekir" anlayışını savundu.

Ulucanlar davasında bir gelişme yok

Ankara: 26 Eylül 1999 tarihinde faşist yüzünü bir kez daha gösteren devlet, Ulucanlar Hapishanesi'ne saldırmış ve on devrimci tutsağı katletmişti. Operasyonda işkence gören ve tedavileri engellenen tutsakların operasyona katılan ve emri verenlere yönelik açtıkları davanın duruşmasına **9 Ekim 2002** tarihinde 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye devam edildi. Katliamı yaşayan ve şu an tutuksuz olan sanıklardan **Hayriye Kesgin, Es-mehan İkinci** ve **Önder Mercan**'ın katıldığı duruşmaya katliamı gerçekleştiren sanık jandarma ve gardiyanlar katılmadılar.

Duruşmada katliamı yaşayanlar ve katliamcılar yüzleştirilmesi düşünülürken sa-

nıklardan duruşmaya katılanların olmaması ve bir çoğunun değişik bölgelerde görev yaptığı gerekçesi ile fotoğraftan teşhis yapılmasına karar verildi. Duruşmada mağdurlardan **Önder Mercan**'ın ifadesi alındı. Mercan "**Ölüm orucu eylemine katıldım. Korsakoff olduğumdan dolayı tahliye edildim. Bu yüzden yaşanan katliamı kesit kesit hatırlıyorum. Hatırladığım üzerimize iş makineleri ile geldikleri, ağır makineli silahlar ile ateş edildiği ve arkadaşımız İsmet Kavaklıoğlu'nun dövülerek katledildiğidir**" dedi. Mahkeme heyeti duruşmayı ertelerken her iki tarafın da mahkemeye katılımları için gerekli işlemlerin yapılmasına karar verdi.

Duruşmaya katliamı gerçekleştiren sanık jandarma ve gardiyanlar katılmadılar.

Tutsaklara yönelik baskılar sürekli artıyor

Ankara: F tipi hapisanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklara yönelik baskılar artarak sürüyor. Haberleşme hakları, savunma hakları, ziyaretçilere onursuz aramaların dayatılması, hastaneye götürülürken ağız içi aramasının dayatılması vb. saldırılar bunlardan sadece birkaçı. Bu saldırılara direnen tutsaklar ise yeni cezalarla yüzyüze kalıyor. Birçok tutsakta kalıcı hastalıklar olmasına rağmen tedavileri yapılmıyor. Son olarak İHD Ankara Şubesi'nin 16 Ekim 2002 tarihinde kamuoyuna sunduğu rapor bu gerçekleri ortaya seriyor. Şube binasında saat 11:30'da yapılan açıklamada raporu kamuoyuna Yönetim Kurulu Üyesi Saadet Erdem sundu. Bu raporda öne çıkan saldırılardan bazıları aşağıdaki gibidir;

* Sincan F tipi hapisanesinde bulunan Ali Gülmez'e "kapıları yumruklayıp slogan attığı için bir ay ziyaretçi bir ay da mektup yasağı verilmiştir.

* Yine Sincan F tipinde Ali Gülmez ve Barış Gönülşen hakkında "kurallara uymadıkları" gerekçesi ile Gülmez'e 2 ay, Gönülşen'e 2 ay ziyaretçi yasağı verilmiştir.

* Sincan F tipinde 27 Haziran 2002 tarihinde yemekten zehirlenen tutsakların Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne verdikleri dilekçelerdeki olayın araştırılması

talebi reddedildi.

* Sincan F tipinde hasta tutsakların tedavileri yapılmıyor. Özellikle Doktor Şükür Uzun, tutsakların tedavilerini engelleyip istedikleri ilaçları vermiyor. Tutsaklara "Birşey olmaz. Ölmezsiniz" diyen Uzun hastane sevklerini de engellemektedir.

* Çankırı E Tipi hapisanesinde tutsaklar arama bahanesi ile sorgulanıyorlar.

* Amasya, Çankırı ve Erzurum hapisanelerinde ziyarete gelen ailelere onursuz aramalar dayatılıyor.

* Kütahya E Tipinde tutsakların tedavileri engelleniyor.

* Halen Ölüm Orucu eylemini sürdüren Özlem Türk, Serdar Karabulut, Talat Şanlı, Tanju Mete isimli tutsaklar Ankara Numune Hastanesinde zorla müdahale için hazır tutuluyor.

Ayrıca Sincan F tipi hapisanesinde bulunan adli tutuklular kendilerine yönelik saldırıları protesto etmek için 3 günlük açlık grevi yaptılar. Baskıların devam etmesi durumunda süresiz açlık grevi yapacaklarını belirten adli tutukluların talepleri tecrit, treadmill vb. baskıların son bulması.

Yine geçtiğimiz günlerde Sincan F tipinde bulunan ülkücü-mafya üyelerinde cep telefonu bulunmuştur.

Manisa'da "Sona" doğru

Manisa'lı gençlere işkence davası, yoğun kamuoyu baskısıyla Türkiye ve dünya gündemine girmiş bir dava haline geldi. Devlet ise işkencecileri aklamak için herşeyi yaptı ve yapmaya çalışıyor.

Yedi yıl önce çoğu lise öğrencisi Manisa'lı 16 gence işkence yapan 10 polis hakkında, toplam 1020 ay hapis cezası kararı verildi. Manisa Ağır Ceza Mahkemesi'nde 16 Ekim tarihinde görülen karar duruşmasına işkenceci polislerden Başkomiser Musa Geçer, Ramazan Kolak, Levent Özvez ile avukatları katılırken, Manisalı gençleri Manisa Barosu Başkanı Av. Serhat Özbek temsil etti.

Duruşmada işkencecilerin avukatları, soruşturmanın genişletilmesi gerektiğini işkence ile ilgili Prof. Şebnem Korur Fincancı'nın vermiş olduğu ve işkenceyi belgeleyen raporun geçerli olmadığını belirttiler. Mahkeme heyeti avukatların taleplerini reddetti. İşkenceciler son savunmalarında mahkemenin güvenilirliğini yitirdiğini ve

üzerinde baskı olduğunu iddia ettiler. Verilen aranın ardından kararı açıklayan mahkeme heyeti, 26 Aralık 1995'te siyasi şube tarafından gözaltına alınan gençlere işkence yapan polisler 5 yıl ile 10 yıl 10 ay arasında hapis cezası verdi.

BUGÜNE NASIL GELİNDİ?

Manisa'lı 16 genç, 26 Aralık 1995'te DHKP-C adına faaliyet yürüttükleri gerekçesiyle Siyasi Şube tarafından gözaltına alınarak 10 gün boyunca işkence görmüştü. Manisalı gençlerin hepsi yargılanmaları sonucu beraat etti. İşkenceci polisler hakkında ise açılan dava 4 Haziran 1996'da başladı. İşkenceciler 11 Mart 1998 tarihinde beraat etti. Ancak Yargıtay kararı bozdu. İşkence-

ciler, ikinci kez yargılandı ancak yine beraatle sonuçlandı. Karar yine Yargıtay'dan döndü. Üçüncü yargılamada mahkeme işkencecilerce ceza verdi. Bu kez Yargıtay polislerin son savunmalarının yapılmadığı gerekçesi ile kararı bozdu. Manisa Ağır Ceza Mahkemesi'nin bu son kararının da Yargıtay yolu açık. İşkencecilerin davayı Yargıtay'a taşımaları durumunda yargılama 25 Haziran 2003'te tamamlanmak zorunda. Aksi durumda dava, zamanaşımından dolayı düşerek işkenceciler "aklanmış" olacak.

İŞKENCE DEVLET POLİTİKASIDIR

Manisa'lı gençlere işkence davası, yoğun kamuoyu baskısıyla Türkiye ve dünya gündemine girmiş bir dava

Direnişin yıldönümünde direniş evinde basın açıklaması

TAYAD'lı aileler, tecrite karşı direnişin 2. yılını doldurması nedeniyle, tahliye olduktan sonra Ölüm Orucu'nu dışarda sürdüren Feride Harman'ın evinin önünde 20 Ekim'de bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada; Harman'ın annesinin "200 günü aşkın bir süredir kızım aç. Öleceğini biliyorum ama direnişi sahipleneceğim" sözlerine, Ölüm Orucu gazisi Özkan Güzel'in tecritin insanlık suçu olduğunu anlattığı metine yer verildi. Alkışlar, zılgıtlar ve sloganlarla sona eren eylemde Feride Harman da eyleme katılanlara camdan kırmızı karanfil dağıttı.

haline geldi. Devlet ise işkencecileri aklamak için herşeyi yaptı ve yapmaya çalışıyor. Ancak devletin bu tutumuyla işkencenin bir devlet politikası olduğu kamuoyu tarafından daha iyi anlaşıldı. İşkencecileri korumaya çalıştıkça daha da bataklığa batan devlet, şimdi 3-5 kişiye ceza vererek kendini aklamaya çalışıyor. AB ilerleme raporunda da işkence ile ilgili paragrafta Türkiye'deki işkence davalarının çok uzun sürdüğü ve davaların zaman aşımına uğrayarak rafa kaldırılması eleştiriliyordu. Buna örnek olarak da Manisa'daki

işkence davası gösterildi. AB, kamuoyunda büyük tepki yaratan Manisa davasında 3-5 kişiye ceza verilmesini büyük bir adım olarak değerlendiren, faşist Türk devletinin aklanmasına yardımcı oluyor. Kamuoyunun dikkati Manisa'ya yöneltilerek diğer işkence davalarının üzeri örtülüyor. Yine aynı AB, faşist Türk devletinin hapisanelerindeki tecrit işkencesine en büyük desteği sunmaktadır. Manisa'daki davada da işkencecilerce ceza verilmesi ile faşist Türk devletinin işkenceci yüzü asla gizlenemez.

Emperyalist saldırganlığa hayır

İŞÇİLER ABD BAYRAĞINI YAKTI

İstanbul: 16 Ekim'de Belediye-İş İstanbul Şubeleri tarafından giderek yaklaşan emperyalist savaş tehditi ve ülkemiz egemenlerinin yaşananlar karşısındaki tutumları ile ilgili olarak bir basın açıklaması yapıldı. Ellerinde "Savaşa değil emekçiye bütçe", "Emperyalist savaşa hayır", "Amerikan askeri olmayacağız", "Katil Şaron Filistin'den defol" "Yaşamın halkların kardeşliği" yazılı dövizlerle sendika binasının önünde toplanan 150 civarında işçi, ülkemizdeki ve Ortadoğu'daki gelişmelere karşı duyarsız olmadıklarını gösterdiler. Aralarında Tuzla deri işçilerinin de bulunduğu kitle "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Birlik mücadele zafer", "Tuzla işçisi yalnız değildir" sloganlarını atarak ABD bayrağını yaktılar. Türk-İş bölge başkanı **Faruk Büyükkucak** ve EMEP Başkanı **Levent Tüzel**'in kısa birer konuşma yaptığı eylemde Belediye -İş 2 Nolu şube başkanı **Hasan Gülüm** sloganlar eşliğinde "Irak'a saldırmalarının nedeni Saddam'ın diktatörce davranışları değil, Ortadoğu petrolüdür. Irak'la yeniden başlamakta olan savaşın çığırkanlıkları emperyalistlerin yeni sömürge girişimleridir" diyerek Türkiye halklarının bu savaşa dahil olmak için hiçbir nedenlerinin olmadığını, Amerika istiyor diye böyle bir suça ortak olunamayacağını, savaşın faturasını ise işçi ve köylülerin ödeyeceğini ifade etti. İşçiler siyasi partilere seslenerek "savaşa hayır" demelerini çocuklarının Amerikan çıkarları uğruna öldürtülmemesini istediler. Eylemde gelişmelere ilişkin bir işçiden aldığımız kısa görüşü aktarıyoruz.

Mehmet Cengiz: Ben Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan bir işçiyim. Ortadoğu'da çıkacak bir savaş, emperyalistlerin savaşdır, bizim değil. Bu rezil egemen güçler ülkemizi de savaşa sokmak istiyorlar. Bunun için de işbirlikçi iktidarı kullanıyorlar. Bizim halkımız o kadar susturulmuş ki hiç tepki göstermiyor. Tepkiler de çok yetersiz ama en azından bu eylem bir kıvılcım olur belki. Halk örgütsüz olduğu için, medya ile kandırıldığı için hep susuyor. Bizim meclis de egemenlerin elinde olduğu için ya-

ni kim gelirse gelsin değişmeyeceği için ben bu işbirlikçi partilere oy vermiyorum.

HEKİMLER: SAVAŞ İSTEMİYORUZ

İstanbul: 12 Ekim'de Taksim Tepebaşı'ndaki TÜYAP önünde biraraya gelen hekimler, ellerinde rengarenk dövizlerle, eşleri ve çocukları ile "savaşa hayır" dediler. "Savaş Öldürür" "Savaş İstemiyoruz" yazılı dövizleri taşıyan hekimler eylemde "Savaşa hayır" sloganlarını attı. Ardından da İstanbul Tabip Odası tarafından bir basın açıklaması okundu. Açıklamada "Biz insan yaşamını en büyük değer olarak kabul eden hekimler, savaşın neden olacağı eko-

nomik kayıpları yada çıkar hesaplarını bir yana bırakıyor ve kapımıza dayanan bu ölüm çağrısını reddediyoruz" diyen hekimler gençlerin ve çocukların bu "ortaçağ adaleti"nin tetikçisi yapılmalarına karşı olduklarını belirttiler.

nomik kayıpları yada çıkar hesaplarını bir yana bırakıyor ve kapımıza dayanan bu ölüm çağrısını reddediyoruz" diyen hekimler gençlerin ve çocukların bu "ortaçağ adaleti"nin tetikçisi yapılmalarına karşı olduklarını belirttiler.

AVUKATLAR BARIŞ İÇİN YÜRÜDÜ

İstanbul: 14 Ekim'de İstanbul Barosu tarafından Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili olarak bir basın açıklaması yapıldı.

İstiklal Caddesi'ndeki İstanbul Barosu önüne gelen avukatlar burada küpelerini giyerek çiçeklerden yaptıkları "Savaşa Hayır" çelenginin arkasında Taksim Meydanı'na kadar yürüdüler. Coşkulu geçen eylemde

Avukatlar Taksim anıtına çelenk bırakarak basın açıklaması yaptılar.

İstanbul Barosu Başkanı **Av. Yücel Sayman**'ın okuduğu açıklamada; "ABD 11 Eylül'de Afganistan'a saldırırken bu savaştan sonra Irak'a bir başka zaman Suriye'ye, sonra Libya'ya, belki İran'a, saldıracığını dünyaya ilan etti. Yine televizyonlarda İngilizce bilenler Savaş anlatanları, bilmeyenler savaş çevirmenlerini dinleyecekler. Peki biz bu savaşın neresindeyiz?. Kesin olan üslerin ABD'ye kullanılacak olmasıdır. **Biz tıpkı Türkiye'nin yerine savaşı lanetleyen, barışı kalıcı kılmak isteyenleri başında görmek isteyen halkı-**

kara şube başkanı **Ender Büyükcülha** sözü aldı. Büyükcülha "Geliyorlar. Silahları, tankları, bombaları ile geliyorlar. Ortadoğu ve topraklarımıza savaş ve kan getirmek için geliyorlar. Biz bu savaşa karşıyız" dedi. "Iraklı çocukların bombaya değil süte ihtiyacı var", "ABD Ortadoğu'dan elini çek", "Filistin'de İsrail terörüne son" vb. dövizlerin de açıldığı eylem "Yaşamın halkların kardeşliği" sloganı ile sona erdi.

İHD'DEN SAVAŞ PROTOSTOSU

Ankara: İHD Ankara Şubesi'nin oluşturduğu Savaş ve Yoksulluk Masası, cumartesi

karştı eylemler yapılıyor. Türkiye bu saldırıdan en çok etkilenen ve en çok zarar görecektir ülke olacak. Ancak Türk insanının bu duruma sessiz kalması çok ironiktir. Bizim amacımız savaş karşıtı mücadeleyi yükseltmektir" dedi. Oturma eylemi emperyalist savaş karşıtı sloganlarla son buldu.

SAVAŞ KARŞITI TEPKİLER BÜYÜYOR

Bursa: 16 Ekim günü santal pazardaki metro önünde İHD, ÇHD, ÇGD, Tunceliler Derneği, DEHAP bileşenleri, Eğitim-Sen İşçi-Köylü ve Atılım gazetelerinin katılımı ile bir basın açıklaması yapılarak ABD ve İsrail protesto edildi. Açıklamayı okuyan İHD Bursa şube başkanı **Ayşe Batumlu** "Dünyanın en fazla ve en öldürücü silah gücüne sahip olan ABD, Irak halkını tehdit etmeye devam ediyor. Halepçe'deki binlerce Kürdün ölüm emrini vermiş, halkını zorbalıkla yöneten Saddam'ın iktidarı elbette değişmelidir" diyerek bu değişimin ABD'nin değil bölge halklarının talepleri yönünde olması gerektiğini dile getirdi. Yine 15 Ekim tarihinde de Bursa Barosu ve Türkiye Barolar Birliği Kadın Hukuk Komisyonu ayrı ayrı basın açıklaması yaparak Irak'a saldırıyı protesto ettiler.

GENÇLİK ABD SALDIRGANLIĞINA HAYIR DEDİ

Ankara: 6 Kasım YÖK protestolarına hazırlanan öğrenci gençlik, 21 Ekim 2002 tarihinde Ziya Gökalp Caddesi'ndeki SSK İşhanı önünde toplanarak ABD'nin Irak'a yönelik olası saldırısına hayır dedi. **Ekim Gençliği**, Koordinasyon, **Kaldıraç** ve Gençlik İnisiyatifi'nin birlikte düzenlediği eylem 12:30'da başladı. Kızılay'a çıkan tüm sokak ve caddeleri yoğun bir şekilde tutan polis, öğrencileri ablukaya aldı. Polislin "5 dakika içinde dağılmıyorsanız hepimizi gözaltına alırız" tehdidine "ABD askeri olmayacağız" sloganları ve alkışlarla cevap verildi. Eylemde, "emperyalist saldırganlığa hayır", diyen öğrenciler sık sık "Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganlarını attı.

mız gibi; Irak'a saldırılmasını üsler kullandırılmasını, savaşılmasını diyoruz ve adaletin simgesi küpelerimizle yürüyoruz" denilerek herkesin duyarlı olması istendi.

İHD'DEN ABD SALDIRGANLIĞINA HAYIR

Ankara: İHD Ankara Şubesi 12 Ekim 2002 tarihinde yaptığı basın açıklaması ile ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarını protesto etti. Saat 12:30'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde alkışlar ve "ABD askeri olmayacağız" sloganları ile toplanan İHD'liler on dakikalık bir oturma eylemi yaptılar. Oturma eylemi sırasında şair **Mehmet Özer** de şiirlerini okudu. Ardından İHD An-

günleri savaşa karşı oturma eylemleri gerçekleştirmeye başladı. İkincisi 19 Ekim'de gerçekleşen oturma eyleminde Savaş ve Yoksulluk Masası'ndan **Me-te Ela** "ABD Başkanı Bush kongreden saldırı yetkisi aldı. BM karar almasa da saldırının gerçekleşeceğini açıkladı. Amerika savaş bütçesini onayladı ve bu bütçe TC bütçesinin 3 katı. Irak'a yakın olan İran ve Kuveyt'in Irak'ın kendileri için bir tehdit oluşturmadığını açıklamasına rağmen ABD bunu dikkate almadı. ABD'nin Irak'a saldırmak için fırsat kolladığı bu günlerde dünyada yaşanan ve terörist grupların yaptığı iddia edilen bombalı eylemler bizleri biraz düşündürmelidir. Dünyanın her yerinde yüzbinlerce insanın katılımıyla savaş

“Sandığa gitmiyoruz”

İstanbul: Seçimlerin yaklaşması ile saflar daha da belirginleşmeye, parlamentonun meşruluğunu kabul edenler ile etmeyenler arasındaki ayırım da keskinleşmeye başladı. İşte tam da böylesi bir ortamda tavrını seçimlerde oy vermektense yana koyan **Büyükçekmece Tunceli Araştırma ve Sosyal Yardımlaşma Derneği**, Esenyurt'taki dernek binasında yaptığı bir basın açıklaması ile bu tavrını kamuoyuna duyurdu.

3 Kasım erken seçim kararının siyasal iktidarın derinleşen krizinin so-

nucu olduğunun, seçim, demokrasi, parlamenter hükümet rejim maskeleri altında oynanan bütün bu oyunların sömürü çarkını döndürdüğünün, baskı, şiddet altında düzeni ayakta tuttuğunun bu düzende adaletten, özgürlükten ve demokrasiden söz edilemeyeceğinin ifade edildiği basın açıklamasında “dikkat ederseniz hiçbir düzen partisi ciddi bir seçim programı, bildirgesi ile çıkmadı halkın karşısına. Çünkü biliyoruz ki tümü de IMF'nin emrindedir” denilerek uygulanan programın IMF'ye ait olduğu

vurgulandı.

Açıklamanın devamında 3 Kasım seçimlerinin demokrasi oyununun şov sahnesi olduğu, asıl mücadelenin Tayyip'le, Baykal arasında olmadığı, onların aynı değirmene su taşıdıkları, amaçlarının da IMF ve MGK'nın programını ülkemize uygulamak olduğu belirtilerek düzene olan tepkilerini “Bizler bu oyuna alet olmayacağız, oy kullanmayacağız” şeklinde dile getirdiler.

Niçin oy kullanmayacaklarını ise şöyle sıraladılar.

- Halkımızı, yokluğa

ve sefalete mahkum ettikleri, işçinin emekçinin ve yoksul köylünün taleplerini görmezden geldikleri için **SANDIĞA GİTMİYORUZ.**

-Yaşamımızı hücreleştirip F tipine çevirerek ölüm oruçlarına sessiz kaldıkları için **SANDIĞA GİTMİYORUZ**

-Munzur üzerinde oynanan oyunlara son verilmediği için **SANDIĞA GİTMİYORUZ**

-Yakılan boşaltılan ve zorla göç ettirilen insanların zararları karşılanmadığı için **SANDIĞA GİTMİYORUZ.**

Polisten Avrupa Birliği semineri

Samsun: AB ilerleme raporunun açıklanmasıyla yeniden gündeme gelen işkence ve hak ihlalleri konusu, Türkiye'nin gerçekliğini bir kez daha ortaya çıkardı. AB'ye giriş koşulları olarak Türkiye'ye düzeltilmesi gereken konular listesinde sunulan işkence ve hak ihlallerinde, verilen tarihi süre zarfında pek bir değişikliğin olmadığını belirtildi. Türkiye'yi “rahatsız” ederken; gözaltı sürelerinde kısıtlamaya gidilmesi polis de hoşuna gitmemiş!

Türkiye'nin işkence ve onur kırıcı davranış gibi pek çok sözleşmenin altına imza atmasına rağmen işkence vakalarının “münferiti aşan” bir şekilde artış göstermesi, yasaların göstermelik olarak çıkarıldığını bir kez daha doğrularken özünü aynen koruduğu görüldü. Son olarak da AB'nin raporuyla Türkiye bu konuda bir kez daha mahkum edilirken, polise AB konulu seminerlerin verilmesine başlandı. Samsun'da da yapılan bir seminer ile AB uyum yasaları polise anlatılarak, gözaltı süresinin aza indirilmesinin polisin işini zorlaştırdığı belirtildi. Seminerde yapılan konuşmada “bazı suçlar vardır ki ailece yapılırsa yada hemen ailesine haber verilmesi, ilerleyecek olan sorgunun önünü tıkar” denilerek çıkartılan son yasanın yanına bir de kendilerine uygun olarak ek bir yasanın çıkartılması gerektiği söylendi. Böylece gözaltında bulunan kişi ile daha fazla zaman geçirmek istediklerini vurgulayan polisler anlaşılabilir sorguladıkları kişiye bir gün içinde zorla bir şeyler kabul ettirmenin pek mümkün olmayacağını düşünüyorlar. Zaten bugüne kadar polis ve asker siyasi olayları daha çok kapsamak üzere her zaman aynı ek yöntemlere zaten başvurmuştur. Tıpkı bundan önceki TMY'nin altına eklenen küçük ek önlemler gibi.

Diyarbakır'da köyü bu kez ağa sattı

Haber Merkezi: Son zamanlarda “satılık köy” başlıklı haberlere sıkça rastlar olduk arasında, kimi bankaya olan borçlarının icraya verilmesi nedeniyle, kimi ağaların düzenledikleri sahtekarlıklarla gündeme gelirken hepsinin gerçekliği özünde aynı şey, ülke topraklarının egemen güçler tarafından emperyalizme hazır pazar haline getirilmek istenmesidir. “Bırakın ekip biçmeyi ölümüze gömecek kadar bile toprağımız kalmadı” diye feryat-figan bağırarak köylüler örgütsüzlükleriyle biçare beklemekteler.

Diyarbakır'da 350 hanelik Piriçlik köyünün, köy ağası Fetah Gülyuva köylülere imzalattığı boş kağıtlarla arazileri üstüne geçirmiş ve Petrol Ofisi tesislerine satmıştır. Piriçlik köyü muhtarı Ahmet Şeflek köyün satılığa çıkarılmasına ilişkin şunları dile getiriyor. “Ağa arazimizi parça parça satılığa çıkarmış. Köyün satıldığını yol üzerindeki arazilere kurulan petrol istasyonlarından öğrendik. Gelen kişilere sorduğumuzda araziyi satın aldıklarını söylediler.” dedi. Köylüler ise “Ağa köyü sat-

mış. Kime satmış? Ne diye satmış bilmiyoruz. Arazilerin çoğu hazine arazisi, biz yıllardır bunların vergisini ödüyoruz. Ama Diyarbakır'da ağanın vekili tayin edilen bir kişi arazileri dönümü ikiyüzlü milyondan satılığa çıkarmış parça parça satıyor. Biz gittik bu arazileri başkasına satacağımıza bu parayı biz verelim arazilerimizi geri bize satın dedik. Bizden istedikleri dönüm başına üç milyara yakın bir para. Biz ırgatçılık yaparak geçiniyoruz. Hepimiz yoksul insanlarız ne yapacağımızı bilemez durumdayız gittik mahkemeye başvurduk. Bir sonuç çıkmazsa çoluk çocuk kendimizi yakacağız başka çaremiz yok” diyorlar.

Tüm bunlar bir kez daha gösteriyor ki; patron-ağa devleti yasaları ve hukukuyla bir avuç sömürücünün yanındadır. Ezilen yoksul halkın gözünün yaşına bile bakmadan, ürettiğini üç kuruş elinden aldığı, üretmez duruma soktuğu yetmiyor gibi topraklarını da parsel parsel satıyor, sattırıyor. 1968-

1970'li yıllarda ağalık sisteminin daha yoğun olduğu dönemlerde ağaların zaptilediği toprakları işgal ederek isyan bayraklarını açan köylü bu gün aynı dinamikten yoksundur. Özellikle T.Kürdistanı'nda hala yoğunlukla devam eden ağa zulmü köylünün eriyen dinamiğinin mayasıdır. Bu mayalanmış öfke er-geç örgütlü bir güçle tanışacak ve taşacaktır.

Köylüler artık üretmez duruma geldi

Diyarbakır'da 350 hanelik piriçlik köyü satıldı

Tokat-Yöre FM'in yeni oyun malzemesi; devrimcilerin aileleri

Turhal: Tokat ve çevre illerinde yayın yapan ve bizzat jandarma tarafından kurulan Yöre FM adlı radyonun icazetleri bölge halkı tarafından bilinmekte ve tepkiyle karşılanmakta. Bundan iki-üç ay öncesine kadar iki kuruşa, bir tas çorbaya kendini satan ve arkadaşlarının kanyla kendine yaşam örmek için teslim olan itirazçıların saçmalık ve yalanlarına yer veren Yöre FM son günlerde başka bir yol izliyor. Günün belli saatlerinde bu yönlü yayın yapan bu radyonun bu günlerdeki malzemesi Mescit köyünden olan ve uzun yıllardır bölgede gerilla faaliyeti yürüttüğü belirtilen Sabahattin Yavuz'un yaşlı annesi. Oğulları devrimci olduğu için devletten görmediği eziyet kalmayan yaşlı anne, onca baskıdan sonra şimdi de devletin gerillayı halktan koparma telaşının malzemesi yapılıyor.

Devletin büyüklüğüne, dağların silahın çözüm olmadığına dem vurulduğu cümleleri ezberlettiği yaşlı kadını kullanan Yöre FM, bundan sonra daha neleri malzeme yapacak göreceğiz, ancak bir çaresizliğin ürünü olan bu çırpınışların gönlü gerilladan, devrimciden yana olanları etkileyemeyeceği muhakkaktır. Kapısını gerillaya açan, onları sohbetlerine ortak eden yoksul emekçi Tokat halkı, bugüne kadar gerilla tarafından suçunun bir teline zarar gelmediğini tüm vahşete, baskıya devletin askeri, polisi tarafından maruz kaldığını ayırt edecek durumdadır.

Savaşın içinde devrimci değişim-dönüşüm

Kendi gücünü keşfedip yeniden kendini şekillendiren, sorgulayarak gelişen kişilikler kendini adeta yeniden yaratmaktadır. Bu sınıf savaşımının tarihsel gelişiminin doğal sonucudur. Yalnızca zayıf olan değil aynı zamanda örgütsüz olan güçsüzdür. Tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin çıkarları birlik olmaktan, birlikte hareket etmekten geçer.

Dünya tarihi, ortaya çıkışıyla birlikte sınıfların kıyasıya bir mücadelesine tanık olmuştur. Bir yanda sömüren mutlu bir azınlık, diğer yanda emeğinin çalınmasına kızgın kalabalık yığınlar. Mutlu azınlığı oluşturanların adı köle sahibi, feodal bey-ağa, burjuva patron olmuş; ezilen çoğunluk ise köle, serf, köylü, proleter olmuş.

Hakim, ezen, sömüren sınıf sermayesini, kârını artırmak için insanlık üzerinde aldatıcı oyunlara girişerek katliamlar yapar. İşkence ve başka baskı yöntemleriyle kitleleri sindirmeye çalışır. Sömürü düzenini ancak bu yolla sürdürebilir ve kalıcılaştırabilir. Başka bir yolu yoktur bunu yapabilmeyen. Çünkü halk; emeğinin çalınmasına, açlığa ve yoksulluğa karşı öfkeli, kızgındır. Buna artık bir dur demenin yolu hakkını zorla, söke söke almaktır. Bunun da başka yolu yoktur. Savaş işte böyle birbirine karşıt, zıt iki sınıfın girdikleri bir mücadeledir. Hasmırlar birbirine zorla iradelerini kabul ettirmek isterler.

Burjuvazi varlığının tek koşulu olan sömürü çarkını devam ettirebilmek için maddi açıdan üretim araçlarına sahip olmak ister, manevi açıdan da bilinçleri tarumar ederek yağma siyaseti ile köleleştirmeyi ister. Emekçilerin hiçbir hak talebi olumlu karşılanmamış, baskıyla katliamla dile getirilmesi engellenmiş örgütlü bir kalkışma ise yine karşısında örgütlenmiş faşist gücü görmüştür. Böylesi bir kıyasıya mücadele içerisinde çıkan hata ve eksiklikler değerlendirildiğinde sömürülen sınıf kendini geliştirmiş, bir sonraki çatışmanın kazanılmasına çalışmıştır.

Sınıf mücadeleleri tarihinde gelen aşamada halk savaşı, edinilen tecrübeler sonucu gelişmiş olup burjuvaziye devirecek savaşında en etkili bir yol olmuştur. Halk savaşı geliştiği yerde katılan kitleyi, partiyi ve militanını değiştirmiş, geliştirmiştir.

Savaş öncelikle kişilerde doğrunun ve yanlışın netleşmesini ister. Sadece bunlar da yetmez; güç, yüreklilik ve kararlılık da ister. Savaşta yer alan kişi, parti ve kitle yine bu savaşla sınanacak, çelikleşecektir. Zaten başka nasıl öğrenilebilir ki? Öncelikle kişi bir tercih yapmak zorunda. Yani kararlılık sahibi olmalı; Tıpkı tarihin bir kesitinde Fransa proleterlerinin yaptığı bir tercih gibi ya çalışarak yaşanacak ya da savaşarak ölünecekti. Bir köle gibi yarı aç çalışan kişi hastalıktan, geçimsizlikten, bakımsızlıktan dolayı ölüyordu

zaten. Çatışma alanında ise tüm yaşadıkları sömürüyü reddedip ölümüne çatışıyor, savaşıyorlardı.

Yine "diz çökmektense ayakta savaşarak ölmek yeğdir" sözünde olduğu gibi onurlu yaşamın erdemliliğine dair düşünceler yine savaşımın bilinçlerde meydana getirdiği değişimin ürünüdür. Bu zihinlerde gelen değişiklik basitten karmaşığa doğru giden gelişim sürecinde, Marksizm-Leninizm-Maoizm'le kendini zirvelere taşıyan ifade olmuştur.

Burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişmeyle başlayan sınıf savaşımı çelişki yasasının da işaret ettiği zıtların, karşıtların mücadelesinin

se bunun uğruna ölmeye var mısın?" İşte bu soruya verilen yanıt geliştirimi ya da gerilemeyi sağlayan. Yaşam artık sana hep kaçtığın, kaçmak cevaplar verdiği bu soruya yanıt olmayı dayatıyor. **Cevap açık net; duruşun da buna göre kararlı olmak zorunda.**

Binlerce yıl suskunluktan, sindirilmişlikten sonra Kürt halkının yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi bir halkın nasıl savaşçılaştığına, yeniden dirilip ayağa dikildiğine çok yakın bir örnektir. Daha düne kadar aşağılanan, horlanan, ekonomik ve sosyal olarak hayattan dışlanan, itilen ezilen bir ulus topyekün bir sava-

ları sıklaştırıyor. Çocuklar bile neredeyse çocukluklarını yaşamadan savaşa dahil oluyor, özgürlük türküleri söylüyorlar. **Hele ki günümüz dünyasında bireyciliğin, bencilliğin kutsandığı, bireysel kurtuluşların öne çıkarıldığı/çıktığı bir ortamda kişinin kendisini saran esaret zincirlerini parçalayarak özgürlük mücadelesine katılması daha bir anlamlı olmaktadır.** Kurtuluş için aynı zamanda bir zorunluluk, gerekliliktir. Tek tek insanların birlikte oluşturduğu büyük kalabalıklar tek vücut halinde hareket eder olmuştur. Bu birliktelik duygusu kitlelerin bambaşka bir ruh hali kazanıp düş-

kilde zafer elde edilebilir. Özgürlüğe ulaşana kadar yani sınıflar ortadan kalkıp da insanın insan üzerinde emek sömürüsü kalmayınca savaşlara da gerek kalmayacaktır.

Kitle gösterilerinde, çatışma alanlarındaysa horlanmışlığın, aşağılanmışlığın ve korkunun esiri olan kişilikler hep birlikte düşmana karşı koyduğundaysa tek başına olduğunun aksine nasıl da düşmana geri adım atılabildiğini, onu geriletebildiğini gördüğünde kendi gücünün farkına varmaktadır. Kendi gücünü keşfedip yeniden kendini şekillendiren, sorgulayarak gelişen kişilikler kendini adeta yeniden yaratmaktadır. Bu sınıf savaşımının tarihsel gelişiminin doğal sonucudur. Yalnızca zayıf olan değil aynı zamanda örgütsüz olan güçsüzdür. Tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin çıkarları birlik olmaktan birlikte hareket etmekten geçer.

Kitlelerin duyarsız oluşundan, insanların artan sömürüye, işkencelere ve katliamlara yönelik bir tavır geliştirmediklerinden şikayet eder dururuz. Oysa ki durumu biraz anlarsak çözümleriz; **Her insan belli bir sınıfın üyesidir. Davnamsı, düşüncü ve yaşam tarzı da bundan bağımsız değildir. Dolayısıyla herkes şu ya da bu oranda sistemin olumsuzluklarından etkileniyor. Sorun harekete geçmeyip, örgütlenmeyip savaşmamaktır. Oysa savaştığında milyonların, azınlık burjuvaziye nasıl da unufak edeceğini parçalayıp dağıtacağını görmesi zor değildir.** Kendiliğinden gelişen hareketlerde savaşan insanların nasıl coşku landığını ve sıradan insanların nasıl militanlaştıklarını gördüğümüzde bir de politik bilinçle yönlendirildiğinde ne kadar etkili bir güç olacaklarını tahmin etmek hiç zor olmayacaktır. Hiçbir haksızlığa karşı çıkmayan yanlış da gelse hep başkalarının dediklerini yapan "iyi vatandaş", "uslu çocuk" denilen kişilerin sabırları taşıdığına nasıl da kızgınlıklarını açığa çıkardıklarını, değiştiklerini hakkını arayan, soran kişilere dönüştüğünü görürüz. Görürüz, değiştirler onlar çünkü artık onların kaybedecek birşeyleri kalmamıştır. Elinde kalan son olumlu değerleri kaybetmemek onları güçlendirmek için sınıf mücadelesinin dalgalı-fırtınalı denizinde özgürlüğe doğru kulaç atmaya girişir. Başka çıkar yol kalmamıştır. Ya kendine tüm yapılanlara sessiz kalıp onursuz bir şekilde yaşayacaksınız ya da artık yeter deyip savaşacak; belki de bu uğurda ölecek ama insanlığın kurtuluşu için

sonucudur. Savaşın, çatışmanın gerçekleştiği alan ise bu çelişkinin olabildiğince keskinleştiği, kızgınlığı, kıyasıya ölümüne ve birbirlerini yok etmesine yaşandığı yerdir. Kim daha hızlı, daha uyanık ve daha güçlüyse eğer, o karşısındakini safdışı eder. Sadece karşıdakinin fiziksel imhası değil, savaşamayacak hale getirip safdışı etmek de savaşın kazanımıdır. Bireyde, kişide yaşanan ise daha keskindir. Kişi şu soruyu sorar kendine; "Sen yaşadığın sefil hayata ses çıkarmadan katlanacak mısın yoksa onurlu bir yaşam ve gelecek için mücadele etmeye, gerek-

şin içine girerek özgürlüğünü istiyor. Bunu kan dökerek, canlar feda ederek büyük işkencelere, katliamlara rağmen yapıyor. Annesini, babasını savaş içinde kaybeden çocuk savaş içerisinde büyüyen aynı savaş içerisinde hesap soruyor. Yediden yetmişine tüm halk, savaşın bir parçası haline geliyor. Daha önce davarını güden, tarlasında ekin biçen köylü; fabrikada, sokakta emeğini satan işçi, egemen faşist TC ordusunu dağıtan, dize getiren bir çatışmanın militanı olmuş, evinde ekmek yapıp yemek pişiren, çocuğuyla uğraşan kadın özgürlük savaşçısı olarak saf-

manı mahveden, kahredici öfkesini açığa çıkarıp sömürücülere yöneltmektedir. Bu karşısında durulamaz gücün kaynağı ideolojidir, birlik ve bağlılık duygusudur. Baskı ve zulümle ortaklaşan, ortak acıları ve ortak sevinçleri olan insanlar birleştiklerinde farklılaşabilirken yalnız başlarına kaldıklarında yalnızlık duygusuna kapılıp düşman karşısında yenik düşeceği duygusuna kapılabiliyorlar. Ezilen, sömürülen halklar sömürücülere karşı yürüttükleri savaş içerisinde gelişecek ve çelikleşeceklerdir. Tüm ezilenler sömürüye karşı birleşmek zorundadır. Ancak bu şe-

ölen bir özgürlük savaşçısı olarak tarihe geçeceksindir. Daha dün gibi zihinlerimizden silinmemiştir; 96 1 Mayıs'ında üzerlerine ateş edildiği halde düşmanın üzerine taş atan gençler. Elleri hiçbir silah bulunmayan, taş, sopa ne varsa düşmana atan yine o hep suskun dediğimiz halktı. Gazi direnişinde de topyekün tüm mahalle halkı ön saflarda katillerden hesap soruyorlardı. Hiçbir şeye ses çıkarmazken canını esirgemenin düşmanın üzerine yürüyen bilinç, yüzyılların sömürüye, işkenceye, ölüme, açlığa ve yoksulluğuna olan tepkinin ürünüdür. Üzerlerindeki ölü toprağını atıp silkinip doğrulan, tarihi yeniden yaratan halk işte budur. Daha da artacaktır. Zulüm yeryüzü üzerinde olduğu sürece buna karşı çıkanlar da olacaktır. Yıkıma uğramış insanlık bu onurlu güzel değerlerle ayağa dikilecek, yüzyılların biriken öfkelerini, kinini kuşanıp zalimlerden hesap soracaktır.

İnsanların bu hesap sorucu düzeye gelip; can siperane bir kavgaya girişmesi öyle kendiliğinden olacak bir şey değil. Bir bilinçlenme sürecinden sonra olacak bir şey. Bir saksıdaki çiçeğin büyümesi gibi savaşın

dışında, kitlelerden kopuk bir şekilde bu bilincin edinilmesi mümkün değil. Hiçbir kişilik böyle kopuk bir şekilde değişmiyor, savaşçı, militan haline gelmiyor; Bunlar sonradan sınıf mücadelesinin öğrettiği, kazandırdığı bir şey. Her toplumsal süreç kendi önderliğini hem de kahraman savaşçıları yaratır. Süreç ne kadar yoğun ve çelişkiler ne kadar uça bu süreçteki kişilerin militanlıkları da o kadar gelişkin olur. Bu militan kişilikler ve devrimci önderler de değişikçe hem kendisini hem de içinde bulunduğu ortamı, toplumu da değiştirecek etkileyecektir. Kurtuluş elbette ki tüm ezilen insanların bilinçli, örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Yüzmeyi öğrenmek için suya girmek gibi kimse korkmamalı, çekinmemeli ve proletaryanın sömürücülerin yüreklerine korku salan yürüyüşüne kavgasına katılmalıdır.

Dün daha sıradan bir insan, öğrenci veya köylüken daha sonrasında nasıl direnişçi kahraman olduğunu gördüğümüz yüzlerce örnek vardır. Proletarya Partisi saflarına katıldığında lümpen bir kişilik olan **Doğan Altun** kısa süre içerisinde girdiği yoğun pratiklerin yani savaşımın

içinde yenilenecek ve yetkinleşecek iyi bir savaşçı olabilmiştir. Gözünü kırpmadan ve hiç bir tereddüt göstermeden düşman mevzilerine kadar sokulmuş, oradan yoldaşlarını sokukkanlı bir biçimde düşman çemberlerinden çıkarabilmiştir. Yeter ki insan kararlı olsun; burjuvaziye, toprak ağalarına, faşizme ve emperyalizme karşı duruşu net olsun. Yeter ki onursuzluğu değil onurlu yaşamı tercih etsin. **Değişmez denilen, olmaz yapamaz denilen ne varsa hepsi pratiğin göstericiliği, gerçekliğin yakıcılığı karşısında duramayacaktır.** Doğan Altun'daki harika değişimi sağlayan tam da budur. Savaşın içinde kalındığı ve bunda ısrarlı bulunduğu için öğrenilmiş ve gelişmiştir. İdeoloji, siyaset ve tarihsel haklılığımız herşeyi belirlerdir. Yani parti evinde partinin önderlik ettiği savaşın ocağında tava gelecek, biçim alacak ve çelikleşecektir.

Proletarya Partisi ve Halk Ordusunun deneyimlerinin aktarılması da önemlidir. Herşeyi dolaysız bilgidir, pratiklerden öğreneceğiz diye birşey de yok. Dolaylı bilgidir de öğreniriz. 30 yıllık birçok savaş de-

neyimiz var. Bunlar büyük bir bedel ödenerek kazanılmıştır. PP'nin yürüttüğü son kampanyayla üzerinde durduğu noktalardan biri de budur. Yani var olan tecrübenin aktarıl-maması sorunu. Savaş deneyimi çok olan bir partinin, ordunun, kişilerin değişmesine rağmen yeniden yaşamak zorunda kalınmasıdır sorun. Bu, savaşı daha üst boyutlara sıçratmanın, geliştirmenin önünde engel olan birşeydir. Savaşın kişileri, kitleler üzerinde nasıl bir değiştirici etkisi olduğuna değindik. İlk çatışmanın, ilk temas anının yarattığı bilinmezlik ve korkunun yarattığı tedirginlik bir süre sonra yerini soğukkanlılığa, cesarete ve bilinçli harekete bırakıyor. Kitlenin birbirine bağlılığı, fedakarlık ve ortak hareket etme bilinciyle birleşince durdurulamaz bir güç haline getiriyor insanı. Sınıfın düşmana karşı galip gelmesini sağlayacak yegâne şey budur. **En etkili silah cesaretle, bilinçle, kararlılıkla, özgürlük umutlarıyla donanmış yürektir. Bundan daha etkili düşmana korku salan bir silah yoktur.** Burada yine devreye örgütün, örgütlülüğün girmesi gerekiyor. Parti yani toplumun en bilinçli un-

surlarından oluşan aygıt, öncü müfrezeye bu edinilen birikimleri toplayacak, sistemleştirecek, aktaracaktır. Bunları kitlelere kavratarak yaşama geçirecek böylelikle savaşın seyri-nin iktidara yönelmesini sağlayacaktır. **Kitleler baskıya, zulme boyun eğmeyecek, savaşacaklardır. Ancak bu da tek başına yeterli değildir. Kitleler iktidarı alana kadar savaşmaları gerektiği bilincine ulaşmalıdır. Aksi halde kitlelerin öfkesi bir saman alevi gibi parlayacak sonra somut bir hedef olmadığı için yılmıya kapılacaklardır. Bunun için kitlelere politik savaşma bilinci verilmeli, bu doğrultuda savaşmaları sağlanmalıdır.** Geçici yenilgiler bile alınsa nihai zafere kadar savaşımın süreceği, sonucunda halkın mutlaka kazanacağı gerçeği kavratılmalıdır. Partinin önderliğinde süren halk savaşı, Halk Ordusunun, savaşçıları eğitip dönüştürecek, onlara yüksek düzeyde değişik yetenekler kazandırarak devrimin savaşçıları ve kurmayları duruma getirmeye gücü vardır. Yeter ki bu temelde örgütlenelim, birleşelim, savaşalım.

PUSULA

Politik çalışmalarda, kampanyalarda önderliğin rolü

Kampanyaların yoğunlaştırılmış emek seferberliği olduğunu belirttik. Kampanyalarda sürenin belirlenerek, amaç ve hedeflerin netleşerek, araçların zenginleşmesinden de bahsettik, bu yazımızda ise yürüttüğümüz kampanyalarda önderliğin rolünü anlatmaya çalışacağız.

Önderlik, sürecin hareket yasalarını belirleyerek tespit ettiği politikayı kampanyalarla ele alarak, yönlendirme merkezidir. Önderliğin kendine özgü yönetme yöntemleri uygulanmadan, başarı elde edilemez. Yine birçok konuda olduğu gibi bu konuda da başkan Mao'nun tanıklığına, onun pratikte defalarca doğruluğu ispatlanmış önderlik yöntemindeki uygulamalarına başvuracağız.

Her çalışmada her faaliyette olduğu gibi yürütülen her kampanyada izlememiz gereken iki yöntem olduğu açıktır. **"Biri, geneli özelle; diğeri önderliği kitlelerle birleştirmektir."**

Kampanya faaliyetinin başarıya ulaşması için geniş ve genel bir çağrı yapmak, seferberlik çağrısı yapmak yetmez. Yani sadece seferberlik çağrısı yapmakla amaca ulaşılmaz. Aynı zamanda yapılan çağrıyı uygulamak için bizzat çağrıyı yapanların kendileri işe girişmeli ve uygulamasına girişmelidir. Girişilen işte elde edilen başarı, kazanılan tecrübe, diğer komitelerde yol gösterici

olarak kullanılmalıdır. Bu tutum, genel çağrının doğruluğunu sına-ma ve içeriğini zenginleştirme imkanını ortaya çıkarır. Genel çağrıyı, özel bir rehberlikle birleştirme yöntemiyle başarı elde edilir. Aksi durum, başarısızlığın resmi olur.

Genel ve geniş bir seferberlik çağrısı yapmak yeterli değil dikk, aynı zamanda yöneticilerin bizzat işe kendilerinin girişmesi gerekir; genel çağrının özel yöntemle birleştirilmesi için bu yöntem gereklidir. Yoksa yapılan seferberlik kağıt üzerinde, ya da dudaklar arasında söylenen boş bir söz olarak kalır.

Kampanyanın başarısı için alt kademedeki birimlerdeki tek tek kişilerden ve her bir olaydan somut dersler çıkarmayan bir yönetici sorumluluğu altındaki komiteleri yönlendirmede yeterli olmaz. Bu yöntem, önderlikle öğrenmenin birleştiği yöntemdir.

Kampanya ya da herhangi bir politik çalışmada faaliyet yürütenler ne kadar aktif olursa olsunlar faaliyeti kitlelerin faaliyetiyle birleştirmedikçe, az sayıdaki aktivistin verimsiz çabası olarak kalır. Önderliğin belirlediği politikalarla geniş emekçi kitlelerin çabası birleştirilmek zorundadır. **Önderliğin belirlediği politika-nın kitlelerce benimsendiği oranda politika maddi güce dönüşür.** Politikanın maddi güce

dönüşmesinin anlamı budur.

Önderliğin belirlediği politika-nın kitleler tarafından benimsenmesi kendiliğinden olmaz, kitleler, kendiliğinden önderliğin belirlediği politikayı benimsemezler, benimseme ve uygulama ancak özel bir yöntem ve çabayla mümkün olur. Bu faaliyetin, çabanın adı **"ÖNDERLİĞİ KITLELERLE BİRLEŞTİRMEK-TİR"**.

Kitlelerle gerçekten birleşmiş ve kaynamış önderlik (merkezi ve alan) ancak kitle mücadelesi içerisinde oluşur. Kitlelerden, kitle mücadelesinden kopuk bir şekilde önderlik oluşmaz. Kitle mücadelesinin tecrübelerini toparlamadan başarı elde edilemez. Kitle tecrübeleri yerine subjektif fikirler ileri sürülerek, mücadele geliştirilemez. Gerçeklerden, pratikten uzak, kopuk fikirler, boş fikirlerdir. Kitlelerin gerçekliğini, tecrübelerini dikkate almayan, gerçeklerden kopuk boş fikirlerle önderlik yapmak isteyen, bürokratlaşır ve yozlaşır.

Önderliği kitlelerle birleştirmek için az sayıda faal unsurlardan meydana gelecek bir önder grup kurulmalıdır. Bu önder grup, kendini kitlelerle sıkı sıkıya birleştirmelidir. Mücadele içinde gelişim gösteremeyen, yeteneksiz ve yozlaşan üyelerin yerine faal ve dinamik unsurlar getirilmelidir. Önder grubun bileşimi sürekli aynı kalmaz. Mücadele içinde gelişim gösteremeyenler elimine olmalıdır. Önderlik, doğru fikirler, doğru yöntemler ve sınırsız bir emek, yoğun bir çaba ile yaratılır.

Çalışmada başarı, mücadelede gelişim ve sıçrama ancak kitlelerle kaynaşmış, yozlaşmıyor sağlıklı kalmış önder grubun varlığıyla elde edilir.

Herhangi bir çalışma ve kampanyada başarının anahtarı buradadır.

Doğru önderlik "kitlelerden kitlelere" ilkesini uygulamak zorundadır. Bu ilke olmadan doğru fikirler, bu ilke olmadan başarı elde edilemez. Doğru fikirler oluşturmak için kitlelerin derme çatma dağınık ve sistemleşmemiş fikirlerini alıp, bunları derli toplu hale getirerek yeniden kitlelere gitmek; bu yöntem önderliğin temel yöntemidir.

Bilimsel MLM önderlik, yönteminde kitlelerin taleplerini dikkate almak zorundadır. Önderliği kitlelerin talepleriyle birleştirmek zorundadır. Genel çağrıyı özel yöntemle birleştirmek zorundadır.

MLM önderlik yöntemleri uygulanmazsa ne olur? Bu yöntemler uygulanmazsa subjektivist ve bürokratik yöntemler uygulanmış olunur, önderlik kitleden kopar, bürokratlaşarak yozlaşmaya doğru adım atar.

Yürütülen çalışma ve bütün faaliyetlerde, kampanyalarda devrimin hareket yasalarına, önderliğin yöntemlerine uyularak hedefe varılır. Yürüttüğümüz her kampanyada yukarıda anlatmaya çalıştığımız yöntemlere ve ilkelere uyularak başarı elde edilir.

İnceleme tarzında, herhangi bir çalışmanın denetlenmesinde kadroların geçmişinin incelenmesinde uygulamamız gereken yöntemler; Geneli özelle, önderliği kitlelerle birleştirmek olmalıdır. Bu anahtar olmadan başarının kapıları açılmaz, kapıları kırmadan, zorlamadan açmak, ancak özel türden insanların yani komünistlerin işidir. Bolşevikler özel türden insanlardır. "Özel" lik, doğru fikirler elde etmede, doğru önderlik etmede, ça-

alışma ve dayanıklıktadır. Özellikle anlaşılması gereken bunlar olmalıdır.

Hali hazırda yürütülen **"İBRAHİMDEN MEHMET'E SINIF BİLİNCİNİ, PARTİ BİLİNCİNİ, ÖNDERLİK BİLİNCİNİ KUŞAN"** kampanyasında, uygulamamız gereken yöntemler bunlardır.

ÇKP tarihi, SBKP (B) tarihi, Proletarya Partisi tarihi incelenmelidir. Proletarya Partilerinin tarihleri sınıf savaşımının birer deneyim havuzudur, bilgi birikim merkezidir. Sınıf savaşımının ihtiyacı olan dolaylı fikirleri KP tarihlerinden almalı onlardan faydalanmalıyız. Marksizm'in Çin'de somutlanmasını, kendiliğinden kitle hareketlerini partiyle bütünleştirmede izlenen yöntemleri, partide demokrasi, merkezizetçilik anlayışının uygulama yöntemlerini, incelemeliyiz. Halk savaşı stratejisini somutlama pratiklerini ve yöntemlerini incelemeliyiz. Sürecimizin ihtiyacı olan sorunları, ayrıntılı bir tarzda incelemeliyiz. Devrimin hareket yasalarını, savaşın yasalarını, partinin gelişim yasalarını incelemeliyiz.

İbrahim yoldaşı incelemeliyiz, Mehmet Demirdağ yoldaşı incelemeliyiz, ilkeleri incelemeliyiz. İnceleme düşünme tarzlarını, olaylara gerçeklere yaklaşımlarını, bakış açılarını, gelişim karşısındaki tutumlarını incelemeliyiz.

İlkesiz, kuralsız ve kitlesiz önderlik yapılamaz. Başarı elde edilemez. Devrim kitlelerin eseri-dir, kitleleri harekete geçirecek, onları devrim denilen alt üst oluş-lar içinde eğitip, yönlendirip, savuşturacak olan da Proletarya Partisidir. Parti ve kitlelerle her şey mümkündür. Parti ve ilkelerle başarı mümkündür.

Emperyalist saldırganlıkta son hazırlıklar

Ortadoğu halkının akıtılacak kanı üzerinde kurulu duran pazarlık masasına sırasıyla bir devleti oturtan ABD bu pazarlıklarını öyle görünüyor ki son güne kadar devam ettirme tutumunda olacak. Ki yaşanacak olası gelişmeler, kurulu bulunan pazarlık masasını dağıtarak yeni bir masanın kurulmasını da sağlayabilir.

Aylardır Irak'a yönelik savaş tamtamlarını çalan ABD, hazırlıklarını hızlandırmış durumda. Ortadoğu'yu kana bulayacak bu savaşta çatışmalar bir diğer anlamıyla bloklaşmalar da biraz daha belirginlik kazanmakta. Tabii bu durum saldırının başlayacağı son ana kadar değişmeyeceği anlamına da gelmiyor. Zira emperyalistler arası ilişkiler ve güç dengelerinin zemini görüldüğü kadar güçlü değil. Ortadoğu halkının akıtılacak kanı üzerinde kurulu duran pazarlık masasına sırasıyla bir devleti oturtan ABD bu pazarlıklarını öyle görünüyor ki son güne kadar devam ettirme tutumunda olacak. Ki yaşanacak olası gelişmeler, kurulu bulunan pazarlık masasını dağıtarak yeni bir masanın kurulmasını da sağlayabilir. Bugün yaşananlara göz attığımızda; başından beridir kamuoyunu ikna etme çabası içinde olan ABD'nin bu noktada çok da fazla bir yol kat edemediğini görüyoruz. Ortaya attığı her iddianın yalan olduğu kanıtlanınca ciddi sıkıntılar yaşamaya başladı. Başından beri yakın müttefiki İngiltere dışında hiçbir ülke, çalınan savaş tamtamlarına bu kadar yüksek sesli katılmadı. Şimdi ABD tüm bu gerçekleri bir kenara atma çabasıyla savaş çılgınlığını biraz daha büyütüyor. Yaşanan son gelişmelere baktığımızda da bunu çok net görmekteyiz.

ABD'nin birinci müttefiki İngiltere Irak saldırganlığı konusunda elinden gelen tüm çabayı harcıyor. Geçtiğimiz hafta Rusya ile görüşen İngiltere, pazarlık noktalarını bir kez daha masaya yatırarak Rusya'nın savaş durumundaki son nabız atışlarını öğrenmeye çalıştı. Rusya-İngiltere ikili görüşmesinden sonra yapılan açıklamalarda sürdürülen pazarlıkların ana noktalarının neler olduğu ifade edildi. ABD'nin Irak operasyonu için destek almaya çalıştığı kilit ülkelerin başında Rusya geliyor. Zira Rus petrol

ve silah şirketlerinin Irak'ta ciddi yatırımları var. Aynı durum operasyona ihtiyatlı yaklaşan Fransa için de söz konusu. Bu iki ülkenin BM (Birleşmiş Milletler) daimi üyesi olması ABD emperyalizminin BM onaylı savaş vizesi almasını zorlaştırıyor. **Rusya ve Fransa'nın Irak'taki çıkarları için garanti istemesi ve bu garantinin verilmesi durumunda operasyona destek sunmaları hiç de şaşırtıcı ol-**

Bush'a "gerekirse Irak'ı silahsızlandırmak için güç kullanma" yetkisi veren yasa tasarısının hem Temsilciler Meclisinden geçmesi, hem de Senato'da kabul edilmesidir. Çok da sürpriz olmayan bu kararın hemen ardından bir konuşma yapan katil Bush; **"Irak'ın yasalara tanımayan devlet olarak günleri sayılı"** biçiminde bir açıklama yaptı. Konuşmasında Irak'ın BM kararlarına da olduğu gibi uyması gerekti-

"YENİ ASKERİ İLKELER"

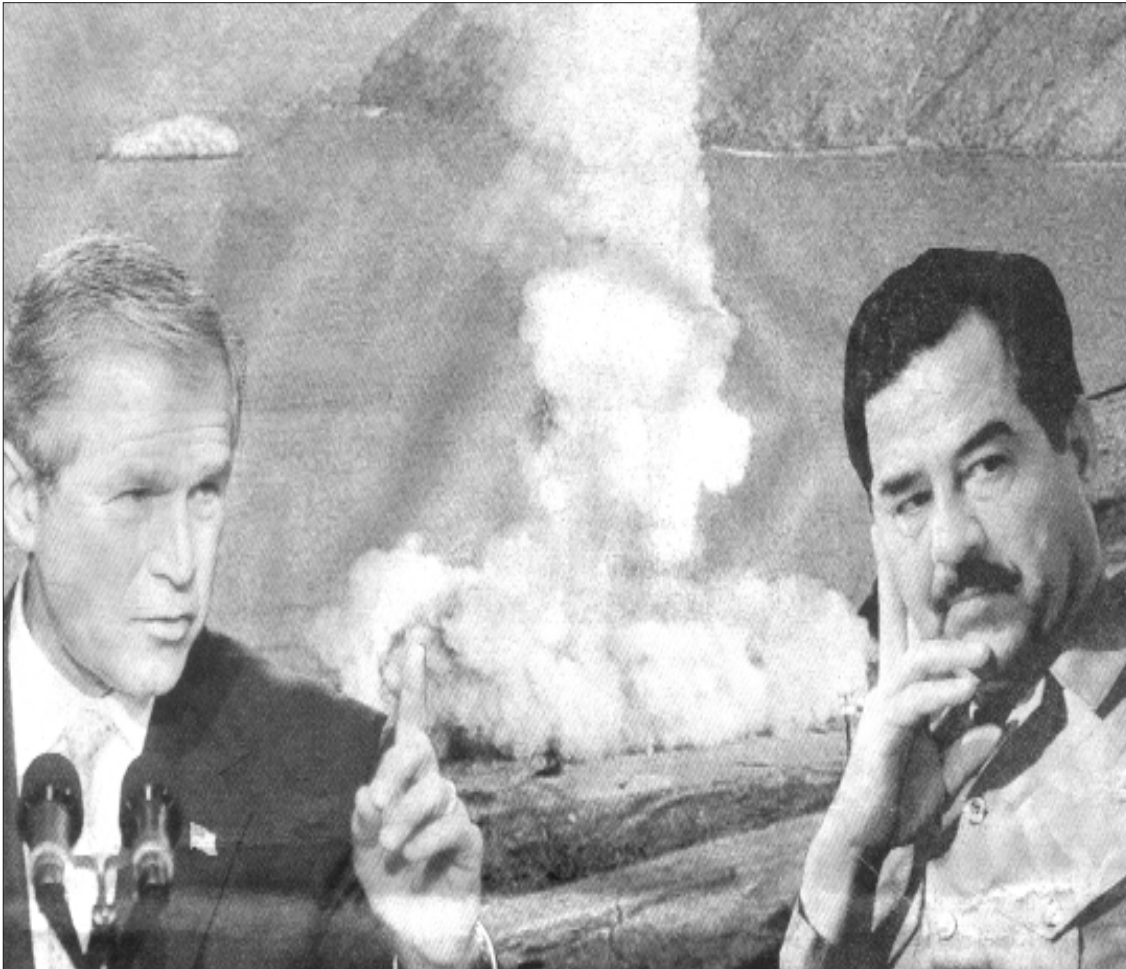
ABD yapacağı saldırganlık öncesi izleyeceği savaş ilkelere de "yeni askeri ilkeler" başlığıyla kamuoyuna duyurdu. Hiçbir kural ve kanunu tanımayacaklarını bir kez daha ilan eden ABD, diğer ülkeler tarafından taşınan kaygıların hiçbir önemini olmadığını, hiç kimseye vaadde bulunarak düzenleyeceği hareketi frenlemeyeceğini, ABD askerlerinin

Ekim tarihinde BM'ye bağlı Bağlantısızlar Hareketi olarak ifade edilen grubun yaptığı toplantı oldu. Yapılan toplantıda Irak üzerine görüşler şekillendirilerek tartışıldı. Arap Birliği adına yapılan açıklamada Ortadoğu halkları açısından en önemli tehlikenin kitle imha silahları taşıyan İsrail yönetiminin olduğu, ancak bu gerçekliğin görmezden gelindiği belirtildi. Irak BM büyükelçisi ise yaptığı açıklamada ABD'nin bölgenin petrol yataklarına sahip çıkmak istediğini belirterek Irak'ı sömürgeleştirmek istediğini belirtiyor. Toplantıda Türkiye her zaman ki durumunu korumaya devam ederek saldırının bölgeyi daha fazla istikrarsızlığa sürükleyeceğinden dem vuruyor. Toplantının genel atmosferi toplantıyı gerçekleştiren ülkelerin ABD-İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin olarak ikiye bölünmüş oldukları gerçeğini de gizlemedi.

ABD'nin gerek silah denetçileri gerekse de diğer konularda bu ülkelere son zamanlarda yoğunlaştırdığı baskılara rağmen bu konuda bir karar almaya yönelik tutumunu da açıklamaktan geri durmadı.

Bu gelişmelerin yanısıra Bush katillikte kendisini aratmayacak İsrail başbakanı Şaron'la da bir görüşme yaptı. Yapılan ikili görüşmede ABD Irak'a saldırı konusunda Şaron'a yetki verdi. Kendilerine yönelik bir saldırı durumunda kendilerini koruma haklarının olduğunun belirtildiği açıklamada Bush'un, başarılarından dolayı Şaron'u tebrik ettiği de açıklandı.

Son gelişmeler böyleyken her ne kadar savaş karşıtı çılgınlara kulaklar tıkanmak istense de ABD'nin saldırı planlarına yönelik protestolar ise büyüyerek sürüyor.

mayacaktır. ABD ve İngiltere'nin yoğun çabalarının altında yatan nedenler bunlardır. ABD'nin Başkanı Bush'un "Gerekirse tek başına vuracağız" yönlü açıklamalarının asıl nedeni özellikle Rusya ve Fransa başta olmak üzere diğer emperyalist ülkelerin operasyona ihtiyatlı yaklaşımlarının etkisini asgari düzeye çekmek içindir.

Bu gelişmeyi takiben yaşanan diğer bir gelişme de

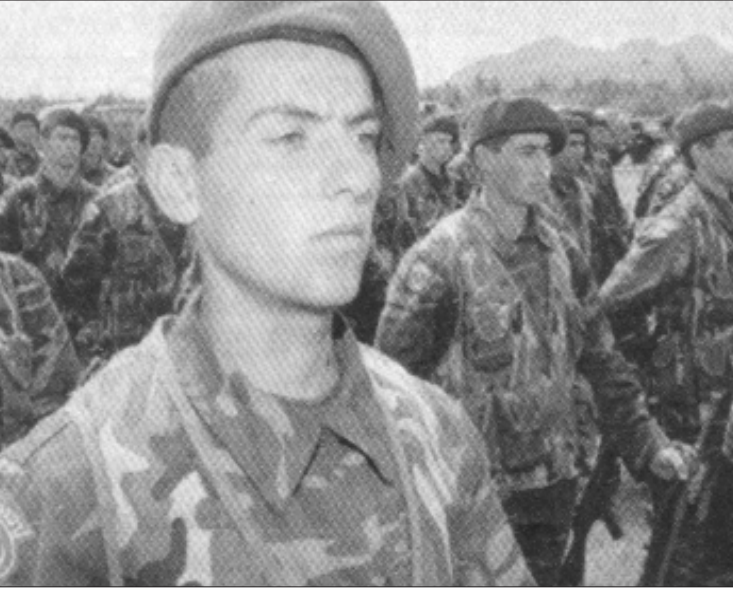
ğini belirterek yoksa başka bir diyalog tercihinin yapılamayarak bu duruma zorlanacağı tehdidini yapmaktan geri durmadı. Bunun yanısıra ABD'nin bölgeye yaptığı askeri sevkiyat ise tüm hızıyla sürüyor. Savaş kurmaylarının tümünü harekete geçiren ABD, bu noktada da bütçeden oldukça büyük bir pay ayırarak kendi ülkesinde büyüyen yoksulluğu bir kenara bırakarak tüm sermayesini savaşa seferber etmiş durumda.

ya da başkalarının öldürülme riskinin askeri hareket için yeterli bir karar olacağını duyurdu. ABD yaptığı bu açıklamalarla dünyada gelişen tepkilere, bazı emperyalist ve uşak ülkelerin savaş karşısında duydukları tepkiye hiçbir biçimde önem vermediklerini duyurarak ne olursa olsun saldıracağız tehdidini de bir kez daha yenilemiş oldu.

Bu gelişmeleri takiben yaşanan diğer bir gelişme ise 18

TC savaş için seferberlik genelgesi çıkardı

Genelgede hazırlanan planların hayata geçirilmesi için, 505 milyon doları Dünya Bankasının projeler için Türkiye'ye verdiği para olmak üzere iç kaynakla birlikte 1.7 milyar dolar para ayrılıyor.

Irak'a saldırı sinyallerinin olanca hızıyla çalmaya başladığı bugünlerde Türk hakim sınıfları da kendini savaşa göre ayarlamının telaşı içinde. MGK'nın Irak gündemli toplanacak olması, meclisin yine bu gündemle olağanüstü toplantıya çağırılması, seçimin iptal bile edilebileceği tartışmaları tüm bu telaşın birer görüntüsü. ABD ile yapılacak pazarlıklar, savaş için kullanımına izin verilecek üslerin karşılığında neler isteneceği ve alınan duyumlarla göre TC'den istenmesi düşünülen askeri birlik üzerinden şekillenmektedir.

Egemenler saldırı durumunda özellikle yaşanacak ekonomik -ki bu aynı zamanda siyasal anlamda yaşanacak krizi de beraberinde getirecek- sıkıntıları efendileri ABD'ye bildirmiş ve bu konuda kendilerine güvence dilenmişlerdi. Bu noktada çok da fazla bir güvence vermeyen ABD bunun karşılığında taleplerini sıralamaktan geri durmuyor. Savaşa girme noktasında çok da hevesli olmadığı gibi bir izlenim çizilse de diğer taraftan savaş için tüm hazırlıklar ciddi olarak sürüyor. Bu hazırlıklar kapsamında TC 14 Ekim tarihli bir **Seferberlik Genelgesi** yayınladı. Genelgenin amacı olarak Körfez savaşına hazırlıksız yakalandığı için bir sürü sıkıntı yaşandığı özellikle de göç noktasında bu sefer aynı sıkıntıları yaşamak is-

temediklerini belirtiyorlar. Genelgenin içeriğine göre Başbakanlık "göç dalgasına" karşı, ilgili bütün birimleri alarma geçirirken Genelkurmay Başkanlığı da bütün izinleri kaldırarak komutanlıkların "acil durum" numuna geçmelerini istiyor.

Genelgede hazırlanan planların hayata geçirilmesi için, 505 milyon doları Dünya Bankasının projeler için Türkiye'ye verdiği para olmak üzere iç kaynakla birlikte 1.7 milyar dolar para ayrılıyor.

Ayrıca gerekli önlemlerin alınması ve saldırı durumunda yaşanacak herhangi bir kriz durumuna karşılık çeşitli **genelgeleri inceleyen askeri kurumlar, genelgenin yeterli olmadığı sonucuna vararak yenilenmesi kararı almış durumdadır.**

Yaşanacak mülteci göçüne karşılık İçişleri Bakanlığı tarafından "Kriz yönetim talimatnamesi" yayınlanarak, sınıra yığılacak mültecilerin denetlenmesinin sağlanması amaçlanıyor. Hazırlanan genelgenin büyük bir kısmı mülteci sorununa ayrılarak bölgede yaşanacak bir yığılma durumunda alınacak önlemler ve sözde bu konuda yardımların nasıl organize edileceği belirtilmiş. Kızılay gibi yardım kurumlarını da bu duruma hazırlayan devlet, çadır ve malzeme gibi ihtiyaçların hazırlanması için talimat vermiş durumda.

Bu hazırlıkların yanısıra Milli Savunma Bakanlığı 81 ildeki cip, kamyon, çekici gibi sivil araçlara sefer görev emri de çıkarttı. İstanbul'da 763 cipe sefer görev emri gelirken; otobüs, kamyon, tır, çekici gibi ağır iş makinelerinin sahiplerine de hazır olmaları için yazılar gönderildi. Ayrıca SES Genel Başkanı İsmail Tombul yaptığı açıklamada "sağlık müdürlüklerine görev sefer emirleri çıkarıldı. Acil bir durumda, doktor ve hemşirelerin 24 saat içinde görev yerlerine gitmeleri istenecek" diyor.

Savaş hazırlıklarını tüm hızıyla devam ettiren egemenler, hazırlanan bu genelgeyle özellikle de büyük bir kısmının mülteci sorununa ayrıldığını da düşünürsek çizilmeye çalışılan tabloda tüm iyimserliğiyle Irak halkının düşünüldüğü gösterilmek isteniyor. Ancak bunun sahte ve düzmece olduğu ortadadır. Sa-

vaş durumunda parçalanacak yüzlerce aile, yaşadıkları toprakları yine savaştan dolayı terk etmek zorunda kalacaklar. Yaşanacak bu tabloya seyirciliğin ötesinde ev sahipliği yapan egemen sınıflar bu durumun yaratılmasında kendi rollerini bir kenara bırakarak oluşacak mülteci yığılmasının hazırlıklarını yapmaktalar.

Askeri anlamda tüm hızıyla sürdürülen hazırlıkların küçük bir kısmının yansıtıldığı genelgede **TC'nin tüm kurmaylarıyla birlikte savaşa hazırlandığını ve saldırganlığın da çok uzun bir döneme yayılmaya-arak çok yakınlığımızda olduğunu görmek mümkün.**

Para olmadığı ve sürekli krizden dem vurarak işçi ve emekçilere verilen sefalet ücretleri ve her geçen gün biraz daha yok edilen sosyal güvenceleri binbir gerekçeyle bu duruma ge-

tiren devlet, genelgede de yayınlandığı gibi gerektiğinde savaş için milyon dolarlar bularak savaşa seferber edebiliyor. Emperyalistler de bu konuda muslukları gevşetme hazırlığını dünden daha hızlı yapabilmekte. Tabi karşılığında istenilen tavizler de önemli.

Emperyalistlerin ve yerli uşaklarının tüm hızıyla sürdürdükleri savaş hazırlıklarına karşı biz de tüm gücümüz ve enerjimizle hazırlıklarımızı yapmalıyız. Aylardır ABD destekli İsrail siyonizminin Filistin'de akıttığı kan bugün Irak'da akıtılacak. Bu kan sadece Irak halkının kanı değil tüm dünya halklarının kanıdır. Emperyalistlerin kendi çıkarları için pervasızca sürdürdükleri bu saldırganlığa karşı çıkararak bunu durdurmak bizim elimizde. Olanlara seyirci kalmayarak sesimizi dünya halklarının sesiyle birleştirelim.

Ortadoğu Komünist Partileri ABD Ortadoğu'dan Defol

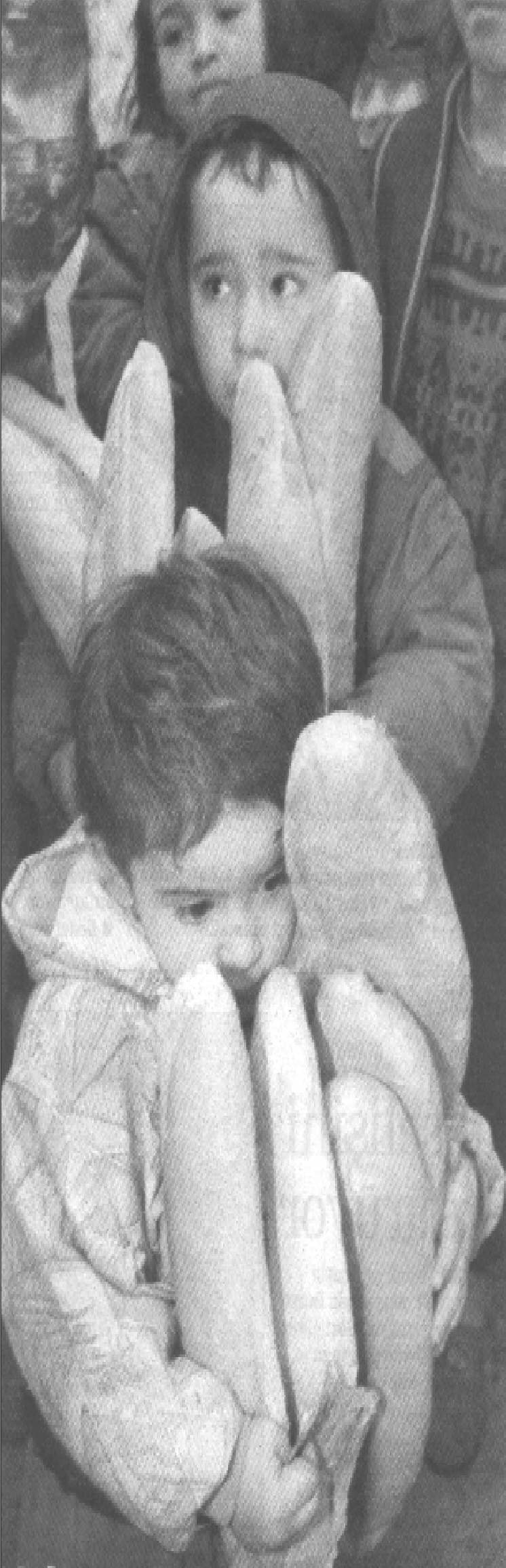
Irak ve halkını diktatör Saddam'dan kurtarmak için bölgeye saldıracağını iddia eden ABD'ye Ortadoğu Komünist Partileri yayınladıkları bir bildiriyle yanıt verdi:

"Irak'taki politik sistemi demokratik bir temelde değiştirme görevi yalnız Irak halkının ve onların desteğini kazanmış yurtsever güçlerin sorumluluğudur."

Emperyalist burjuvaziye karşı Ortadoğu halklarının tek kurtuluş umudu olan komünist partileri, bölgelerindeki son gelişmelerle ilgili olarak 16 Eylül'de bir bildiri yayınladılar. ABD'nin gerçek niteliğinin ve amacının belirtildiği, Arap rejimleri ile ilgili saptamaların yapıldığı bildiri Ürdün, Irak, Suriye, Lübnan, Sudan ve Mısır Komünist Partilerinin imzasını taşıyor.

"Bölgemizin karşı karşıya kaldığı durum, özellikle trajik 11 Eylül saldırılarından sonra ABD politikalarının yönlendiriciliğinde tehlikeli bir evrenin başlayacağını işaretlerini veriyor. Amerika'nın terörizme karşı savaşının ikinci aşaması olarak Irak'ı işgal planlarının, saldırıyı meşrulaştırmak için kullanılan bahane ile, yani kitle imha silahlarından kurtulmakla hiçbir ilgisi bulunmuyor" denilen bildiride bu stratejinin, uluslararası politikada yalnız Amerikan kutbunun önderliğini pekiştirmeyi ve dünya kalkınmasının kaderini kontrol etmeyi hedeflediğine ve esas amaçlarından birinin Irak'taki devasa petrol rezervlerini elde etmek olduğuna ve saldırganlığın, **"Evrensel Amerikan stratejisinin bir parçasını oluşturduğuna"** dikkat çekildi. Bildiride Arap rejimlerine de değinilerek, "Özellikle diktatör Irak rejimi, kimi durumlarda ABD yönetiminin tüm planlarını meşrulaştırmasına olanak sağlayacak koşulları yaratıyor. Irak'ın BM Güvenlik Konseyi kararlarına uyması; ABD'yi Irak'a saldırma bahanelerinden edeceği için Irak'a karşı açılacak bir savaşı istemeyen uluslararası güçler arasındaki dayanışmayı büyütecektir. Irak'ın ayrıca BM Güvenlik Konseyi'nin Irak'taki İnsan Hakları ihlallerine ilişkin kararlarına uyması ve Kürt sorununa adil demokratik bir çözüm için harekete geçmesi gerekir" denildi.

2003 yılı bütçesinde

halka hiçbir şey YOK

Dayattıkları IMF programlarının istedikleri gibi gidip gitmediğini kontrol etmek için arada bir Türkiye'yi ziyaret eden IMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkonen'in son ziyareti de geçtiğimiz hafta içinde gerçekleşti. 4. gözden geçirme raporu için Türkiye'ye gelen Kahkonen'in bir önceki ziyaretinde de asıl konu IMF'nin vereceği kredilerin seçim harcamalarına gitmeyeceği yönlü burjuva siyasetçilerden garanti almak amaçlı idi. Bu kez ise yine Türkiye'nin içinde bulunduğu seçim süreci de önemli bir gündemi oluşturmakla birlikte asıl konu Türkiye'nin daha önceki raporlarda bulunan dayatmaları yerine getirip getirmediği oldu. Bu ziyaret aslında yeni hükümetin politikaları ile ilgili de hepimize ip uçları vermektedir. Çünkü seçimlere az bir zaman kala gerçekleştirilen bu ziyarette ileriye dönük ödevler veren IMF, oluşacak herhangi bir hükümete icraatlarının emirlerini vermiş oldu aslında. Yani bu da göstermektedir ki hangisi gelirse gelsin uygulayacakları tek program bu program olmak zorundadır. Bu dayatmalar nelerdir diye sorulursa; ilk olarak **kamudaki istihdamın azaltılmasını** almak gerekir. IMF'nin her niyet mektubunda özellikle dile getirdiği ve dayattığı bu sistemin onca işten atmalara karşın halen dillendirilmesi emperyalizmin gözüünün hala doymadığını göstermektedir. Bunun dışında daha sonraki isteklerden en önemli olanlar arasında **TEKEL'in özelleştirilmesi** ve de **vergi reformunun acilen çıkartılması** bulunmaktadır. Aynı şekilde 2003 yılı bütçesi de Washington'da hazırlanmış olan seçilecek

herhangi bir hükümetin ne kadar kukla bir görev alacağını da bir göstergesi. Bu konu ile ilgili basına bir açıklama yapan Maliye Bakanı Sümer Oral, seçtiği sözcüklerde seçimlerin aslında hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini kanıtıyor. IMF dayatmalarını kasteden Oral şöyle söylüyor; "Türkiye'nin birinci gerçeği ve hedefi budur. İkinci hedef AB'ye entegre olmaktır. Bunlar gözönünde bulundurulur bu program uygulanmalıdır. **Kararlılık ve titizlikle bu seçim döneminden sonra da uygulamak durumundayız.** Bunun dışında bir tercih söz konusu olamaz." Bu sözler aslında satılmışlığın kanıtı olarak hafızalarda tutulması gereken sözlerdir. IMF'nin dayatmaları ile her kesimden emekçi insanları açlık sınırının altında bir yaşam sürmek zorunda bırakan Sümer Oral gibileri tüm bunlara rağmen utanmazca bir tavır göstermekte ve Kahkonen'in gittiği diğer ülkelerde yıkım politikalarını en iyi şekilde uygulayan ülke olarak Türkiye'yi örnek vermesinden kendisine pay çıkararak övünmektedir. Oysa bunu yaparak övündüğünü zanneden Oral aslında satılmışlığı ile övünmeye çalışan bir hain olup çıkmaktadır. IMF ile yapılan görüşmeleri basına açıklayan Sümer Oral'ın üzerinde en titizlikle durduğu konulardan birisi de **özelleştirilmelerin en hızlı biçimde yapılması** idi. Özelleştirme sırasında ise önce TEKEL ardından da PETKİM bulunuyor. Mevcut durumda 1.5 milyar dolarlık kredi dilimini serbest bırakmak için bugüne kadar yapılan uygulamaları yeterli bulmayan IMF özelleştirmelerin hızlanmasını, işten atmaların devam etmesini, sefalet ücretlerinde bir artış yapılmamasını tembihleyerek Türkiye'yi terk etmiştir.

KİMİN İÇİN BÜTÇE

2003 yılı bütçesine baktığımızda karşımıza çıkan bir diğer gerçek de bütçe gelirlerinin %45'inin faize gittiğidir. **Toplam 143.2 katrilyon olan 2003 yılı bütçesinden aslan payını 66 katrilyon ile faiz ödemeleri almış oluyor böylece.** Bu 66 katrilyon liranın da 16.5 katrilyonu banka hortumlamalarından kaynaklı faiz ödemeleri için ayrılmış. Tamamıyla üretimden kopuk, borç üzerine kurulu bütçenin çarpık olan bir diğer yanı da henüz şimdiden 46.8 katrilyon açıkla hazırlanmasıdır. Elbette ki emperyalizmin bu açığı nasıl kapatacağı sorusunun cevabı da çok zor değildir; yeni vergiler, zamlar, ücret kesintileri vb...

Bu bütçe aslında seçim meydanlarında ücretleri artıracaklarını, tarımı destekleyeceklerini, zamlara son verceklerini söyleyenleri de yalanlamaya yetmektedir. Bütçeye baktığımızda sosyal güvenlik için 11.6 katrilyon lira; vergi iadeleri için 2,1 katrilyon lira pay ayrıldığını görüyoruz. Ve gördüğümüz bir diğer geçek de ayrılan bu payla vaat ettiklerinin hiçbirinin yapılamayacağıdır.

Bütçenin bir diğer gerçeği de faiz ödemelerinden sonra en yüksek payın savunmaya ayrılmış olmasıdır. **Savunma Bakanlığı 10.8 katrilyon** pay alırken örneğin **Sağlık Bakanlığı'na 3.3 katrilyon, Tarım Bakanlığı'na 723 trilyon ayrılmıştır.** Emperyalist saldırganlığa sonuna dek destek vermek için ayrılan pay sağlığa ayrılanın 3 katı olmaktadır. Bu da göstermektedir ki bu bütçe kesinlikle halka dönük değil emperyalizmin çıkarlarına dönük bir bütçedir.

Barışa değil emperyalist saldırganlığa ödül

2002 yılı Nobel Barış Ödülü ABD'nin 1977-1981 yıllarında başkanlığını yapmış olan Jimmy Carter'a verildi. Nobel Komitesi'ne Barış Ödülü için önerilen 117'si birey 39'u kuruluş 156 aday arasında Dünya Ticaret Merkezi'ne 11 Eylül'de gerçekleştirilen saldırı sırasında New York Belediye Başkanı olan Rudolph Giuliani, Afganistan Başbakanı Hamid Karzai, Papa 2. Jean Paul, İspanyol yargıç Baltazar Garzon, ABD Başkanı George W. Bush, İngiltere Başbakanı Tony Blair gibi isimlerle Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi gibi kuruluşlar yer alıyordu.

Nobel Komitesi, eski başkan Carter'a ödülün, uluslararası anlaşmazlıklara barışçı çözüm bulunması, insan hakları ve demokrasinin ilerlemesi, ekonomik ve sosyal kalkınmanın teşviki çabalarından ötürü verildiğini açıklarken Komite Başkanı Gunnar Berge, 1 milyon dolar tutarındaki ödülün Carter'a verilmesinin ABD Başkanı Bush'un politikalarını eleştiri anlamına geldiğini belirtti.

Jimmy Carter ise ödülün kendisine verilmesinin barış ve insan haklarını savunan insanları cesaretlendireceğini söyledi. Carter'ın ödüle layık görülmesine neden olan eylemleri de şunlar; Başkanlığı sırasında ABD'nin dikta rejimlerine "hoşgörülü" tutumuna karşı çıkmak, Başkanlığı sonrası Haiti, Kuzey Kore gibi Amerikan emperyalizmi için sorunlu bölgelerde "barış" için çaba harcamak, kurduğu Carter Vakfı aracılığıyla Afrika Kıtasında yardım çalışmalarında bulunmak, yine Pe-

ru ve Doğu Timor gibi ülkelerde seçim gözlemciliği yapmak. Ve nihayet Irak'a saldırı içeren Bush politikasına karşı çıkmak.

Gerçekte kim tarafından verilirse verilsin adı barış olan bir ödülün eski bir ABD Başkanına verilmesi dünya halklarına karşı yapılabilecek en

Salvador'da komünistlere karşı mücadelede ABD bizzat müdahil askeri güç olarak cephe-neydi. Nikaragua'da Sandinist'lere karşı Contralar örgütleniyor, silah mühimmat ve ekonomik olarak ABD tarafından destekleniyordu. Kuzey Kore ve Küba'ya uygulanan ambargo ve

bunlar Jimmy Carter'ın 4 yıllık başkanlığı sırasında gerçekleşen olaylardan küçük bir kesit oluşturmaktadır.

Ne ABD'nin, ne de Carter'ın dünya halklarına karşı işlediği suçlar saymakla bitmez. Bunca suçu işleyen veya işlenmesine göz yuman bir kişinin "barış ödülü" al-

ka'nın tarımsal üretim sistemini yıkmışlar, savaşlar ve kuraklıklar sonucu açlıkla pençeleşen insanlara süt tozu yardımında bulunmuşlardır. Carter gibilerin Afrika'ya yapabilecekleri tek yardım kıtayı silahlarıyla, yardım kuruluşlarıyla tamamen terk etmeleridir. Ancak o zaman kara kıta yaralarını sarabilecek yeteneğe kavuşacaktır.

Yine Carter'ın Bush'un saldırgan politikasını desteklememesinin hiçbir anlamı yoktur. Zira aynı Carter bugün ABD başkanının devirmeye çalıştığı Saddam Hüseyin'i kendi döneminin "Sapkın Ortadoğulu" Humeyni rejimine karşı kıskırtmış, silah ve teknoloji olarak destekleyerek İran topraklarına saldırmasını sağlamıştır. 10 yıl süren İran-İrak savaşının asli sorumlusu bizzat Carter yönetimidir. Bugün Bush politikasına karşı çıkışı barışı ve insanlığı sevmesi değil maşa varken elini yakmanın gereksizliğine inanmasından gelen yöntem farklılığından kaynaklanmaktadır.

Az buçuk akıl ve vicdan sahibi herkes bilmektedir ki Jimmy Carter barış ödülüne değil, işlediği suçlar nedeniyle yargılanmaya ve cezalandırılmaya layıktır. 1980 AFC'si nedeniyle ülkemiz çeşitli milliyetlerden halkına karşı işlemiş olduğu suçlar tek başına, cezalandırma için yeterlidir. Nobel Komitesi'nin bu azgın sömürgeci liderin ellerini yıkama çabası tamamen boş bir çabadır. Dünya halkları sömürgeci emperyalizme karşı mücadelelerini büyütürük, zaferle taçlandıracak güce ve yeteneğe sahiptir.

büyük yüzüzlüktür. ABD'nin bugünün dünya-sındaki işlevi ve misyonu ne ise 20. yüzyılın ikinci yarısındaki misyonu ve işlevi aynıdır. Nasıl ABD bugün kendini dünyanın jandarması ilan etmiş ve demokrasi ve insan haklarını sözde korumak uğruna dünyayı kana boyuyorsa dün de "komünizme karşı mücadele" adına dünyayı kana boyamaktaydı. Carter da bu eski dünyanın yöneticilerinden biriydi. Şili'de Pinochet diktatörlüğü işkence ve katliamlarını ABD silah ve teknoloji-siyle gerçekleştiriyordu.

dahası halkın beslenmesini sağlayacak tarımsal alanlara biyolojik saldırılar yapıyordu. Ortadoğu'da Mısır ve İsrail barıştırılarak Arap cephesi bölünüyor ve bu sayede İsrail, Filistin halkına karşı katliam üzerine katliam yapabiliyordu. Arjantin'de faşist darbeleri destekleyen ve Türkiye'de 12 Eylül AFC'sini bizzat planlayan da Carter'ın Savunma Bakanlığı'dır. Peru ve Guatemala'nın katliamcı, işkenceci asker ve polislerini de eğiten yine Carter'ın Savunma Bakanlığı'dır. Ve bütün

masına neden olduğu savlanan faaliyetleri de insanlığın hayrına değildir. Carter nasıl başkanlığı döneminde Amerikan emperyalizminin çıkarları için çaba harcamışsa başkanlığı sonrasında da aynı emperyalist amaçlar uğruna çaba harcamıştır. Kurduğu vakıf aracılığıyla Afrika Kıtasında yardım çalışmasında bulunması Afrika halklarına duyduğu sevgi ve saygının bir sonucu değil tam aksine Amerikan emperyalizminin kara kıtayı sömürgeleştirmesine hizmet etmek amacıyla. Önce Afri-

Köylüye yıkım, emperyalist şirketlere kâr

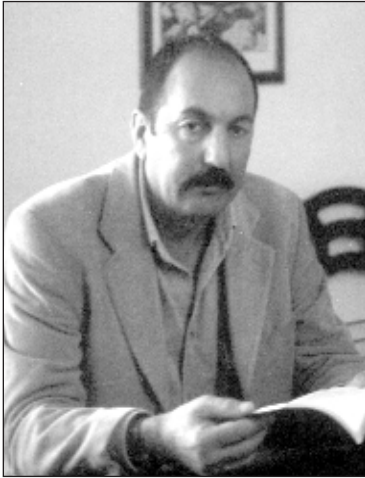
Son süreçte devletin tarıma yönelik saldırıları hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Köylü düşmanı yüzünü her fırsatta gösteren devletin, altına geçtiğimiz yıl imza attığı birçok yıkım yasasının sonuçları yeni yeni ortaya çıkmaktadır. Örneğin tütün yasası, şeker yasası ve son olarak da 4572 sayılı kanunda yapılan değişiklikler. Tüm bu konularla ilgili Türkiye Tarım Vakfı Genel Başkanı Abdullah Aysu'nun görüşlerini aldık.

-Türkiye tarımının hangi aşamalardan geçerek bugün bulunduğu tasfiye sürecine girdiğini özetleyebilir misiniz?

Genel olarak baktığımızda tarım sektörü şu anda tasfiye edilmek isteniyor. Tasfiye sürecine giren tarım sektörü bu yolda hızla yol alıyor. Bu tasfiye asıl olarak IMF ve DB denilen araçlarla yapılmaktadır. AB açısından baktığımızda onun da diğerlerinden pek bir farkı yoktur. Bu iki oluşum daha çok 1980 sonrası gündeme oturmuş olsa da Türkiye ile ilişkileri çok daha önceki senelere dayanmaktadır. Biraz geriye gidip baktığımızda 1945 yıllarında Türkiye'ye üretim girdilerinde dışa bağımlı bir tarım ülkesi olma rolünün verildiğini görüyoruz. Bu noktadan baktığımızda Türkiye geri bırakılacak ülkeler statüsüne girmektedir. Yani gelişmiş ya da az gelişmiş değil özellikle geri bırakılmış bir ülkedir. Türkiye'ye neden böyle bir statü verildi diye sorulacak olursa bunun cevabı Marshall Planı ile Avrupa ülkelerini besleme görevinin Türkiye'ye verilmiş olmasıdır. O dönemde Türkiye'ye "üreteceksin ama girdide kesinlikle dışa bağımlı olacaksın" deniliyordu. Yani İtalya'ya traktör ürettirilirken Türkiye ondan traktör alacak ve öyle üretecektir. Özet haliyle Türkiye'yi üretim girdilerinde dışa bağımlı bir ülke haline getirmenin adımları atılıyordu.

Verilen görev de buydu zaten. Yani Türkiye yeni değil 1950'li yıllarda DB ile tanışmıştır. O dönemde DB Türkiye'ye tarımsal depolamaya yönelik krediler vermişti. Bu

tam da Türkiye'ye verilen görevlere uygun bir kredi idi. Çünkü Türkiye tahıl ve hububat üretip Avrupa'ya bakacaktı. Ve bu ürünleri depolaması gerekmekte idi. O dönemde bunun gibi verilen diğer kredilere de dikkat edersek hepsinin üretimi geliştirecek krediler olduğunu görürüz. Çünkü verilen görev Avrupa'nın beslenmesi idi. 1975'ten sonra ise artık tarımı desteklenen bir ülke olmaktan çıkarılacağımızın ilk sinyalleri verilmeye başlandı. Niye 75'ten sonra bu tür değişiklikler oldu? Bize "tarım ülkesi olun" dedikleri dönemden itibaren gelişmiş ülkeler, tarımlarını ve sanayile-

IMF ve DB'nin bütün talimatlarını uyguladığımız andan itibaren tarımımızı tam anlamı ile bitirmiş oluruz.

rini eş zamanda, aynı zamanda geliştirdiler. Bu gelişmenin sonucu olarak da giderek ellerinde stoklar oluşmaya başladı. Bu stokların sonucunda pazar bulmaları gerekiyordu. Bunun için de bir takım dayatmaları Türkiye'ye getirmeye

başladılar. Çünkü Kanada'da buğday dağları oluşmuştu, Avrupa'da et buzulları, süt nehirleri oluşmuştu. Ve bunları harcayacak pazarlara ihtiyaç duyuyorlardı. Bu nedenle küreselleşme adı altında tüm yoksul ülkelerin üstüne bir kabus gibi çöktüler.

-Emperyalizmin çıkarları için verilen bu kredilerin iyi ya da kötü diğer sonuçları ne olmuştur?

Bu kredilerin aslında hem iyi hem de kötü sonuçları oldu. Kapalı olan Türkiye tarımı pazar ile buluştu. Bir miktar teknoloji kullanıldı. Ve bu, üretimin artmasına neden oldu. Ancak bir yandan çayır ve

Biz GB'ye onların dayatmalarını kabul ederek girdik. Ve bu anlaşmanın 4 yılda Türkiye'ye bedeli 53 milyar dolar olmuştur.

meralar yok edilirken bir yandan da öz itibarı ile Türkiye'nin kendi iç dinamikleri ile gelişen bir durum olmadığı için bağımlılığı da geliştirdi. Bu tamamen dışa bağımlı bir gelişme oldu. Öyle olduğu için de zamanı gelince durdur-

dular ya da azalttılar. Yani kontrol tamamen onların ellerinde olduğu için her karar da onların kararı olmaktadır. Kısacası aldığımız her tarımsal kredi bizi biraz daha bağımlılaştıran krediler olmuştur. Daha sonraki yıllarda da aynı şekilde verilen krediler bizi bir adım daha geriye götüren krediler olmuştur. Yani hepsi asıl olarak ürettirmemeye yönelik kredilerdir.

-Emperyalizmin bizim gibi ülkelere dayatmalarının neler olduğuna ve sonuçlarına değinebilir misiniz?

Örneğin tarımsal destekler kaldırılacak, sübvansiyonlar kaldırılacak, taban fiyat uygu-

Türkiye tarımı derhal ele alınıp tekrar incelenmelidir. IMF ve DB'nin dayatmaları kabul edilmemelidir.

lamalarından vaz geçilecek, tarımsal kredi faizleri yükseltilecek gibi uygulamalar IMF ve DB tarafından dayatılan politikalar. Bunların tamamına baktığımızda hepsinin üreticinin üretmemesi için dayatıldığını görüyoruz. Özel-

likle tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesi bir anlamda devletin kendini ortadan kaldırması ve üretici ile tüketici arasındaki rolünü unutup kendi yerine uluslararası büyük tarım şirketlerini koymasına anlamına gelmektedir. Destekleme alımları için de durum aynıdır. Örneğin Avrupa ülkelerinde tarım mutlaka desteklenmektedir. Mesela ABD'de en son 94 milyar dolar, AB ülkelerinde ise 127 Euro destek verilmiştir. Burada çok ikiyüzlü bir politika izlenmektedir. Bu bir anlamda ülkeleri tanksız, topsuz işgal etmek anlamına gelmektedir.

-Desteklerden bahsetmişken DGD ile ilgili de devletin oldukça ikiyüzlü bir politikası mevcut. Bunu da biraz açar mısınız?

Bunun doğrusu da şöyledir. IMF "bütün tarımsal destekleri kaldırın, yerine sadece DGD'yi verin" demektedir. Bunun dünya üzerinde başka bir örneği daha yoktur. Oysa bize DGD'yi tek başına uygulamayı dayatan ülkelere baktığımızda onların bunu üretim planlaması olarak kullandığını görüyoruz. Diğer desteklerin yanında bunu da ek bir destek olarak vermektedirler. Bunun anlamı şudur; diyelim ki tütün ekiyorsunuz. Ancak tütün ekimi fazlaşınca devlet size diyor ki; "bu sene Manisa civarında bunu ekmeyin, üzüm ekin" ve bundan doğan zararları da üreticiye DGD'yi vererek kapatıyor. DGD budur. Genel anlamı ile de bu biçimde uygulanması gerekir. Bu anlamı ile aynı zamanda sosyal bir yardımdır. Bizde ise bütün destekler kaldırılarak DGD'nin tek başına verilmek istenmesi üreticileri üretemez

hale getirmenin bir aracıdır. Tepki duyan üreticilerin tepkilerinden kaynaklı onların ağzına bal çalmak olarak da düşünebiliriz. Aynı zamanda üreticiye verilen bir sus payıdır.

Ayrıca bu uygulamadan da büyük payı yine toprak ağaları almaktadır. Çünkü sahip olunan arazi bazında ödemeler yapılmaktadır. Bu kabul edilebilir bir uygulama değildir. Ve Türkiye tarımını iddia edildiği gibi asla geliştirmeyecektir. Derhal vazgeçilmelidir.

-Tüm bunların gelişim seyri nedir?

Elbette ki tüm bunlar bir gecede olup bitecek şeyler değildir. Her şey planlı ve programlı yapılmıştır. Örneğin Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'na 1984 yılından itibaren ödenek ayrılmamış ve böylece üreticiden uzaklaşması sağlanmıştır. Gübrenin, ilacın ve diğer bütün girdilerin fiyatını belirlemek satıcının insafına kaldı. Bugün Tarım Bakanlığı'nı kapatsanız ve bir sene sonra gidip köylülere sorsanız eminim hiçbirinin bu kapatılmadan haberi dahi olmayacaktır. O kadar ilgisiz bir duruma getirilmiştir. Orada kendi kendine duran, konuşan, sadece resmi işlerini yapan bir bakanlık durumundadır. Bir işlevi yoktur. Bunu Tarım Bakanlığı'nın kendisi dahi "Türkiye tarımı batmıştır" diyerek özetlemektedir. Yine daha önceki yıllarda ziraat odaları ile ilgili kanunlar da çıkartılarak gerekli önlemler alınmıştır. 1984 yılında devlet ziraat odalarının yasasını değiştirdi. Yeni yasaya "Ziraat odaları kuruluş amaçları ve kanunda belirtilenler dışında hiçbir faaliyet gösteremez. Kendilerine kanunla verilen görevlerin yerine getirilmesi ile ilgili olmayan toplantı yapamaz, gösteri yürüyüşü düzenleyemez ve siyasetle uğraşamazlar" cümleleri eklenmiştir. Bu başka bir deyişle tüm olup bitenler karşısında ziraat odalarının elinin kolunun bağlanması anlamına gelmektedir.

-Tüm bu gelişmelerde özelleştirmenin rolü ne oldu?

TEKEL, EBK, SEK ve yem sanayinin özelleştirilmesi "çiftçi dostu" olarak geçinen Tansu Çiller döneminde olmuştur. Örneğin yem sanayi özelleştirildikten sonra yem fiyatları yüksek oranda artmıştır. SEK özelleştikten hemen sonra da süt fiyatları birden bire düşmüştür. Ve üretici bu politikalarla üretmez hale

getirilmiştir. Bu kurumlar özelleştirilmeden önce biz bu alanlarda kendi kendine yeter bir ülke konumunda idik. Ancak şu an bu özelleştirmelerden sonra silah alımından sonra bütçede en çok pay ayırdığımız et ve et mamulleridir. Uygulanan politikalar bizi bu derece geri durumlara getirmiştir.

-Son dönemlerde fındıkta sonuçları ortaya çıkan 4572 sayılı kanunun getirilmesi ne olacaktır?

Geçen yıl Fiskobirlik başkanı para olmadığı için alım yapamayacağını açıklamıştı. Ama o dönem kimse bu söylenenleri ciddiye almamıştı. An-

"biz size kredi veririz ama tüm işçilerinizi atarsanız. Arsalarınızı satarsanız ve tüm şirketlerinizi özelleştirirseniz" demeye başladı. Bu koşullar yerine getirildiği koşullarda ise zaten kooperatifler sadece tabela olarak kalacaktır.

Borçlar silinmediği için zarar ediyormuş gibi görünen bu kurumlara hiçbir banka kredi vermemektedir. Bu sene fındıkta bu olay yaşanmıştır. Bu noktada yeni bir ek madde de işleri iyice zorlaştırdı. Bu da diyor ki "kooperatif ya da birliklere devlet ya da diğer kamu kişilerinden herhangi bir mali destek sağlanamaz. Bir ülke düşünün nüfusunun

ha önceki dönemlerde köylünün sözleşme yaptığı devletti. Ancak son gelişmelerle birlikte sözleşmeli çiftçilikte köylü sözleşmesini yabancı ve yerli şirketlerle yapmaktadır. Burada bütün risk köylüye ait. Kâr ise uluslararası şirketlere ait. Devlet üretici ile şirketler arasına girmiyor. Bu uygulama insanları çift kimlikli olmaya itiyor. Bir yandan Türkiye Cumhuriyeti'nin verdiği kimlik bir yandan da şirket ile yapılan sözleşmenin karnesi. Ama ekonomik olarak şirkete göbekten bağlı olduğu için şirket vatandaşlığı öne çıkar diye düşünüyorum.

-AB ve tarım konusunda

cak fındık sezonu gelip çatığında ve fiyat hala verilmediğinde ortalık karıştı. İşte bu sene böyle olmasının nedeni budur. Bu kanunla şöyle bir yöntem geliştirdiler. Bizim de onayladığımız bir talep vardı. O da birliklerden devletin çekilmesi, yöneticileri üreticinin ataması idi. Bu demokratik bir taleptir. Devlet de bunu yaptı gibi göründü. Ama yasaya bir de "yeniden yapılandırma" gibi bir ek getirdi. Bu kurullar kooperatifin tamamını yönetmeye başladı. Bu yasaya göre 2000 yılına kadar kooperatiflerin tüm borçları silinecekti. Aynı yıla kadar çıkarılan tüm işçilerin kıdem tazminatları ödenecekti. Ama yeniden yapılandırma kurulları aynı IMF ve DB gibi yaptı. Bu kurul da

% 40'ı tarımla uğraşacak ve devlet tarımı desteklemeyecek.

-Bu noktada karşımıza sözleşmeli çiftçilik de çıkmakta.

Bu kara tablo içinde insanların aklına şöyle bir soru gelebilir; Biz üretmeyince bu malları nasıl alacaklar? Onun da çözümü var. Diyorlar ki "sen üreteceksin ama ilk önce bir gardın düşecek. Teslim olacaksın, benim dediğim şekilde üreteceksin. Benim ek dediğimi ekeceksin, benim ekme dediğimi ekmeyeceksin." O zaman insanlar uluslararası şirketler için üretmiş olacak. Buna da sözleşmeli çiftçilik deniyor. Bu uygulama ilk kez tütünde denendi. Bu aslında yeni birşey değil. Da-

neler diyeceksiniz?

AB ülkelerine baktığımızda kendi tarımlarını desteklediklerini görüyoruz. Ama AB de kendi içinde bundan böyle katılımcı ülkeler arasında ayırım yapacaktır. Zengin ve fakir diye. Ancak biz, bize dönük olan yüzüne baktığımızda "siz IMF ve DB politikalarını aynen uygulayın" dediğini görüyoruz. Zaten IMF ve DB'nin bütün talimatlarını uyguladığımız andan itibaren tarımımızı tam anlamı ile bitirmiş oluruz. Tükenmiş oluruz. Ondan sonra bir de AB vatandaşlığı aramanın zaten bir anlamı olmaz. Çünkü zaten başka bir ülkenin vatandaşlığı olmuş oluruz. AB'nin etkilerine varmak için Gümrük Birliği anlaşmasının etkilerine

bakmak yeterli olur. Biz GB'ye onların dayatmalarını kabul ederek girdik. Ve bu anlaşmanın 4 yılda Türkiye'ye bedeli 53 milyar dolar olmuştur.

-Sonuç olarak çözüm önerilerinizi alabilir miyiz?

Bu yaşananlar Türkiye'yi öyle bir hale getirmektedir ki 20 milyona yakın insan köylerde yaşayamayarak şehirlere göç etmekte ve şehirlerin etrafında öbeklenmektedir. Medeniyete 1 km yakın ve onlarca yıl uzakta olan bu insanlar pimi çekilmiş bir bomba gibidir.

Türkiye tarımı derhal ele alınıp tekrar incelenmelidir. IMF ve DB'nin dayatmaları kabul edilmemelidir. Yine bu politikalar sonucunda oluşan tahribatların derhal onarılması gerekmektedir. Özelleştirmeler derhal iptal edilmelidir. Bunun için de ciddi bir iradeye gereksinim vardır. Sıkça başvurulan bahane "kaynağımız yok" bahanesidir. Ancak bizim kaynağımız vardır. Ve de yeterlidir. Türkiye'nin DB ve IMF'ye borcu yoktur. Borcu olanlar bankalardır ve uluslararası müteahhitlerdir. Bu iradeyi göstermek çok önemlidir. Bunun için de en önemli şart örgütlü bir toplumdur. Çözüm önerilerimi sıralarsam;

1- Madem ki bu ülkede sözleşmeli çiftçiliği dayatıyorlar o zaman sözleşmelerde iki taraf olur. O zaman üreticiler de kendi örgütleri ile birlikte sözleşme masasına oturabilmelidir. Ve sendikacılık gerekmektedir. Ama iş kolu sendikacılığı; yani üzüm üreticileri sendikası, pancar yetiştiricileri sendikası, tütün üreticileri sendikası vb. Bunların hepsinin sendika merkezleri olur ve sözleşme masasına sendika oturur ve bir sorun olduğunda ise sendika mahkemeye başvurur.

2- Ziraat odalarının anti-demokratik yasaları değişmelidir. Yönetimlere üye olunmalı ve yönetimler ele geçirilmelidir.

3- Tarım satış kooperatiflerindeki "yeniden yapılandırma kurulları" kovulmalıdır. Her zaman yasalar herşey değildir. Meşruluk çok önemlidir.

4- Ziraat odalarının yönetimleri demokratikleştirilmelidir.

Bu dört madde Türkiye tarımını yeniden ayağa dikmeye yetecektir.

ABD'nin "Barış Adamı" Şaron katletmeye devam ediyor

Ortadoğu'ya oradan Pasifik'e uzanmanın derdiyle savaş startını veren ABD Afganistan halkının kanıyla doymadı, sıra Irak halkının kanında. Efendisi ABD ile aynı performansta katletmeyi beceren İsrail de Filistin'i işgaliyle yine kan dökmeye doymuyor.

Geçtiğimiz hafta 8 Ekim günü bir Hamas militanının evini kuşatan İsrail askerleri militanın yaşlı annesini ve bir komşusunu öldürdü. Bunun üzerine saldırıyı protesto eden

zorlayan İsrail askerleri aynı gece yaralıların kaldırıldığı hastaneye de saldırarak birçok sağlık görevlisini yaraladı, yüzlerce Filistinli'yi gözaltına aldı.

Aynı günlerde Filistin'i tam işgal sinyallerini veren Şaron "terörist faaliyetleri önlemek" adına yaptığı Han Yunus katliamını dünyanın gözleri önünde savundu.

Gazze'de hastanelere yapılan saldırıların ardından 12 yaşındaki kız çocuğunun öldü-

ralandı. Bir yanda topraklarını savunmak için çocuk yaşta katledilen Filistinli çocuklar, gençler, evlatları militan olduğu için sürgün edilen, kurşunlanan, evleri yıkılan Filistinli aileler ve bu siyonist vahşetin mayaladığı öfkeyle çekilen pimlerden saçılan parçalarla ölen İsraililer. Ve bunca kanın-vahşetin baş aktörü Şaron. **2001 Mart'ından bu yana efendisi ABD'den emir almak üzere 8 kez ABD'ye giden Şaron ABD tarafından**

vazlanan İsrail, bu jestlerin(!) ardından Filistinlileri Ürdün'e sürme planlarını daha rahatça dillendirir oldu.

Dünya kamuoyu önünde ikiyüzlü halk düşmanlığını çeşitli manevralarıyla sürdüren ABD'nin, Irak saldırısı öncesi Arap dünyasının tepkisini azaltmak için İsrail'e, Filistin'e yönelik ekonomik kısıtlamayı hafifletme emri vermesi ise ABD'nin Ortadoğu üzerindeki planlarını deşifre edecek en bariz oyun olarak algı-

dın toplam 8 kişiyi öldürdü, 60 Filistinli'yi de yaraladı. Saldırı ardından açıklama yapan İsraili yetkililerin sözleri ise yine bildikti, "savunma(!)"...

İsrail'in savunma(!) adına sivil Filistinlilere yönelttiği bu saldırılarda kullandığı tanklar ve makinalı tüfeklerden rastgele evlere açılan ateşler, İsrail'in nasıl bir savunma anlayışı olduğunu ortaya koyuyor.

TANK MODERNİZASYONU İHALESİNİN ALTINDA YATAN "STRATEJİK İLİŞKİLER"

TC'nin İsrail'le yaptığı tank modernizasyonu anlaşmasının stratejik amaçları anlaşmanın yapıldığı IMI şirketinin yönetimi tarafından itiraf edildi.

Filistin halkına sıkılan kurşunların, atılan füzelerin finansını sağlamaktan öte birşey ifade etmeyen bu ihale Eylül ayı sonunda resmen imzalanmıştı. İhaleye göre 5 yıl içinde 170 adet M-60 ve A-3 tipi tank modernize edilecekti. İsrail Maliye Bakanlığı, Türkiye'nin İsrail'e verdiği dev tank modernizasyonu ile IMI şirketinin zarar edeceğini açıkladı. TC 687 milyon dolarlık bir maliyetle işi ucuza kapattığını dillendirirken aynı zamanda İsrail siyonizmine akıtacağı mermi parasını, 770 tankı daha projeye dahil etmek çabasıyla artırmak derdinde.

İşte ABD'nin İsrail ve Türkiye üzerinde oynadığı oyunun açık resmi. ABD yönetimi projeye sadece mali açıdan bakmadığını, İsrail'in yapacağı zararın "stratejik ilişkilere" degeceğini belirtti.

Bu ticari anlaşma ve ihalelerle yakalanması hedeflenen "stratejik ilişkiler" ABD'nin Ortadoğu'da akıttığı kanın oluklarını genişletecek ve TC'nin dünya halkları karşısında ABD ve İsrail'den yana oluşu, kendi sonunu hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Filistinli gerillalar Gazze sokaklarında çeşitli eylemler yaptılar. Rutin saldırılarına "mazeret" bulan İsrail ise onlarca tank, helikopter ve askerlerle kalabalığı yaylım ateşine tuttu. Filistin halkının direniş tarihine Han Yunus katliamı olarak geçen bu saldırıda karadan da fırlatılan füzelerle 8 Filistinli öldü, 115'i yaralandı. Bu vahşetin sınırlarını

rülmesi 10 Ekim günü Gazze şehrindeki Refah mülteci kampına giren İsrail askerlerinin 2 Filistinli'yi öldürüp 10'unu yaralayıp, 70'ini esir alması, Filistinli örgütlerin tekrar eylem çağrısı yapmalarına vesile oldu.

Tüm bunların ardından İsrail'in başkenti Tel-Aviv'de gerçekleşen intihar eyleminde bir İsraili ölürken 16'sı da ya-

utanmazca "Barış Adamı" ilan edildi. Şaron son ABD gezisinde ABD'nin Irak saldırısı konusunda İsrail'i daha çok yedekleme çabasıyla saldırıdan üç gün önce İsrail'e haber verme sözünü aldı. Bu söze ek olarak ABD, Irak Özel Danışmanlığı'na eski bir MOSSAD şefini görevlendirdi. ABD başkanı George W. Bush tarafından sırtı iyice sı-

lanmalıdır. Filistinli örgütlerin bu sahtekar açıklamalara cevabı ise 15 Ekim günü yeni bir intihar eylemi oldu. İsraililerin bulunduğu bir otobüse yönelik yapılan intihar eyleminde 5 İsraili yaralandı.

Bu son intihar eylemi üzerine 18 Ekim günü Batı Şeria'nın Refah kasabasındaki mülteci kampına giren İsrail askerleri, 2'si çocuk, 2'si ka-

FIA T'ta işçi kıyımına karşı işçiler direniyor

1899 yılından bu yana otomotiv sektöründe hizmet veren, İtalya'nın ulusal değeri olarak kabul edilen Fiat, işçi kıyımına gidiyor. Fiat fabrikalarında 55 bin işçi çalışıyor. Yeniden yapılanmaya giden Fiat, her 5 işçisinden birisini çıkartıyor. 8100 işçisini 2003 yılı sonuna kadar çıkartacak olan şirket, Fiat Aroso (Milano) ve Termini İmeresel (Malermo) adlı fabrikalarını da kapatarak küçülmeye gidecek. Fiat geçtiğimiz mayıs ayında da ikibin sekizyüz seksen yedi işçisini işten çıkarma kararı almıştı. Fiat'ın küçülmeye gitme kararına bir açıklama getiren İtalya Başbakanı ve Dışişleri Bakanı Silvio Berlusconi en önemli endüstrimiz fabrikalarını kapatmak zorunda olduklarını ilan ediyor. Bunu önlemeyi, alternatif çözümler bulmayı umuyoruz. Elbette ki binlerce vatandaşımızı işsiz bırakmayacağız” derken hükümetin iş yasasının 18. maddesindeki değişikliği (hükümetin iş güvencesini ortadan kaldırmaya çalışması) CISL ve UIL gibi iki önemli iki sendika yöneticilerini kendi yanlarına çektiklerine

hiç değinmedi. Berlusconi kendilerini işçilerin tarafındaymış gibi gösterirken, Fiat Oto Başkanı Paolo Fresco ve CEO'su Gabriele Galletti, işçi çıkarma konusunu karara bağlamak için sendika başkanlarıyla görüşmeye gittiler. Bu gelişmeler üzerine Fiat'ın Terminal Impreso (Pallermo) fabrikasındaki yaklaşık 80 bin işçi aileleriyle birlikte meydana indi. Meydanlarda işçiler Palermo-Messina tren yolunu da ulaşıma kapattılar.

İşçiler daha sonraki günlerde de eylemlerine devam ettiler. 18 Ekim Cuma günü İtalya'nın 12 kentinde bir milyona yakın işçi, şalter indirerek meydanlara aktı. Greve öğretmen, öğrenci, muhalefetteki, sol, komünist ve Yeşiller Partisi yetkilileri de destek verdi. CGIL greve katılımın %90'lara vardığını, Fiat fabrikalarındaki katılımın ise %76 olduğunu bildirdi. Bir milyon işçi alanlardayken uçak, tren, otobüs metro vb. araçlar sabah saat 09:00'dan akşam saat 18:00'e kadar çalışmadı.

Avustralya'da savaş karşıtı gösteri

Avustralya'da 13 Ekim günü Vietnam Savaşından bugüne kadarki en büyük savaş karşıtı eylem gerçekleştirildi. 30 bin kişinin katıldığı gösteride Endonez-

ya'nın Bali adasındaki bombalama saldırısını protesto etmek için 2 dakikalık sessizlik eylemi yapıldı. Yapılan konuşmalarda Washington'ın Irak saldırısının gerçek nedenlerinin ekonomik ve politik olduğunun altı çizilerek; 'Bu ne kitle imha silahlarıyla ne de insan haklarıyla ilgilidir. Bu tamamen stratejik çıkarlar ve petrolle ilgilidir' denildi. Vietnam Savaşında Avustralya askerlerinin ABD'nin yanında savaşması da yaygın savaş karşıtı protestoları ateşlemişti.

Malezya'da Bush ve Blair'ı protesto

Malezya'da 11 Ekim günü yüzlerce savaş karşıtı, ABD ve İngiltere'nin Irak'a yönelik savaş hazırlıklarını protesto etti. Cuma namazının ardından camiden Britanya Yüksek Komisyonu'na doğru yürüyüşe geçen göstericilere polis, gözyaşartıcı bomba ve tazyikli su ile saldırdı. Savaş karşıtlarının Bush ve Blair'ı 'Şeytanlar' olarak adlandırdığı gösteride İsrail Başbakanı Şaron ve Malezya Başbakanı Mahamad da protesto edildi.

Pan-Malezya İslami Partisi'nin yöneticisi Hatta Mali yaptığı konuşmada 'Tony Blair'ın Başkan Bush'un ev köpeği olmaması için baskı yapmalıyız' dedi ve önümüzdeki haftalarda ABD Konsoloslugu önünde benzer eylem yapacaklarını da duyurdu.

'Kahrolsun Bush! Kahrolsun Blair!', 'Gerçek terörist Bush'tur' sloganlarının atıldığı gösteride gözaltı ve tutuklamanın yaşanmadığı açıklandı.

Hindistan'da doktorlar grevde

Tüm dünyada çalışan kesimlerin durumu gittikçe kötüleşirken ve çeşitli eylemlerle bu gidişat protesto edilirken, Hindistan'ın Uttar Pradesh eyaletinde de doktorlar grev yaptı. Devlete ait hastanelerde kötü çalışma koşullarını ve atamaların gerçekleşmemesini protesto eden doktorlar eyaletin 250 devlet hastanesi ve 3500 sağlık bakım merkezinde 18 Ekim günü hizmet vermediler. Grev sırasında hastanelerde tedavi gören hastaların ve ailelerinin mağdur duruma düşmesine rağmen grev, nüfusun %65'i tarafından desteklendi.

Almanya'da Neo-Nazilere geçit yok

Neo-Nazilerin Münih'te savaş suçlarına yönelik araştırmaları protesto etmek için 12 Ekim'de yapmak istedikleri yürüyüş, sol gruplar tarafından engellendi. Alman ordusunun 2. Emperyalist Paylaşım Savaşında "cesurca ve saygıdeğer" bir şekilde savaştığını iddia eden neo-Naziler "Araştırma yalanlarını durdurun" derken faşizm karşıtı binlerce kişi ise caddelere barikatlar kurarak Almanya yasalarında yasaklanan Nazilerin sembolü gamalı haç taşıyan göstericilerin önünü kesti. Polis neo-Nazilerden 9, sol gruplardan 11 kişiyi tutukladı. Bu yürüyüşün toplum güvenliğini tehlikeye düşüreceğini söyleyerek yürüyüşü yasadışı ilan eden Münih Belediyesi'nin kararına karşı mahkeme 11 Ekim günü yürüyüşe izin vermişti.

Afrika halklarına yardım aldatmacası

Greenpeace ve Actionaid adlı kuruluşlar yaptıkları açıklamalarda insani yardımların yoksul Afrika halkını tehdit ettiğini ortaya koydu. ABD tarafından yapılan yardımla, sadece ABD topraklarında üretilen ve gene-

tik müdahale görmüş ürünlerin satın alınması koşulunun dayatıldığını belirten çevre örgütleri, bu sayede dünyada pazar bulamayan bu pazar için bir pazar açıldığını vurguluyorlar. Yine Greenpeace tarafından ya-

pılan açıklamaya göre bu yardım Swaziland, Lesotu ve Mozambik tarafından kabul edilmiş durumda. Ancak Zimbabve, Malavi ve Zimbabve ABD yardımını kabul etmedikleri için bu ülkelere ABD tarafından baskı ya-

pılıyor. ABD yardımını kabul etmeyen ülkeler, yoksul çiftçilerin ABD'den ithal edilen tohumları ekeceğini, bunun da çevreyi ve gelecekteki gıda üretimini olumsuz etkileyeceğini belirtiyorlar.

Evrensel Bakış

Irak Savaşı ve "Kürt Devleti"

Bugün adına Irak denilen coğrafyanın hudutlarının emperyalist haydutlar tarafından masabaşında çizildiğini; Saddam diktatörünü yaratanların ve Irak sınırları içerisinde yaşamaya mahkum edilen (Arap, Kürt, Türk vb.) halkların her türlü demokratik talebinin zalimce bastırılmasının haydutlar koalisyonu tarafından desteklendiğini tarih bilinci olanlar ve bütün benlikleriyle halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesine katılanlar çok iyi biliyorlar.

Bu bakımdan, yakın gelecekte gerçekleşmesi kuvvetle muhtemel olan ABD öncülüğündeki Irak savaşının asıl hedefinin, geniş planda Ortadoğu, dar planda ise Irak coğrafyasına demokrasi ve özgürlük getirme amaçlı olduğunu; akabinde Saddam rejimini devirdikten sonra yerine ikame edilecek rejimin nüvesi olarak sunulan oluşumların, başta bölge halkları olmak üzere dünya halklarının umudunu ve geleceğini temsil ettiğini düşünmek ve savunmak; insanlığın ortak hafızasından nasiplenmeyenlerin işi olabilir.

Tutarlı ve bağımsızlıkçı bir perspektiften yoksun, gerici güçlerin vesayet ve onayına dayanan hareket ve oluşumla-

rın, halklara eşitlik ve özgürlük esasına dayalı bir dünya yaratması ve yaşatması imkansızdır.

Ulusal iradesi ipotek altına alınan ve gerici diktatörlüklerin insafına terk edilen Kürt ulusunun Irak sınırları içerisinde kalan kesimi, bir kez daha haydutlar koalisyonunun paylaşım masasına meze olarak getiriliyor.

Devletler hukukunda ve uluslararası kamuoyunda "Kuzey Irak" olarak adlandırılan (ki bu adlandırma, Kürt ulusunun ve onlara ait bir vatanlarının olduğu gerçeğinin yok sayılmasını amaçlayan ve meşurlaştıran bir adlandırmadır. Bizce bu coğrafya parçasının 'Irak Kürdistanı' olarak adlandırılması daha doğrudur) ve Musul-Kerkük'ü de kapsayan toprak parçasının Kürt ulusunun vatani olduğu ve bu topraklar üzerinde devlet kurmak da dahil her türlü tasarruf hakkının sadece ve sadece o toprakların gerçek sahipleri olanlara ait olduğu muhakkaktır.

Bu süreçte Türk devleti adına çekilen hamaset içerikli nutukların, "Kürt devletini savaş gerekçesi sayarız", "Türkiye Irak'ın toprak bütünlüğünden yanadır" vb. türü açıklamaların ise ciddiye alınacak bir tarafı yoktur. Türk devletinin bu

açıklamalarının asıl hedeflerinden birisi de aşiret reisi ve savaş ağası olan Talabani ve Barzani'dir. İleride resmileşmesi muhtemel olan Kürt motifli Talabani-Barzani koalisyonlu oluşumla daha şimdiden düşmanlık geliştirerek tıpkı sınırlarının komşusu olan (İran, Suriye, Yunanistan vb. vb.) diğer rejimlerle kurduğu düşmanlığa ve gerilime dayalı ilişkinin temellerini atmaktır. Çünkü **gerilime dayalı bir ilişki Türk devletini, hem hükümlerlik kurduğu kendi halkları üzerinde meşurlaştırıyor hem de efendileri olan emperyalistlerce muhatap alınmasını koşulluyor.** Komşu ülkelerin tehdidi altında yaşadığına inanan halkımız "Allah devletimize zeval vermesin" duasına dururken zevalden korunan Türk devleti emperyalist haydutlar koalisyonunun saygıdeğer uşağı olmayı garantilemiş oluyor.

Tanınmayan, meşru kabul edilmeyen, savaş gerekçesi sayılan "Kürt parlamentosuna" Türkmenlerin dahil edilmesi çabasının ne anlama geldiğini, Abide-i Hürriyet meydanında MİT sponsorluğunda ve TBMM başkanvekili sözcülüğünde Türkmen mitingleri eşliğinde Türkmenlerin de içerisinde yer aldığı bir rejim oluşturma çabasının Irak'ın toprak bütünlüğünü savunmakla ne kadar uyduğuna sormak ve tartışmak ise tabii ki Türk devletinin ve sözcülerinin huzurunu kaçırıyor, moralini bozuyor.

Sonuç olarak; devletler hukukunda bugünkü adı "Kuzey Irak" olan coğrafya Kürt ulusunun, vatanının bir parçasıdır ve bu topraklar üzerindeki her tür-

lül tasarruf hakkı bu toprakların asıl sahiplerindedir. Ama hatırlatmak ve ısrarla belirtmek gerek ki bu tasarruf hakkının kullanılış şekli ve ortaya çıkan durumun hem bu tasarruf hakkını kullanan halkın, ve hem de dünya halklarının kardeşliği ve özgürlüğü temelinde kurulacak bir dünyanın yaratılmasına mı, yoksa halklar arasında kin ve nefret duygularının daha da güçlendirildiği mevcut dünyanın yaşatılmasına mı hizmet ettiğini tartışmak ve tutum belirlemek de bizlerin hakkıdır. Bu anlayış ekseninde şunu rahatlıkla ve kaygısızca söyleyebiliriz ki Kürdistan coğrafyasının bir parçasında yaşanan gelişmeler ve kaydedilen ilerlemeler; Kürt ulusunun yüz yıllık bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin ilerici bir durağı, bir evresi değil aksine bu mücadelede, bu kez hakim ve sömürgeci ulusların diktatörlerince değil, kendi uluslarının işbirlikçileri eliyle boğulup bastırılması anlamına gelen bir durak ve evredir. Kaldı ki bugün Kürdistan coğrafyasının bir parçasında yaşanan gelişmeler; Kürt ulusunun en çağdaş ve ilerici isyanı olan PKK öncülüğündeki son özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinden ayrı değerlendirilemez. Yani emperyalist haydutların vakti ile yok saydıkları, Türkiye, İran, Irak ve Suriye rejimlerince asimile edilmelerine göz yumdukları Kürt ulusunun varlığını kabul etmek zorunda kalmaları dünyanın "yeniden dizaynı"nda Kürt ulusunun en gericilerini dahi olsa muhatap almak zorunda olmalarında son özgürlük mücadelesinin payının ve

etkisinin olmadığını düşünmek de büyük bir hata olur. Ne var ki, son özgürlük mücadelesinin bir zamanlar devrimci lideri olan ve muhtemelen bugün yaşanan gelişmeleri belli boyutlarıyla önceden kestirerek bu sürecin aktif bir ögesi olma hedefli politik manevralarının kendi şahsında tutsaklıkla sonuçlanması; liderliğini yaptığı hareketin ise her yönüyle sürecin dışında tutularak dışlanması, yüz yıllık Kürt özgürlük mücadelesi tarihinin son trajedisini olsa gerek. Üstelik gelişmeler üzerine yapılan "Kürtlere devlet değil demokrasi lazım" açıklaması, bu trajedinin kapsamını daha da artırmaktadır. Ama **bu trajedi ve kayıp, her şeye rağmen salt Kürt halkının değil özgürlük mücadelesi yürüten bütün dünya halklarıdır da.**

Ve son sözün son cümlesi; bizler Kürt coğrafyasının bir parçasında yaşayan Kürt ulusuna bugün benimsetilmeye çalışılan statüyü Kürt ulusunun özgür iradesinin bir sonucu olarak görmüyor; bu coğrafyada yaşanan gelişmeleri Kürt ulusunun özgürlüğe doğru giden yoldaki ilerici bir aşama olarak değerlendirmiyor ve desteklemiyoruz; ama buna rağmen hiçbir dış güç ve kuvvetin her ne adına ve amaçla olursa olsun Kürdistan coğrafyasının bu parçasına fiili bir müdahalesini de onaylamayacağımızı ve gücümüz oranında bu ve benzer müdahalelerin karşısında olacağımızı peşinen ilan ediyoruz.

Yapılan baskılara karşı tek vücut olacağız

Deri-iş Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya

11 Ekim Cuma günü deri patronlarının talimatı ile jandarma, direnişte olan üç iş yerinde direnişteki 40 işçiyi deri sanayinin dışına çıkarmıştır. Bunun üzerine olay yerine gidip durumu öğrenmek istediğimizde emniyet güçleri "bu bir emirdir Sendika yönetimi ve işten çıkarılan işçiler bir daha bölge içine sokulmayacak" diyerek "Siz teröristsiniz, TC vatandaşı değilsiniz" vb. türden hakaretlerde bulundular. Sonunda Halkalı'dan getirilen Halkalı Komando Birliği Tuzla Karakol Komutanlığı'ndan subaylar beni ve direnişteki 7 işçiyi tartaklayarak gözaltına aldılar. Karakol bahçesinde feci şekilde dövüldük. Yine karakolun yemekhanesinde kelepçelenerek dövüldük.

Sabah savcılığa götürülürken işçilere gözdağı vermek için beni yine dövüldük. İşkence gördüğümü raporlarla tespit ettirdim. Bu olaya karşılık gözaltına alındığımız Cuma günü temsilciler, toplantı yaparak Cumartesi günü sabah üretimden gelen gücümüzü kullanarak saat 11:00'de Tuzla Adliyesi'nin önünde bizimle dayanışma içerisinde bulundular. Bugün (15 Ekim) ise Komple Sanayi'de yaklaşık 200 deri işçisi üretimden gelen gücünü kullanarak haklı taleplerini dile getirdi. Bölgemiz şu anda Komando Birliği tarafından kuşatma altında. Bugün de işçiler saat 15:00'e kadar üretimi durdurdular. Sendikaya sahip çıktılar. Yapılan baskılara karşı tek vücut tek yumruk hareket edeceğiz.

OMTAŞ işçilerine kitlesel destek

Kartal: 24 Haziran 2002 tarihinden itibaren (105 gündür) direnişte olan OMTAŞ işçileri 7 Ekim Pazartesi günü fabrikanın önünden Gebze Meydanı'na yürüdüler.

Saat 16:00'da bir araya gelen işçilere, Özçelik-İş Sendikası temsilcileri, Birleşik Metal-İş'e üye işçiler, DİSK Genel İş üyeleri, Tüm Emekli Sen üyelerinin yanında birçok fabrika işçisi de destek verdiler. Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı yürüyüşte işçiler yol boyunca "Birlik, Mücadele, Zafer", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kahrolsun IMF hükümeti" vb. sloganları attılar. İşçiler Gebze Meydanı'na girdikten sonra, DİSK adına bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada; "OMTAŞ'ta 52 üyemiz haksız ve hukuksuz bir biçimde işten çıkarılmış, iş yerinde toplu sözleşme ve sendikanın varlığına son verilmek istenmiştir. Birleşik Metal-İş'in toplu sözleşme yetkisi olmasına rağmen yaptığımız hiçbir çağrıya olumlu yanıt verilmedi. Sendikamız yok sayıldı. Üyelerimiz baskı ve tehditlere karşı kararlı ve inançlı bir şekilde mücadelelerine devam ediyor" denirken duyarlı insanların OMTAŞ işçilerine destek olmasını istedikler. Yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Kamu emekçileri bir kez daha alanlardaydı

KESK'e bağlı sendikalar enflasyondan doğan haklarının ödenmesi ve özlük haklarının iyileştirilmesi talebiyle 17 Ekim'de Türkiye'nin birçok yerinde alanlardaydı. İstanbul, Ankara ve Van'da polis engeli ile karşılaşan emekçiler insanca yaşama talebini eylemleri ile dile getirmeye çalıştılar. Birçok ilde eylemler savaş karşıtı gösteriye dönüşürken, bazı eylemler de seçim protestosuna dönüştü. İstanbul'da Anadolu ve Avrupa yakasında ayrı ayrı gerçekleştirilen eylemler sonrasında ise toplam 45 kamu emekçisi gözaltına alındı. Eylem sonrasında KESK'e bağlı 11 sendikanın yöneticisi basın açıklaması yaparak İstanbul Valiliğini protesto etti.

İSTANBUL

İstanbul'da Aksaray Metro-su önünde biraraya gelen kamu emekçileri, eylem boyunca sık sık emperyalist savaş karşıtı sloganlar attı. Eylemde KESK Genel Başkanı **Sami Evren**, bir konuşma yaptı. Eylem sonrasında 20'ye yakın kamu emekçisi gözaltına alındı.

KARTAL

Kadıköy Belediyesi önünden Kadıköy meydanına yürümek isteyen yaklaşık 300 kamu emekçisinin yürüyüşüne izin vermeyen polis, aralarında şube yöneticilerinin de bulunduğu 14 kişiyi gözaltına aldı. Yürüyüşlerine izin verilmeyen memurlar saat 14:30'da Kadıköy meydanında toplanarak gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılması için oturma eylemi yaptılar. "Kamu emekçileri İstanbul Şubeleri" pankartının açılmasının ardından basın metnini KESK Genel Sekreteri **Mustafa Avcı** okudu. Açıklamada "Hükümet Eylül ayından itibaren son üç yılda 242 milyon lirayı bulan erimeyi gidermek ve üzerine hakkımız olan enflasyon farklarını eklemek zorunda göz göre göre hakkımızın yenmesine izin vermeyeceğiz" denildi.

ANKARA

Ankara'nın çeşitli yerlerinde toplanarak yürüyüşe geçen kamu emekçileri polisin tüm engellemelerine rağmen sloganlarla barikatı aşarak Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplandı. KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **İsmail Sağdıç** burada basın açıklaması yaptı.

2000-2500 arası kamu emekçisinin katıldığı mitingde **SES, BES, Eğitim-Sen, Tarım Orkam-Sen, Kültür Sanat Sen, Yapı Yol-Sen, Tüm Bel-Sen** pankartları açtı. Polisin zaman zaman taşkınlık yapmasına rağmen provokasyona gelmeyen kamu emekçileri, BTS Yönetim Kurulu üyesi **İsmail Yüzsever**'le birlikte "Biz kamu emekçileri olarak, emperyalizme karşı, savaşa karşı, özelleştirmeye karşı her zaman, her türden bas-

maların yaşanmasına neden oldu. Bazı KESK yöneticilerinin CHP yanlısı olması nedeniyle KESK Şubeler Platformu adına yapılan açıklamayı dinlemeyen kamu emekçileri sık sık, "IMF defol, Derviş evine", "Direne direne kazanacağız", "Savaşa değil, emekçiye bütçe" sloganlarını attılar.

BURSA

Saat 9:00'da eyleme toplu viziteye çıkarak katılan Eğitim-

Meydanı'nda toplanan emekçiler attıkları toplu sözleşme sloganları ile IMF programlarına ve yasal engellemelere karşı olduklarını gösterirken, enflasyon farklarına da el konulduğunu dile getirdiler. KESK Dönem Sözcüsü **Nezir Kelleci**'nin açıklama yaptığı eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Eylem sloganlar eşliğinde son bulurken, kamu emekçilerine halktan da destek geldi.

Taşımacılar Sendikası, Kültür Sanat-Sen, Büro Emekçileri Sendikası, Tüm Bel-Sen, Tarım Orman Sen, SES gibi sendikalar katıldı. Yaklaşık dörtbin kişinin katıldığı eylem kalabalık olmasına rağmen cansızdı. **Mersin Eğitim-Sen Şube Başkanı** ve **KESK Dönem Sözcüsü Ünsal Yıldız** basın açıklamasını okumaya başladı. Yıldız'ın sözleri "Emekçiler Savaş İstemiyor" sloganıyla kesildi. Okunan basın açıklamasının ardından kamu emekçileri sessizce dağıldı.

Kırklareli, Eskişehir, Çanakkale, Zonguldak, Van'da kamu emekçileri kitlesel şekilde alanlara çıkarak talepleri doğrultusunda eylemlerini gerçekleştirdiler.

MÜHENDİS VE MİMARLAR İNSANİ YAŞAM İÇİN ALANLARDA

Ankara: TMMOB'un "Geleceğimize, meslek onurumuza, halkımızın insanca yaşam hakkına sahip çıkıyoruz" şiarı ile Türkiye çapında düzenlediği miting 20 Ekim 2002 Pazar günü saat 10:00'da başladı. KESK, Hak-İş, ÖDP-EMEP-DEHAP'ın da katıldığı yürüyüş sırasında katılımcılar yakalarına geçtiğimiz günlerde Adana'da bir lastik fabrikasında kaçak elektrik yakalayan, sürgün edilen ve fabrika patronu tarafından Urfa'da katledilen arkadaşları **Hasan Balıkcı**'nın kollarını taktılar. Yürüyüş boyunca "Mai, Miga, Tahkim kahrolsun emperyalizm", "Yaşasın sınıf mücadelesi" vb. sloganlar atıldı. "Savaşızsız, sömürsüz ve insanca bir yaşam için sosyalizm" yazılı Atılım pankartı ve "Emperyalist Savaşa Hayır" yazılı Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu pankartının da açıldığı eylem alana girilmesinin ardından yapılan bir dakikalık saygı duruşu ve konuşmalarla devam edildi. İlk konuşmayı Hak İş Genel Başkanı **Salim Uslu** yaptı. Onun ardından da sırası ile KESK Genel Başkanı **Sami Evren** ve Türk Dış Hekimleri Birliği Başkanı **Onur Songül** konuştu. Son olarak sözü alan TMMOB Başkanı **Kaya Güvenç**'in emperyalist saldırganlığı kınayan ve seçim sürecine değinen konuşmasının ardından miting sona erdi.

kıya karşı, ilerlemeye, bıkmadan usanmadan ilerlemeye söz veriyoruz" diye haykırdı.

İZMİR

KESK'in çağrısıyla iş bırakarak alanlara çıkan İzmir'deki kamu emekçileri emperyalist savaşı ve IMF'yi protesto ettiler. Çeşitli pankartların açıldığı ve yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemde, kamu emekçileri CHP amblemleriyle süslü ses aracının alana girmesine tepki gösterdi. Aracın üzerindeki CHP amblemlerinin üzerine "IMF defol, Savaşa hayır", "Amerika askeri olmayacağız", "Derviş defol, bu memleket bizim" yazılı dövizleri yapıştıran kamu emekçileri Kemal Derviş'i ve IMF'yi protesto eden sloganlar attılar. Bazı KESK yöneticilerinin ses aracı üzerindeki dövizleri indirmeye çalışması kısa süreli tartış-

Sen üyesi emekçiler, Kayan'daki Sağlık Eğitim Merkezi Baştabipliği önünde toplandılar. Başhekimin eğitim emekçilerine "toplulara çıkma" talebine olur vermemesi kuyrukta yığılmalara neden olurken, emekçiler alkış ve sloganlarla başhekimini protesto ettiler.

Saat 11:00'de Şehreküstü'ye doğru yürüyüşe geçen eğitim emekçilerinin sayısı alanda KESK'e bağlı sendikaların da katılımıyla 2 bine ulaştı. Alanda; KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Eğitim-Sen Şube Başkanı Sayim Gültekin** burada bir açıklama yaparak; Bir kez daha savaşın faturası Türkiye'deki emekçilere ve yoksul halka kesilecek" dedi.

SAMSUN

17 Ekim günü Cumhuriyet

ERZİNCAN

İş bırakma eylemi Erzurum'da da SES, BTS ve Eğitim-Sen'in katılımıyla gerçekleştirildi. Eyleme ağırlıklı olarak Eğitim-Sen üyesi yaklaşık 200 kişi katıldı.

Eylem sürecinde özellikle okullarda olmak üzere birçok işyerinde yaşamın etkilendiği gözlemlendi. Viziteye çıkan kamu emekçileri 12:30'da Cumhuriyet Meydanı'nda sloganlarla toplanarak basın açıklaması yaptılar. Açıklamada toplu görüşme sürecinin yeniden başlaması; enflasyon farklarının yeniden ödenmeye başlanması ve demokratik bir toplum talebinde bulunuldu.

MERSİN

Sabah saat 11'de Mersin Devlet Hastanesinde toplanılan eyleme Eğitim-Sen, Birleşik

Ö z l e m ' e d a i r . . . *

Özlem kimdi? Hayalleri, umutları neydi? Yaşama nasıl bakardı? Kendinden neler kattı yaşama? Aramızdan usulca ayrıldığında, arkasından hangi umutları, hangi değerleri bıraktı yoldaşlarına? En çok neye ilgi duyar, tepki duyduğu şeyler yok muydu yaşamında?

Huriye yoldaş (Özlem) Çorumlu'ydu. İbrahim'le aynı memlekettendi. Devrimci mücadele ile ilk tanışması İbrahim'e duyduğu sempatiydi. İbrahim'in yaşamına dair, genel anlatımlardan edindiği bilgiyle yüreği sığmaz olmuştur kabına... İbrahim'in hayatını ve düşüncelerini, yine en iyi Onun eserlerini okumakla başlamıştı hayata. İbrahim'in Dersim, Malatya vb... yerlerde sürdürdüğü gerilla faaliyeti daha da önemlisi işkencedeki duruşu Özlem'in devrimci mücadeledeki duruşunu önemli oranda koşullamış, kendi yaşamını tayin etmede önemli bir dönüm noktası olmuştu. Okulda, gençlik faaliyeti içerisinde örgütlülüğe başlamış, çok kısa zamanda kendisini geliştirip, devrimci yaşama en üst noktadan başlatmak gerektiğine inanmış, bu bilinçle nihai kararını o zaman vermişti.

Aklını meşgul eden tek şey vardı kafasında; gerilla olmak... "Sınırlı da olsa faaliyet yürüttüğümüz alana dair, bir ön bilgi edinmemiz her zaman iyidir. Özellikle yeni yoldaşların bu konudaki deneyimsizliklerinin iyi görülmesi lazım. Oraya gezmek için değil savaşmak için gidiyorsak eğer, salt bu meselede de değil, genel anlamda tüm meselelere yaklaşımda kendimizi iyi donatalım ki düşmana sağlam vuruşlar yapabilelim. Kalıcı zaferler elde edebilelim" deyişin öğreticiydi.

Her bir yoldaşa olması gereken olumlu özelliklerin bir çocuğunu Özlem'de de bulmak mümkündü. Mücadeleye katılan yeni yoldaşlarla, özellikle bayan yoldaşlarla çok fazla ilgilenir, umut vadeden her yoldaşla ayrı ayrı

ilgilenmeye çok daha önem verirdi. Kadın yoldaşların mücadeledeki geriliği, bir parça daha üzerdi O'nu. Kadın yoldaşlarla ilgilenmesi, onlara daha fazla zaman ayırması, tek tek ilgilendiği yoldaşlardan bazısının değişmesi ve gelişme kaydetmeleri O'nu bir hayli mutlu ederdi. Kadın, erkek ilişkisinde kadının ikinci planda kalması günlük pratik görevlendirmelerde işbölümü yapıldığında

Huriye Çıtak

bayanın yapacağı işte erkek yoldaşın görevlendirilmesine müsaade etmezdi. Ki bazı bayan yoldaşların bu yönlü kabullenişine yönelik, gösterdiği çaba az değildi. "Görevlendirmeler eş olmalı. Yapabileceğimiz şeyleri yapmazsak eğer, yarın tek kaldığımızda birçok şeyi biz yapmayacak mıyız? Bugün yapmamızın önünde o halde hiçbir engel olmamalı. Yeter ki bu noktada biraz çaba ve emek harcayalım!"

Özlem, iyi bir dinleyici olduğu gibi iyi bir konuşmacıydı. Günlük yaşamda çıkan ufak tefek sorunlara o anda müdahale etmeyi doğru bulmazdı. Doğru zamanda, doğru yerde eleştirmeyi bilirdi. Sıradan bayağı ilişkilere kesinlikle müsamaha göstermezdi. Gerektiği yerde gerektiği zaman konuşur, gerektiği yerde gerektiği zaman da müdahale ederdi sorunla-

ra. Yoldaşlarının ciddi yanıtlarına karşı kesinlikle acımasızdı ve hiçkimsenin gözünün yaşına bakmazdı. Ama aynı Özlem, yoldaşlarına sıcağı, içten bakmayı esirgermezdi. Hangi meselede olursa olsun kendisinin de içinde bulunduğu tüm tartışmalardaki genel yaklaşımı alçakgönüllülüktü.

Gerillaya ilk katıldığında koşullara adapte olamamış zorlanmıştı. "Bugün zorlan-

ni sayılıyorlardı her bakımdan. Ayhan Altunbaş ve beraberindeki diğer yoldaşlar gerilla yaşamını daha yeni yeni öğrenmeye başlamışken bir ihbar sonucu Ayhan ve beraberindeki diğer yoldaşlar katledildiler. Ayhan'dan bir hafta sonra Özlem kıra gelmişti. Kıra coşkusunu ve Ayhan'ı görmeyi öyle çok arzuluyordu ki. Özlem Ayhan'ın şehit düştüğünden habersiz, Ayhan'ın olduğu birliğe kavuşmanın heyecanını yaşıyordu. Ayhan'ın şehit düştüğünü orda öğrenmişti. Bu olay onu çok derinden etkilemişti. Ayhan'ı kaybetmenin acısını ve üzüntüsünü içine gömmüştü. Gerilla birliğine ve yoldaşlarına Ayhan'dan ne kadar ciddi etkilendiğini yansıtmamakta özen göstermişti. Onun Ayhan'a olan bağlılığı ve sevgisi o kadar büyüktü ki ilk zamanlar onun ölümünü bir türlü kabullenememişti. Aradan aylar geçmesine rağmen O hala onun etkisinden çıkamamıştı. Onunla geçirdiği, paylaştığı tüm süreçleri yüreğinde ve bilincinde hayalini kurarak yaşıyordu. Ayhan'ın acısı hiçbir zaman yüreğinden silinmedi Özlem'in... Şehit düştüğü ana ve zamana kadar Ayhan'a olan sevgisini ve bağlılığını sonuna kadar korudu.

Özlem inançlıydı, bağlıydı yoldaşlarına, bağlıydı kavgasına. O, içindeki acının bağımlısı ve kölesi olmadı hiçbir zaman. İçindeki acıyı sürdürmesini bir şekilde bildi. Yaşama olan bağlılığı bunun en somut ifadesi değil miydi? O tercihini baştan yapmıştı. Ayhan'a olan bağlılığı ve sevgisini mücadeleye olan güvenle bütünleştirmişti. "Düşmanla her daim yüzyüzeyiz. Bugün olmasa bile yarın şehit düşeceğimi bilerek hareket etmeliyim. Yaşamımı ona göre örgütleyip düzenlemeliyim." derdi.

Özlem de içinde bulunduğu bir gerilla birliği köye iniyor. Öncü grup köyü gözetlemek için önden gidiyor. Diğer yoldaşlar köye yakın bulunan bir tepede mevzileniyor. O günde havanın yağ-

murlu ve puslu olması gerilla birliğinin hareket alanını biraz güçleştiriyor. Öncü grup köyü gözetlerken köyde asker olduğunu farkedip gerilla birliğini işaretle haberdar ediyor. Gerilla birliği mevziledikleri yerden grup grup alanı terketmeye başlıyor. Özlem'in de içinde olduğu, grup arkada mevzileniyor. Öncü grubun ıslık sesini yanlış anlayıp Özlem'in grubu köye iniş yapıyor. Evin yakınına geldiklerini nöbetteki asker farkedip ateş etmeye başlıyor. Askerin ateş etmesiyle birlikte yoldaşlar oldukları yerde mevzileniyor. Askerin açtığı ilk ateş sonucu Özlem dizinden yaralanıyor. Ateşin nerden ve kimden geldiğini başlangıçta anlamakta güçlük çekiyor Özlem. Dizinden aldığı yaranın etkisiyle sızlanıyor. O, hala köyde yoldaşlar var diye düşünüyor. Hatta bir ara "durun ateş etmeyin biziz" demeye kalmadan alnından aldığı kurşunla şehit düşüyor. Özlem'e yakın bir yerde mevzilenmiş olan Süheyla Dağdeviren, Özlem Sürgeç, Polat İyit de bulunuyordu. Süheyla, Özlem ve Polat, askeri fark etmez sürünerek köyü terk ediyor. Tedbirsizlik ve dikkatsizlik sonucu Özlem şehit düşüyor.

Özlem şehit düştüğünde düşman bir kuyu kazıp gömmek istemişse de köylüler buna karşı koyup Özlem'i kendi elleriyle yıkayıp gömüyorlar. Özlem şehit düştüğünde de sahipsiz değildi. Ona sahip çıkan yalnızca yoldaşları değil, Dersim halkı da sahip çıkmıştı. O, Dersim halkının yüreğinde yaşıyor. Bir Özlem olup düştü halkın yüreğine, düştü kadınların, genç kızların yüreğine.

And olsun ki, seni mücadelemizde yaşatacağız...

* 28 Ekim 1991 tarihinde Dersim Hozat'a bağlı Kurukaymak köyünde TC askerlerinin attığı pusu sonucunda şehit düşen TİKKO gerillası Huriye Çıtak'ın anısına bir yoldaşın yazdığı yazı.

Tarihi değiştirmenin adı: 1917 Ekim Devrimi

Sınıfların ortaya çıkışıyla başlayan sömüren-sömürülen ilişkisi Ekim devrimiyle birlikte sınıf mücadelesinde bir dönüm noktası oldu. Yeni bir çağı muştulayan Ekim Devrimi, ezilen dünya halklarının sömürsüz bir dünya ütopyasını somut bir olgu haline getirdi.

Marks'ın yüzyılların bilgilerini derleyerek tarihin süzgecinden geçirip doğayı yaşamı ve toplumları tahlil etmesi ve toplumların kurtuluş yolunu gösterdiği tarihsel materyalizmin toplumlar tarihine uygulanması Lenin'le gerçekleşti.

1871'de kurulan ve 72 gün süren Proletaryanın ilk devleti Paris Komünü'nden çıkarılan dersler, Lenin tarafından toparlanarak, somutlaştırıldı. Bu derslerin en önemlilerinden biri de devrimci teoriyle silahlanmış bir partinin gerekliliği idi. Kitlelerle bütünleşmiş bir örgütün kaçınılmazlığı dayatıyordu tarihsel deneyimler.

Devrimci durumun olgunlaşmasını çok iyi değerlendiren Bolşevikler, kitlesel eylemlere önderlik ederken; halk açlıkla yoksullukla yaşayamaz duruma gelmiş, yönetenler artık yönetemez olmuştu. Kitlesel ayaklanmalar had safhadaydı. Yani toplumsal ayaklanmalar egemenleri sarıyordu.

1905 burjuva devriminden de önemli dersler çıkaran Lenin, devrimin burjuvazi önderliğinde başarıya ulaşamayacağını ortaya koymuştu. Gerçek kurtuluş işçi sınıfı önderliğinde başarıya ulaşacaktı.

Devrimci zorun tarihteki değiştirme gücüyle kurulan proletarya diktatörlüğüyle; kapitalizmin bireyci yoz kültürünün yerine, sosyalizmin kolektivistliği geldi. Yiyecek ve zorunlu tüketim maddelerinin alım-satımı; fabrikaların, işletmelerin mülkiyeti artık tüm halkın hizmetindeydi. Bir canlının diğer canlıyı sömürmesinin ortadan kaldırılması için sosyalizmin inşasına başlanmıştı. Şimdi hem emperyalizme, hem de burjuva üretim biçiminin yüzyıllık gücüne-dayatmalarına karşın devrimi yaratma ve yaşatma kaçınılmazlığı duruyordu işçi sınıfının önünde.

Lenin 7 Kasım (25 Ekim) 1917'de Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyet oturumunda gerçekleşen işçi-köylü devriminin önemi üzerine aşağıdaki konuşmayı yapıyor:

"Yoldaşlar! Bolşeviklerin her zaman gerekliliğinden sözcükleri işçi-köylü devrimi gerçekleştirmiştir.

Bu işçi-köylü devriminin önemi nedir? Bu devrimin önemi herşeyden önce, bir Sovyet hükümetine, burjuvazinin hiçbir katılımı olmadan kendi iktidar organımıza sahip olacağımızdır. Ezilen kitleler devlet iktidarını bizzat yaratacaklardır. Eski devlet aygıtı temelden parçalanacak ve Sovyet örgütleri biçiminde yeni bir yönetim aygıtı yaratılacaktır.

Bu andan itibaren Rusya, tarihinin yeni bir dönemine adım atmaktadır ve bu üçüncü Rus devrimi sonunda sosyalizmin zaferine yol açmak zorun-

dadır...

İlk görevlerimizden biri, savaşı derhal sona erdirmeye zorunluluğudur. Fakat mevcut kapitalist düzenle sıkı sıkıya bağlı bu savaşı sona erdirmek için, -bu herkes için açıktır- bizzat sermayeyi alaşağı etmek gereklidir. Burada bize, şimdiden İtalya, İngiltere ve Almanya'da gelişmeye başlayan işçilerin uluslararası hareketi yardım edecektir.

Uluslararası demokrasiye sunduğumuz adil, acil barış,

her yerde uluslararası proletaryanın bu güvenini sağlamlaştırmak için, tüm gizli anlaşmalar derhal yayınlanmak zorundadır.

Rusya içinde köylülüğün büyük bir bölümü şunu dedi: Kapitalistlerle oyun yetti, işçilerle birlikte yürüyeceğiz. Köylülerin güvenini tek başına çiftlik sahiplerinin özel mülkiyetini ortadan kaldıran kararnameyle kazanacağız. Köylüler, köylülük için kurtuluşun sadece işçilerle ittifakta yattı-

ğın anlayacaklardır. Üretim üzerinde gerçek bir işçi denetimi kuracağız.

Şimdi, hep birlikte beraber çalışmayı öğrendik. Yeni gerçekleştirilmiş olan devrim bunu kanıtıyor. Herşeyi yenecek ve proletaryayı dünya devrimine götürecektir olan kitle örgütünün gücüne sahibiz.

Şimdi Rusya'da proleter sosyalist devletin inşasına girişmek zorundayız.

Yaşasın sosyalist dünya devrimi!"

"Vur eskiye yıkılsın, omuz ver yeniye yeşersin"

Barış Aslan

Cem Ergüldü

1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızaralan deresi mevkiinde TC askerlerinin pususu sonucu TİKKO gerillaları Barış Aslan ve Cem Ergüldü şehit düştü.

Barış Aslan, 1978 yılında Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karabalı köyünde dünyaya geldi. 1991 yılına kadar doğduğu köyde yaşadı. Bu yıldan sonra Almanya'da yaşayan babasının yanına yerleşti. Burada devrimci düşüncelerle tanışan Barış Aslan, Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütmeye başladı. Verilecek her göreve hazır olduğunu belirten Barış Aslan, 1998 yazında ülkeye geleceği gerilla faaliyetine katıldı.

Cem Ergüldü ise, Dersimli Kürt bir anne ile Yunanistan göçmeni bir babanın çocuğu olarak 1980 yılında İzmir'de dünyaya geldi. 1996 yılında Gençlik Örgütü TMLGB aracılığı ile devrimci mücadele ile tanıştı. TMLGB İzmir Lise sorumluluğu görevini üstlendi. Şehitlerden boşalan her mevziyi doldurmanın bilinciyle hareket eden Cem Ergüldü de tıpkı Barış Aslan gibi gerilla faaliyetine 1998 yazında katıldı.

Sistemin yarattığı sahte güzellik anlayışı; “güzellik” yarışmaları

Emperyalizmin kadını sömürme, kullanma, ilk bakışta anlaşılmasa da ikinci sınıf vatandaş yerine koyma araçlarından biri de güzellik yarışması adını verdikleri yüzüzlük örnekleridir.

resmin yanında ufak bir kağıda da bitirdiği okul, bildiği yabancı diller, hoşlandığı şeyler vb. ilıştırılarak çağdaş bir görüntü çizilmeye çalışılmaktadır. Emperyalizmin çizdiği sınırlara

yumda salınan genç kızın emperyalizmin ürettiği göğüs, bel ve kalça ölçülerine ne kadar uygun olup olmadığında düğümlenmektedir. Zaten bu sınırlar yarışmanın düzenleyicileri tara-

genç kızları sonuna kadar pazarlama hakkını da elde etmektedir. Yarışmanın sonucunda birinci olan genç kızın güya önü açılmakta asıl olarak ise kendini çeşitli defilelerde pazarlaması sağlanmaktadır. Alınan ve gözyaşları ile karşılanan bu birincilik ve taç ise aslında kadına “aferrin kendini bize beğendirdin” anlamına gelmektedir. Bu da aslında hiç de bir ödül anlamına gelmemekte, aksine bir anlamda aşağılama olmaktadır. Bu anlayışlar sonucunda kadın kendini birilerine beğendirmek zorunda olan bir meta olup çıkmaktadır.

Bu noktada her sene değişen moda anlayışı çerçevesinde kadın da güzel görünebilmek için her dönem kendini yenileyen daha doğrusu gerçek fiziksel yapısından daha da uzaklaşan bir et yığını haline gelmektedir. Kısacası “güzel” olabilmek, görünebilmek uğruna kadın bir palyaço haline getirilmektedir. Yani kadın tıpkı bir gömlek, bir elbise, bir saç modeli gibi alınıp satılabilen, vitrinde pazarlanabilen, her sene değişebilen bir marka gibi kullanılmakta ve teşhir edilebilmektedir. Oysa ki gerçek güzellik her kadının dahası

her insanın dünyayı değiştirmeye mücadelesinde verdiği çaba ile ve de insanlaşma uğraşı ile orantılıdır. Ne zaman ki insan kendinden başka insanların acılarına, açlığına müdahale etme ve bu sorunları ortadan kaldırma mücadelesine daha çok girerse o derecede güzelleşir. Fiziksel olarak ise her insan ve konumuzun öznesi olması açısından her kadın ayrı ayrı özelliklere sahip olması ile güzeldir emperyalizmin belirlediği sınırların altında ya da üstünde oluşu ile değil. Yani özellikleri ile, kendine has güzellikleri ile güzeldir.

Kadınların sadece fiziksel özelliklerinin değil de “kültürel, sanatsal, sosyal özelliklerinin de dikkate alınarak karar verildiği” söylenece de son kertede kendilerince güzel olarak elbette ki emperyalizmin yarattığı ölçüler içine sığan kadınlar “kraliçe” olarak seçilmektedir. İlk olarak bu yarışmaların öncesinden başlarsak şu an mevcut güzellik anlayışı çerçevesinde kendini güzel bulan onlarca kız önce mayolu veya bikinili bir haliyle önden, arkadan, yandan vb. açılardan çekilmiş bir resmini yarışmaları düzenleyen bu kurumlara göndermektedir. Bu

göre “güzel” kadın bel, boyu, göğüsleri kendileri tarafından belirlenen ölçülerde olan kadındır. Bunun dışında onlarca genç kız oluşturulan bu yapay anlayışın belirlenen sınırları içine sığmak için sonu gelmez diyetlere başlamakta, milyonlarca lira harcamalar yaparak hayal ettiği ve sadece televizyonlardan izlediği dünyaya adım atmanın rüyalarına kaptırmaktadır kendini. Ve işin içine her ne kadar bitirdiği okullar, bildiği yabancı diller vb. girse de bunlar bir kültür ölçüsü olarak değil bir makyaj gibi değerlendirilmektedir. Yine de asıl sorun pod-

fından aşağı yukarı belirlenmektedir. Yani “boyunuz şu, kilonuz şu, ölçüleriniz şu ise yarışmamıza başvurun”. Yok eğer bu sınırları aşıyorsanız direkt olarak güzel değilsiniz zaten. Bu durumda başvurmanızda da gerek yok. Kadının cinsini belli sınırların içine hapseden, sadece düşünsel olarak değil bedensel olarak da sınırlarını çizen bu anlayışın sonunda ise yine kâr eden aynı insanlar olmaktadır. Düzenleyen firmalar reklamlardan vb. gelirlerden zaten oldukça yüklü miktarlarda kazanç sağlarken bir yandan dereceye giren

KURTULUŞUMUZA DOĞRU:

Kadınlar savaş ve emperyalizme hayır diyor

Dünyanın dört bir yanından kadınlar 1-4 Kasım tarihlerinde Vancouver-Kanada’da “Kurtuluşumuza Doğru: Emperyalizme ve Savaşa Hayır” Konferansı ile bir araya geliyor. Dünyanın dört bir yanından kadınlar emperyalizme ve savaşa hayır diyor. Çünkü “ABD öncülüğünde savaş makinası histeri atmosferini daha da artırırken, emperyalizmin kadınlar üzerindeki etkisini de şiddetlendiriyor.”

Mayıs 2001’de ilk Uluslararası Kongresini yaparak kuruluşunu ilan eden Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)’nin himayesinde yapılacak olan konferansın kararı da bu kongrede alınmıştı. Zira ILPS’nin mücadele edeceği 18 konudan biri de “Kadının kurtuluş davasını savunur; cinsel ayrımcılığa, sömürü ve şiddete karşı mücadele eder” maddesi idi.

Konferansın amacı ise, “kadınlar arasında sürekli bir diyalogun kurulması için ilk adımın olması ve aynı zamanda kadınların endişeleri ve hareketin emperyalizme karşı nasıl gelişeceğini öğrenip, tartışmak ve analiz etmek imkanı kazanmak” olarak ifade ediliyor. Konferanstaki konuşmacılar sadece kendi ülkelerindeki emperyalizmin, savaşın ve dini gericiliğin kadınlara olan etkisine dikkat çekmeyecek aynı zamanda kadınların değişim için mücadelede oynadığı kritik ve tarihi role de önem verecekler. Konferans’ın hedefleri ise şöyle sıralanıyor.

“1- Emperyalist küreselleşmeyi, saldırganlık savaşlarını ve onların kadınlar üzerindeki baskılarını analize etmek için araçlarımızı güçlendirmek.

2- ABD öncülüğünde sürdürülen saldırganlık savaşlarına ve de emperyalist küreselleşmeye karşı çıkmak ve teşhir etmek için kampanyalar, harekete geçme planları ve seferberlikler geliştirmek/yürütmek.

3- Salırganlık savaşlarına, gericiliğe ve emperyalist küreselleşmeye karşı olan anti-emperyalist kadın örgütlerini ve hareketlerini birleştirmek ve güçlendirmek.

4- ILPS’ye destek sunmak ve geliştirmek.”

Konferans, katılımcı kadın ve kadın örgütlerinin çabasıyla “emperyalizme ve savaşa hayır” diyebilmenin, buna karşı uluslararası bir organizasyonun oluşmasının bir mevzisi olacaktır.

ATİK-YDG'nin düzenlediği 12. Gençlik Kültür ve Sanat Yarışması büyük bir başarıyla gerçekleştirildi

ATİK Gençlik Kolu olan YDG (Yeni Demokratik Gençlik) her yıl aralıksız olarak düzenlediği **Gençlik Kültür ve Sanat Yarışması**'nın bu yıl 12.sini yaptı. 5 Ekim 2002 tarihinde Almanya'nın Frankfurt şehrinde gerçekleştirilen etkinliğe 700'ü aşkın kitle katıldı. Etkinlik büyük şair Nazım Hikmet'e adandı. "100. doğum yılında Nazım Hikmet'i sahiplen" şiarıyla gerçekleştirilen etkinliğe Almanya, Fransa, Hollanda, İsviçre, Avusturya'dan onlarca kişi katıldı. Müzik, şiir, tiyatro ve halk oyunları dallarında yarışan onlarca genç yetenek eserlerini sunarak geleceğin kültür ordusunun adayları olarak yerlerini aldılar. Tam bir devrimci yarış içinde eserlerini icra eden gençler, kazanmanın bireysel olmadığı, sanatın toplumsal mücadelenin hizmetinde olması gerektiği anlayışından hareketle daha ileri gitmenin ilk adımlarını atmış oldular. Tüm eserlerin belirlenen jüri üyelerince değerlendirmeye tabi tutulduğu etkinliğin sonunda açıklanan yarışma sonuçları salonda bulunan katılımcı ve izleyicilerce dakikalarca alkışlandı.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Jüri Özel Ödülü'nün bir kuruma verilmesi için jüri üyelerine tanınan inisiyatif doğrultusunda, jüri bu yıl ki özel ödülün Nazım Hikmet Vakfı'na verilmesini kararlaştırdı. Ödülü vermesi için Tiyatrocu Haşmet Zeybek görevlendirildi.

Emperyalist yoz kültürün kitlelere şırınga edildiği, sanatın bireysel bir etkinlik ve yetenek olduğu, sanatçının sınıflar üstü olduğu, sanatın bağımsız olması gerektiğini savunan, bireyci ve tüm popülist anlayışlara karşı, her yıl düzenlenen kültür ve sanat etkinliği, tüm bu yoz ve bireyci anlayışlara karşı alternatif, devrimci bir kültür ordusunun yaratılmasına giden yolda atılmış küçük, ama içeriği büyük bir adımdır.

Etkinliğin sonuçları;

Şiir Dalında; Gummersbach'dan **Çiğdem Gündoğan**

Halk Oyunları; Heidelberg'ten **Trabzonlular Kültür ve Dayanışma Derneği**

Müzik; Grup, Koblenz'den **Grup Haykırış**

Solist Dalı; Ludwigsburg'dan **Selda Sarıca**

Tiyatro; Darmstadt'dan **Sanat Tiyatrosu Birinci**, Wiesloch'tan **Boykot Tiyatrosu** jüri özel ödülü

Jüri Büyük Ödülü; **Nazım Hikmet Vakfı**

Benerci kendini niçin öldürdü

Yazan: Nazım Hikmet
Uyarlama ve rejî :
Mehmet Ulusoy
Oyuncular:
Nazım Hikmet: Celal
Kadri Kınoğlu
Benerci: Hakkı Ergök
Somadeva: Kürşat
Almaçık
' ...
Mevzubahs gencin
ismi BENERCİ
Kendisi aslen Hintli olup
maskatı re'si
DELHİ'dir..
Dostlarının nazarında
tam

adam,
düşmanlarının indinde
azgın bir delidir
ve Britanya polisinde
künyesi şüphelidir..
Şekli şemaline gelince:
Ne PATAŞON gibi
tombul bir cüce,
ne MAİST gibi bir dev,
ne de VİLLİ FRIÇ gibi
bir babik oğlandır O,'

İstanbul'da tiyatro
günleri başladı, şehir tiy-
atroları ve devlet tiyatroları
birbirinden güzel
oyunlar sergiliyorlar.

Bunlardan biri de İstanbul Devlet Tiyatrosu Atatürk Kültür Merkezi, Aziz Nesin Sahnesi'nde Nazım Hikmet'in yazdığı 'Benerci Kendini Niçin Öldürdü' şiiri.

Şiir ve düzyazının çok başarılı bir sentezi tüm yoğunluğuyla ortaya çıkıyor... Metin, orijinal ve zekice bir mizansen ile destekleniyor. Dışta büyük, içte küçük bir çarktan oluşan aksam, değişik biçimleriyle, zaman ve mekanı tuzağa düşüren bir makine oluşturuyor: ev, toplantı salonu, hapishane, sokak, fabrika, vb oyuncular bu devasa yapıyı metinlerle tamamlayarak aynı zamanda gerçek bir fiziksel performans sergiliyorlar... Yorum mükemmel, oyuncular yalın ve zekice oyunlarıyla savunmakta oldukları metnin seviyesine erişmişler. Nazım Hikmet'in yazdığı önemli yapıtlarından biri olan 'Benerci Kendini Niçin Öldürdü' şiirinin tiyatrosunu izlemek açıkçası çok heyecan

vericiydi. Acaba nasıl uyarlanmıştı, şiirin ve Nazım'ın hakkını verebilecekler miydi? gibi kaygı ve önyargıyla izlemeye başladığımız oyun, başından itibaren kaygılarımızı alıp götürdü. Oyuncular mükemmel bir performans sergileyerek şiirin noktasından, virgüline ezberlemişlerdi. Şiirdeki Benerci, Somadeva, Roy Dranat canlanmış, bizimle epik tiyatro aracılığıyla konuşuyorlardı. Bu büyük bir keyifti. Yönetmen Mehmet Ulusoy yalnız şiirin çok önemli bir bölümünü yani (bizce) en can alıcı bölümünü çıkartmıştı.

' ...
"Taş hücre mahpusu Benerci'dir. Kitlelere heyecan, şuur ve hedef veren yazılar, vaktiyle Somadeva'nın başladığı ve şimdi Benerci'nin devam ettiği "Hindistan'ın Yirminci Asır Tarihi" isimli eserdir. Yalnız, Benerci bunu, bileğini kesip kanyla yazmıyor... Fakat, eğer icap etseydi, eserin bir tek satırını yazmak için damarlarındaki bütün kanını akıtabilirdi.

...
Benerci yazısını bileğinin kanyla yazmıyor. Benerci yazılarını temiz beyaz kağıtlara kurşun kalemle yazıyor.
NASIL?..

Taş hücre mahpusunun, senelerdir, bu işi nasıl yaptığını anlatacak değilim. Romanda da olsa, Britanya polisine

hizmet etmek istemem..."

Yönetmen Mehmet Ulusoy'un yukarıdaki bölümü oyuna almayışının nedeni hizmet ettiği burjuva ideolojisine ters düşmek kaygısı olabilir. Somadeva öldü, bayrağı Benerci aldı, mücadele devam ediyor. "...Ferdin tarihteki rolü malum. Akışın istikametini değiştiremez. Yalnız tempoyu hızlaştırabilir, yavaşlatabilir. İşte o kadar." Bu mesajı vermek istememiş.

Nazım Hikmet'in oyunu, onu bağrına basan izleyicilerin hafızasına uzun süre için kazandı. İnsanlar bu mükemmel uyumda en küçük bir aksaklık yaratma endişesiyle sessizce güldü, sessizce ağladı. Hiçbir şeyin tesadüfi olmadığı, her sözcüğün, her virgülün, her tonlamanın gerekli olduğu bu inanılmaz şiir-trajedide uygunsuz bir noktaya neden olmaktan korkuyorlardı... Mehmet Ulusoy aşkla, titiz (eksik) bir sadakatle ve oyuncularının yeteneğinin de yardımıyla, her izleyicinin ihanet etmeden-çoklu okumalar metinde yapıldığı gibi - uyum gösterdiği bir Türkiyelî şiirin metnini tekrar yaratmış.

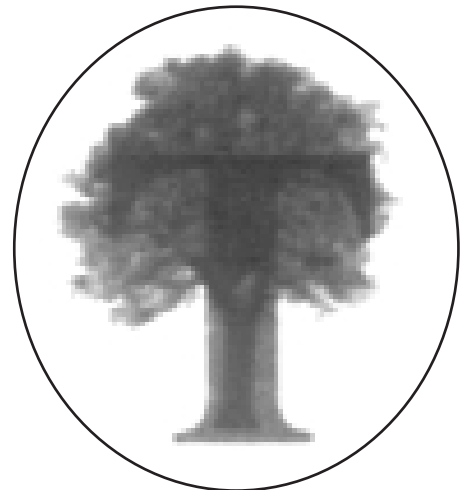
Yani kısacası yolunuz Taksim-AKM'den geçerse şansınızı kullanın ve bu oyunu izleyin.

Tohum'a pranga vurulamaz

Hiçbir muhalif düşünce, yaşayış ve anlayışa tahammülü olmaksızın bütün insani değerlere hunharca saldıran egemen yoz klik yine kendisine kökten muhalif bir kurum olan Tohum Kültür Merkezi'ne tahammülsüzlüğünü gösterdi. Tohum Kültür Merkezi 19 Ekim 2002 tarihinde yapmış olduğu yazılı basın açıklamasında Tohum Kültür Merkezi Kartal Şubesinin keyfi bir şekilde kapatıldığını kamuoyuna duyurdu. Yapılan açıklamada; "kurulduğu günden bugüne çeşitli milliyetlerden işçi emek-

çi halkımızın devrimci, demokratik, ileri kültür yanlarını muhalif bir tarzda yansıtan Tohum Kültür Merkezi ve şubeleri bu muhalif çizgisinden kaynaklı çeşitli baskılara maruz kalmıştır. 18 Ekim Cuma günü saat 19.00 sıralarında Kartal Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Siyasi Şube ekiplerince kurumumuzun etrafı abluka altına alınarak evrak kontrolü yapıldı. İşletme ruhsatı olmadığı bahanesi ile kurumumuz kapısına mühür vuruldu. Kartal şubemiz açıldığından bugüne işletme ruhsatı almak

için birçok kez Belediye'ye başvurmuş ancak tüm girişimler sonuçsuz bırakılarak bizzat emniyet güçleri tarafından kasıtlı olarak engellenmiştir. Tohum Kültür Merkezi Kartal Şubemiz şahsında ilerici tüm kurumlara uygulanan bu baskı, egemenlerin resmi politikasıdır. Bu politika kendine devrimciyim, demokratım, ilericiyim diyen her kişi ve kurumun önünde yakıcılığını koruyor. Bu haklılığımızı ve meşruluğumuzu koruyabilmek için kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz." denildi.

TOHUM
KÜLTÜR MERKEZİ

İşçi-köylü'den

3 Kasım seçimleri, Irak operasyonu ve devrimci tavır

Emperyalistler ve yerli uşakları açısından oldukça önem taşıyan 3 Kasım erken genel seçimine sayılı günler kaldı. Seçim meydanları, her renkten düzen partilerinin emekçi halkımızı yalan ve demagojik söylemlerle, boş vaatlerle aldatmaya çalıştığı yerlere dönüşmüş durumda. Düzen partilerinin yanısıra birçok reformist parti ve gruplar ile bazı devrimci dostlarımızın faşist diktatörlüğün kaybolmaya yüz tutmuş meşruluğunu tazelemek ve bunun yanında hem ülke dışına yönelik emperyalist politikaların, hem de ülke içine yönelik politikaların "başarıyla" uygulanması için başvurduğu seçim tezgahının peşinden sürüklendiğini de ibretle izliyoruz.

Emperyalistler ve Türk hakim sınıfları açısından 3 Kasım seçimleri sonrası oluşacak yeni meclisin bileşimi oldukça önem taşıyor. IMF ve DB programlarının uygulanmasında en ufak bir tereddüt gösterilmesine dahi tahammülleri yok. Bu nedenle IMF yetkilileri iktidara aday olabilecek bütün düzen partilerinden programlarının harfiyen uygulanması için imzalı belgeler alarak ceplerine koymuş durumdalar.

Bu nedenle 3 Kasım'da verilecek her oy, yalnızca çürümeye yüz tutmuş, halkın gözünde meşruluğu gittikçe zedelenmiş parlamentonun canlandırılmasına yaramayacak aynı zamanda IMF ve DB politikalarının daha kap-

samlı ve acımasızca sürdürülmesine onay sağlayacaktır.

3 Kasım seçimleri emperyalistler arası pazar savaşlarının giderek daha açık yaşanmaya başladığı bir süreçte yapılıyor. Özellikle ABD emperyalizmi yaşadığı ekonomik krizinin etkisiyle dünya üzerinde kurduğu egemenliğinin sarsılmakta olduğunu görerek kanlı ve katliamcı yüzünü bir kez daha sergilemekten çekinmeyeceğini ilan etmiş durumda. 11 Eylül sonrası daha da pervasızlaşarak Afganistan işgaliyle Orta Asya'da üstünlük kurmaya yönelen ABD haydutu şimdi de Irak üzerinden Ortadoğu bölgesini yeniden şekillendirerek diğer emperyalist ülkelerin kendi hegemonya alanlarına girmesine engel olmaya çalışıyor. Irak operasyonu için hazırlıklarını yoğunlaştıran ABD emperyalizmi uşakları TC devletini savaş arabasına bindirmek için 3 Kasım seçimlerinin sonucunda oluşacak iktidarın göreve başlamasını sabırsızlıkla bekliyor. Şimdiden yoğun görüşmeler yapılıyor. Son olarak Irak operasyonunu yönetecek Org. Tommy Franks başkanlığındaki bir Pentagon heyeti Ankara'ya gelerek Türk Genelkurmayı ile son ayrıntıları masaya yatırmış durumda. Ayrıca Bush yönetimi, Türkiye'nin aktif olarak savaş katılımı için 4-6 milyar dolarlık bir yardım paketi hazırlamış bulunuyor. Financial Times'in gazetesi ABD haydutu ile TC arasındaki bu kirli alışverişin sürdüğünü yazıyor. Emekçi halkımızın kanı

üzerinden her türlü kirli pazarlıklar yapılıyor. ABD haydutunun Irak halkının kanının yanısıra emekçi halkımızın kanının da akıtılması için girişeceği savaşın figüranı olmak için yarışan düzen partilerine ve onların meclisine meşruluk kazandırmak için atılacak her oy Irak ve Türkiye halklarının kanının akıtılmasına vize vermek demektir.

Savaş hükümetine, IMF programlarının devamına ve AB emperyalistlerinin özellikle ABD emperyalizminin Türkiye üzerinde varolan ciddi etkisini kırmak ve Türkiye'nin AB emperyalizmine daha fazla bağlanması için gündeme soktuğu "AB ÜYELİK" aldatmacasının sürüp gitmesi için yapılacak seçimlerde verilecek her oy faşist diktatörlüğün aklanması anlamına gelmektedir. Faşist diktatörlüğün kendisini aklamasına izin vermeyelim. Bunun yolu sandık başına gitmeyerek seçimi boykot etmekten geçiyor.

Seçimleri boykot etmek bazı reformist partilerin ve devrimci dostlarımızın sandığı gibi pasif değil, aktif bir eylem biçimidir. Hele ki dünyanın bugünkü gerçekliği içerisinde çok önemli bir işlev görmektedir. Dünya emekçi halklarının "Barış", "Demokrasi", "İnsan Hakları"nın gerçekleştirilmesi yalanlarıyla en acımasız sömürü ve zulüme uğratıldığı, buna karşılık ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin "Terörizm" olarak lanse edildiği günümüz koşullarında "düzen içilik" yerine "düzen dışılığı" savunmak proleter devrimci bir duruştur. Kaldı ki Türkiye gibi faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, en demokratik hak alma mücadelesinin azgın bir faşist terörle bastırıldığı, (seçimlerde oy kullanmamak, sandık başına gitmemek bile Türk "demokrasi"sinde cezanın kendisi tabidir. Aslında bu

bile bizlere Türk "demokrasi"sinin nasıl bir demokrasi olduğunu göstermektedir) parlamentonun mevcut sisteminin gerçek yüzünü maskeleyen işlevi gördüğü bir yerde, parlamentoyu ve bunun aracı olan seçimleri kurtuluş yolu olarak göstermek ya da seçim sürecine katılarak bununla "sosyalizm" propagandasının başarılı olacağını düşünmek, en hafif deyimle siyasi körlüktür. Siyasi körlük, fiziki körlüğe oranla çok daha tehlikeli bir durumdur. Bugün emekçi halk kitlelerinin sisteme yönelik yoğun bir tepki içerisinde olduğu, hakim sınıfların sözcüleri tarafından açıklanmaktadır. Genç Parti gibi bir oluşumun bile bu tepkileri kendi bünyesinde toplayabildiği görülmektedir. Kısacası kitlelerin sisteme yönelik tepkileri yine sistem içinde bir oluşuma yöneltilmektedir. Bu taktik faşizmin yıllardır "iyi" kullandığı bir taktiktir. Bu bizler için en önemlisi de "bitmeyen senfoni" diyerek aynı köyün ezgisini yıllardır söyleyen dostlarımız için de bir veri olmalıdır. Üstelik bu devletin nasıl bir devlet olduğu, kimin devleti olduğu bu kadar açık bir biçimde ortaya çıkmışken ve üstelik işçi sınıfından, yöre derneklerinden, gençlik kesimlerinden yapılan çağrı ve açıklamalarda "boykot" tavrı bu kadar açıkken yüzümüzü buraya değil, sisteme dönmek açıktır ki faşizmin değirmenine su taşımaktır. Oysa biz biliyoruz ki taşıma suyla değirmen dönmez. Yapılması gereken halk denizinin o bitip tükenmez enerjisini faşizme ve onun kurumlarına yöneltmektir. Bunun yolu düzenin halka hiçbir şey veremeyeceği, çünkü bu sistemin halkın sistem olmadığı, seçimlerin, parlamentonun vb. "demokrasi" oyunlarının tamamen düzenin kendi bekasını de-

vam ettirmenin bir aracı olduğunun her fırsatta açıklanmasıdır. Bugün proleter devrimcilerin tavrı budur. Safını halktan, halkın geleceğinden yana koyanların tavrı da bu olmak zorundadır.

Bu nedenle 3 Kasım seçimleri devrimci ve komünist güçlerin, demokrat ve yurtsever kesimlerin göstereceği tavır ve sorumluluk açısından da oldukça önem taşıyor. Emekçi halkın gözünde gittikçe güvenilirliği azalmış parlamentoya verilecek oylarla kan taşımak, daha da kötüsü bu oyuna halkı da alet etmeye çalışmak kitlelerin gerisine düşmekle eşanlamlıdır. Kitlelerin kendiliğinden bilinçleriyle geldiği bu noktayı daha da ileriye taşıyarak örgütlü güce dönüştürmek ve bu örgütlü güçle emperyalizm ve faşist diktatörlüğün saltanatına son vermek için hızlı adımlar atmak geçtiğimiz süreçte devrimci ve komünist güçlerin en önemli sorumlulukları arasındadır. Bu sorumluluğun en somut adımı 3 Kasım seçimlerini aktif bir şekilde boykot ederek atılmalıdır.

Bu nedenle bütün çalışma alanlarında; seçimleri boykot eden çevreler ile eylem birliklerine önem verilmelidir. Okullarda, semtlerde, fabrikalarda, köylerde, aktif olmak gerekir. Bu kesimlerle birleşerek yakalanan her fırsat sadece seçimleri boykot etmek değil, sistemin devletin gerçek yüzünün teşhir edilmesine ve devrimci örgütlenmelerin yaratılmasını sağlayacak tarzda ele alınmalıdır.

Baş tarafı sayfa 32'de Çaru Mazumdar önderliği ve rehberliğinde Naxalbari'de patlayan dev-

Sınıfımız enternasyonal bir sınıftır, ideolojimiz proletarya enternasyonalizmidir ve görevimiz yeni bir dünya yaratmaktır.

Bu yüzden kesinlikle sınıfımız uluslararası bir örgüte ihtiyaç duymaktadır. Bu ihtiyaç "emperyalizm ve proleter devrimleri" çağında ve temel gelişmeler küresel şekil alırken çok daha büyüktür.

rimci ayaklanma Marksizm-Leninizm-Maoizmi en öne koyan "bahar fırtınası" olarak Marksizmin en yüksek zirvesi GPCR'yi tesis etti ve revizyonizmin her rengine karşı mücadele etti. Naxalbari'nin trampet sesleri Güney Asya ve ötesinde bugüne kadar yankılanmaktadır. Şu anda Nepal, Hindistan, (Dandakaranya, Bihar, Andhra ve diğer yerlerde) süren ve Güney Asya'nın diğer bölüm-

Bölgedeki sorumluluklarından ayrı olarak, CCOMPOSA uluslararası proletaryanın parçasıdır ve gelişimi uluslararası Maoist güçlerin büyüyen birliğinin bir parçası olarak görülmelidir. Komünist Manifesto'nun deklare ettiği gibi "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" şiarı bize her zaman birliğimizin gerekliliğini ve olanağını hatırlatmaktadır.

lerinde yoğun hazırlıkları devam eden Halk Savaşları, Naxalbari ve Çaru Mazumdar'ın öğrettiklerinin uzantısı ve ileriki süreçte gelişimi olarak kavranmalıdır. Nepal'de Halk Savaşı büyük bir hızla ve sıçrayarak ilerlemekte; ve ülke ça-

pında bir güç olmaya yönelmekte. Dandakaranya, Bihar ve Andhra'da yükselen Halk Savaşının düzeyi 1970'lerin başlarındaki Naxalbari ayaklanmasından daha ileri bir durumdadır. Bununla birlikte ateşi ilk tutuşturan ve doğru yönelimi sağlayan Naxalbari'dir.

Devrimci sınıf savaşlarından bağımsız olarak, arasında Jammu ve Keşmir, Nagaland, Assam, Manipur ve diğer Kuzey-Doğu devletleri, Sri Lanka'nın Tamil Eelam ve Bangladeş'de Chittagong Hill Tracts'ın da bulunduğu güçlü ulusal kurtuluş hareketleri/ulusal mücadeleler de Güney Asya'da sürmekte ve yükselmektedir. Ulusal Kurtuluş Hareketleri/Ulusal Mücadelelerin karşılaştığı problemler arasında proletarya önderliğinden yoksun olmaları ve Proleter Demokratik Devrimi'nin ulusal kurtuluş mücadelesini içerdiğini kavramadaki eksikliğidir. Bu bölgenin komünist devrimcileri, bunu çözmek için bu problemin karşısında olmalı ve ciddi olarak güç sarfetmelidir.

Bölgedeki bazı tarihi, coğrafi, ekonomik ve kültürel farklılıklar olsa da, dünya emperyalizmi özellikle de ABD emperyalizmi tarafından desteklenen Hint yayılcılığı halkın ortak düşmanıdır. Bu sebeple bölgedeki ülkelerin devrimleri içten içe birbirine yakinen bağlı ve ilgilidir. Her ülkede devrim, kendi özel koşullarına bağlı olarak ülke çapında halkın politik gücünün tesis edilmesi hedefini gerçekleştirebilir, ancak bunu geliştirmek, desteklemek ve sağlamlaştırmak için bölgedeki devrimci hareketlerin aktif desteğine ihtiyaç duyacaktır. Yani Yeni Demokratik Devrimlerin yeni bir dalga olarak yükseldiği ve bazılarının başarılı olmalarının güçlü olanaklarının var olduğu Güney Asya'da bu, Maoistlerin kolektif olarak birlikte hareketin doğru çizgisini geliştirme yeteneklerine bağlı olacaktır. Yani, bölgede gerçek Maoist güçler arasında birliği inşa etmek,

acil bir sorun haline gelmiştir. Marks, Lenin ve Mao'nun gerçek ardılları ve öğrencileri olarak bu bölgede Yeni Demokratik Devrimleri gerçekleştirmek; sosyalizm ve komünizm için dünya devrimini geliştirmek üzere bu fırsatı kavramak gereklidir.

GÜNEY ASYA'NIN MAOİST GÜÇLERİ ARASINDA BİRLİK

Maoist güçlerin birliği ilk olarak, yalnızca teoride değil daha çok da özel olarak geliştirilmesinin ilkesel konu olduğu Halk Savaşı'nın pratiğe uygulanış tarzı olduğu MLM'nin onaylanması temelinde olmalıdır. Ayrıca, ana konulardan biri olarak, CCOMPOSA saldırılarını bölgedeki gericiliğin ana siperi olan Hindistan yayılcılığına odaklamalıdır. Bölgedeki sınıf mücadelesini/Halk Savaşını yoğunlaştırmanın tek dayanağı Güney Asya gerçek Maoistlerinin birliğini MLM ilkele-ri temelinde derinleştirmek ve geliştirmektir.

Bölgedeki sorumluluklarından ayrı olarak, CCOMPOSA uluslararası proletaryanın parçasıdır ve gelişimi uluslararası Maoist güçlerin büyüyen birliğinin bir parçası olarak görülmelidir. Komünist Manifesto'nun deklare ettiği gibi "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" şiarı bize her zaman birliğimizin gerekliliğini ve olanağını hatırlatmaktadır. Bizler, Güney Asya Maoist Parti ve Örgütleri, bu şiarda sapa- mayız. Yani CCOMPOSA uluslararası tüm Maoist güçlerin birliğinin bir parçasının girişimi olmalıdır.

CCOMPOSA'nın Güney Asya'nın özel şartları içinde kendi özel hedefleri olduğu kavranmalıdır. CCOMPOSA'nın özel hedefleriyle ilgili açık perspektifini verebilmek için, "Birlik Demeci"nden bazı pasajları aktarıyoruz:

"CCOMPOSA'nın Koordinasyon Komitesi, Dünya Proleter Sosyalist Devrimi'nin geliştiği ve hızlandığı şartlarda Uzatılmış Halk Savaşı'nı bölge-

de yayarak gelişen durumu karşılamak için Güney Asya'nın Maoist Parti ve Örgütlerinin faaliyetlerini birleştirmek ve koordine etmek üzere biçimlendirilmiştir. **Bu geniş kapsamlı dönemin tarihi bir adımdır.**"

"Koordinasyon Komitesi; Peru, Filipinler ve Türkiye'deki Uzatılmış Halk Savaşlarıyla birlik içinde, tüm bölgede ve ötesinde Uzatılmış Halk Savaşı'nın ateşini körüklemek amacıyla güçlerini birleştirmeyi ve devrimci mücadelelerini yükseltmeyi kararlaştırır. Gelişen Uzatılmış Halk Savaşları için ana tehlike olarak -parlamentar ve silahlı- revizyonizmle savaşmayı ve yenilgiye uğratmayı kararlaştırdık. Himalayalar'ın tüm parıltılı zirvelerinde ve bölgenin tümünde MLM ve Komünizmin Kızıl Bayrağını yükseltmek için ilkeli birliğimizi ve bilinçli kararlarımızı deklare ediyoruz. Bizler bu sorumluluğu enternasyonalist görevimiz ve emperyalist sistemi yıkmak ve Uzatılmış Halk Savaşı yoluyla Yeni Demokratik Devrim'le nihai hedefimiz Sosyalizm ve Komünizmi kurmak için katkı olarak üzerimize alıyoruz."

"Dünya emperyalizmi, özellikle de ABD emperyalizmi destekli Hindistan yayılcı devleti Güney Asya halkının ortak düşmanıdır. Bu Güney Asya devrimci güçlerinin birliğini inşa etmek için geçerli politik temeli sağlar.

Bu nedenle, "Birleşik Demeç" Güney Asya'da Maoist Parti ve Örgütlerin birliğini gerçekleştirmek için temelleri belirlemiştir:

1- Birliğimiz, sınıfımızın bilimsel ideolojisi olan MLM'yi temel alacaktır. Büyük Proleter Kültür Devrimi ileri yürüyüşümüzün yolunda bu gelişmenin zirvesidir.

2- Ortak hedefimiz, Yeni Demokratik Devrimi gerçekleştirerek ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürerek dünya çapında sosyalizm ve komünizmi kurmaktır.

3- Silahlı revizyonizm ve parlamenter ah-

maklık dahil revizyonizmin tüm renklerine karşı olacağımıza söz veriyoruz.

4- MLM'yi geniş bir şekilde, özellikle aşağı kıtada ve aynı zamanda dünya çapında, tüm biçimleriyle revizyonizme karşı propaganda yapmalıyız.

5- Tüm dünyada anti-emperyalist mücadeleler ile dayanışmayı inşa etmek.

6- Özellikle ABD emperyalizmine ve Hindistan yayılcılığına karşı güçlü bir anti-emperyalist direniş hareketi inşa etmek.

7- Aşağı kıtada süren çeşitli ulusal hareketlerin silahlı mücadeleleriyle geniş bir cephe inşa etmek.

8- Aşağı kıtada Maoist güçler arasında çift taraflı ve çok taraflı ilişkileri derinleştirmek, karşılıklı yardımlaşmalarda bulunmak ve deneyim alışverişi yapmak.

9- Güney Asya'da Maoist Parti ve Örgütlerin birliğini koordine etmek ve sağlamlaştırmak.

10- İdeolojik ve politik propagandanın araçları olarak gazete ve dergiler yayınlamak.

- MLM bayrağını yüksekte tut!

- Devrim bayrağını Himalayalar'dan denizlere kadar yay!

- Dünya devriminin fırtına merkezi ve dünya komünizmine yürüyüşte temel bölge olan Güney Asya'yı geliştir!

- 1) PBSP (Bangladeş)
- 2) PBSP (MPK) Bangladeş
- 3) BSD (ML) Bangladeş
- 4) CPEB (ML) Bangladeş
- 5) CPC (Maoist) Sri Lanka,
- 6) Maoist Komünist Merkez Hindistan
- 7) HKP-ML (Halk Savaşı)
- 8) HKP-ML (Naxalbari) Hindistan
- 9) RCCI (Maoist) Hindistan,
- 10) RCCI (MLM) Hindistan
- 11) NKP (Maoist) Nepal

DEVİRİM YOLUNDA
işçi-köylü

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Güreba Hüseyin Ağa Mah.
İnanç Murt Sok. No:14/1
Akşarayı-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sabıta ve Yazı İşleri Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Çağdaş Matbaacılık Genel Dağıtım: YAY-SAT
ISSN: 1305-0299
@email: haber@iscikoylu.org

BÜROLAR
ANKARA: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 15/4 KATLAL, TELEFAX: 0312 306 18 42 Cep: 0312 321 24 30
İZMİR: MEHMETEVVEY MAH. KÖPRÜ SOK. NO: 1428 KIZILATAMKARA TEL: 0352 418 25 26 Cep: 0352 363 31 72
ERZURUM: DAZDÖZMANIŞA MAHALLESİ KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DABE/318 KONAK, TELEFAX: 03022 441 93 09 Cep: 0352 310 31 84
MALATYA: DABAKIŞANE MAHALLESİ, BOSTUPE CAD., BARACAN İŞHANI NO: KAT: 1/14 MALATYA TEL: 0422 325 74 13 Cep: 0336 536 43 36
BURSA: ÖDMÜŞKÖYÜ CAD. ERKEMİN İŞHANI NO: 7/11, HEYKEL, TEL: 0224 224 09 98 Cep: 0336 612 81 98
BAMBUK: KALE MAH. YULUP KİRELLİ İŞHANI KAT: 4 NO: 9, TEL: 03021 433 64 37 Cep: 0333 454 22 30
ERZHAL: TAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI VERDİ SOK. 10/1 Z. NOTER YAN YURTHAL/70KAT TEL: 0336 276 37 20 Cep: 0352 414 45 34
ERZURUM: ÇANKAYA MAH. BELİPKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERKİN CEP: 0352 404 32 36
KAYRIYA MERKEZİ: BİRİCİ, WESELE, STR: 91 47149 DÜZCE/2000 TÜRKİYE TEL: 0468 201 40 00 FAX: 0468 201 40 00 00

Güney Asya Maoist Parti ve Örgütleri Koordinasyon Komitesi (CCOMPOSA) Deklarasyonu*

Ön Açıklama: Son aylarda özellikle ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist saldırganlıkta "terörle mücadele" gerekçesiyle dünya halklarına yönelik saldırganlık artmış bulunmaktadır. ABD'nin 11 Eylül sonrası Afganistan başta olmak üzere yöneldiği askeri saldırganlığın, yeni yeni saldırı tehditleriyle daha da artacağını görmek gerekiyor.

ABD emperyalizminin hedef gösterdiği bölgelerden birisi de Güney Asya. Her ne kadar burada bulunan "islamcı" güçleri hedef gösteren açıklamalar yapılsa da bu bölgede bulunan devrimci ve komünist hareketlerin yürüttükleri mücadele ve özellikle de Halk Savaşı'na yönelik kapsamlı bir saldırı, yönelim söz konusudur. Hiç kuşkusuz ki bu sebepsiz değildir. Çünkü emperyalizm kendi sonunu Maoist Parti ve örgütlerin yürütmüş oldukları mücadele ve halk savaşında görmektedir.

Bu nedenle Güney Asya bölgesinde var olan Maoist Parti ve örgütlerin geliştirmiş oldukları örgütlenmeler önemlidir ve dikkate alınması gerekir. Aşağıda kısaltarak yayınladığımız metin Ağustos 2002'de CCOMPOSA'nın 2. yıllık toplantısında yayınlanmıştır. Böylesi bir gelişmeyi Türkiye devrimci demokrat kamuoyuna duyurmayı bir görev olarak kabul ediyoruz.

21. yüzyılın başında, sermayenin doğasındaki yoğunlaşma ve merkezleşme karakteri ve dünya ölçeğinde meydana gelen çarpık ve eşitsiz gelişme dünya emperyalist sisteminin krizini derinleştirdi ve dünya proleter devrimi için mükemmel objektif koşulları yarattı. Buna rağmen özne olarak, Uluslararası Komünist Hareket; Mao Zedung'un ölümünün ardından Çin'de revizyonistlerin gerici darbe ile iktidarı ve Parti'nin önderliğini gaspettiği 1976'da tüm tarihin en büyük gerilemesini yaşadı. Kapitalizmin restorasyonu uluslararası düzlemde ve sosyalist temelde proletaryanın önderliğinden yoksunluğuna yol açtı. Tam da bu zamanda yalnızca Kruşçev ve Deng'in revizyonizmine karşı değil Hocacı revizyonizme karşı da savaşmak zorunda kalındı. Emperyalizm ve uşaklarının azgın saldırılarına ve hareketin kendi içindeki oportünistlerin ihanetine rağmen, gerçek Marksist-Leninist-Maoistler dünya çapında komünizm için mücadeleyi terk etmeyi reddettiler. Dünya proleter grupları, en öne çıkan Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) inisiyatifi dışında çeşitli yeni inisiyatifleri uluslararası düzeyde oluşturarak sınıfımızı yeniden örgütlemek için en büyük gücünü kullandı. Güney Asya'da Maoist hareket içindeki sağ oportünizm ve revizyonizmin çeşitli biçimlerine karşı mücadele; Marksizm-Leninizm-Maoizmi güçlendirmede ve bugün CCOMPOSA sayesinde somutlaşan Maoist güçlerin birliğini ilerletmekte güçlü bir rol oynadı. Birliğimizin ilk temeli olarak Haziran 2001'de 10 Güney Asya Maoist Parti ve Örgütü tarafından imzalanan "Birlik Demeci"ni onaylayarak, ideolojik, po-

litik ve örgütsel düzlemde birliğimizi geliştirmeye karar verdik.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET

Uluslararası Komünist Hareket, tarihin materyalist yasalarına uygun olarak gelişmektedir. Tarihte proletarya tarafından elde edilen çok önemli başarılar, mükemmel deneyimler ve aynı zamanda da ciddi gerilemeler mevcuttur. Özellikle Mao Zedung yoldaşın ölümünün ardından sosyalist Çin'deki darbenin ardın-

ğın propagandadan öylesine etkilendi ki emperyalizmin savunucusu ve bu değersiz propagandayı yaymanın bir aracı olmak için renklerini değiştirdiler. Fakat gerçekte, bu özel bir çeşit emperyalizmin-sosyal emperyalizmin çöküşüydü. Sosyal emperyalizm proletarya ve dünya halklarının emperyalizmle eşdeğerdeki düşmanıydı ve "sosyalizm" ve "komünizm" in özünden saptırılmasında kötü bir rol oynamıştı. Yerkürenin çeşitli bölgelerindeki gerçek komünistler, proleter devrimciler bu planlı saldırıya karşı

ülkelerinde aynı şekilde hazırlıklarının başlaması ve emperyalist ülkelerde militan mücadelelerin yükselişi proleter dünya devriminin yeni dalgasının açık manifestolardır.

Yani durum, devrim lehine değişmiştir ve yeni bir dünya devrimi dalgası umudu ufukta açıkça görülmektedir. Devrimi başlatmak ve liderlik etmek için Maoistlere yeni fırsatlar doğmuştur. Bizler de gurur ve onurla bu sorumluluğu yüklenmek zorundayız.

Sınıfımız enternasyonal bir

ülkelerinde sınıf mücadelesinin/Halk Savaşının geliştirilmesiyle ciddi olarak uğraşan gerçek Maoist güçlerin birliği zorunlu ihtiyacımızdır ve tüm Maoist Partiler bunu ciddi olarak kavramalıdır.

Mao'nun Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimin fırtına merkezleri olduğu ifadesinin doğruluğu hala geçerli ve uygulanabilir. Ve bu, bugün Güney Asya'da açıkça görülmektedir. Dünya nüfusunun 5'te 1'iyle Güney Asya, çeşitli emperyalist güçlerin mücadele ettiği büyük bir doğal kaynak ve işgücü stokudur. Güney Asya genel olarak yarı-sömürge, yarı-feodal yapının yeniden meydana getirilmesi ve sağlamaştırılmasıyla yeni-sömürge biçimin yasaları ve sömürsü altındadır; tarihi olarak Yeni Demokratik Devrim her zamankinden daha büyük bir zorunluktur. İngiliz sömürgecilerinin mirasçısı olarak çalışan merkezleşmiş Hindistan devleti, komşu ülkeler ve halklarını; ve içindeki çeşitli milliyetlerden ezilen halkı egemenliği altına almanın bir aracıdır. Bu içteki baskı dini azınlıklar da dahil tüm azınlıkları baskı altında tutmak amacıyla büyük ulus Hindu şovenizmi tarafından desteklenmektedir. Büyük emperyalist güçlere boyun eğen Hint yayılcılığı Güney Asya ulus ve halklarına zulmeden egemen bölgesel gerici haline gelmiştir. On yıllarca Sovyet Sosyal Emperyalizmi eldivenlerini giyerek çalışan Hint yayılcılığı, şimdi daha çok ABD emperyalizmine dümen kırmıştır. Şimdi, dünya emperyalizmi, özellikle de ABD emperyalizminin desteklediği Hint yayılcılığı Güney Asya ezilen uluslarının ve halklarının ortak düşmanıdır. **Devami sayfa 31'de**

dan yaşanan geri dönüş bunların en sonucusuydu.

Eski Sovyetler Birliği ve Bloku'nun çöküşü, emperyalistler ve uşakları tarafından "sosyalizm ve komünizmin ölümü" olarak kutlandı ve propaganda edildi. Bunkadaki amaçları MLM bilimine planlı ideolojik saldırılarını yaparak kitleleri aldatmak ve toplumun en yüksek biçimi olan komünizmin başarı imkanını yadsıtmaktı. Komünist hareket içindeki birçok küçük burjuva unsur, bu

savaştı ve MLM ideolojisinin yenilmezliğini tesis etmek için bütün güçlerini seferber etti. Bu mücadele, sürekli politik propagandaya ve MLM rehberliğindeki proletarya partilerinin önderliği altında sınıf mücadelesine ve Halk Savaşlarını yürütmeye dayanıyordu.

Maoist partilerin önderliği altında Peru, Nepal, Filipinler, Hindistan, Türkiye'de Uzatılmış Halk Savaşlarının gelişmesi, buna bağlı olarak dünyanın çeşitli

sınıftır, ideolojimiz proletarya enternasyonalizmidir ve görevimiz yeni bir dünya yaratmaktır. Bu yüzden kesinlikle sınıfımız uluslararası bir örgüte ihtiyaç duymaktadır. Bu ihtiyaç "emperyalizm ve proleter devrimleri" çağında ve temel gelişmeler küresel şekil alırken çok daha büyüktür.

Bu durumda, enternasyonal dayanışma ve destek aynı zamanda her ülkede devrimin başlanması için de önemlidir. Kendi